Från kultband till institution
TORSSON

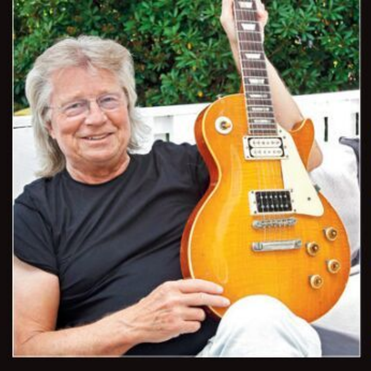

Gibson Les Paul Sunburst

Laddad inför Sverige
SLASH

#2 2022 Pris: 89:-
Norge 109 NOK,
Finland 9 EURO inkl. moms.

Rock'n'Roll

Exklusiv intervju med
John Holm
"Dylan är min stora förebild"

STOR GUIDE TILL
BOB DYLAN
Alla studioalbum recenserade!

SINGELKLUBBEN • DEMONPRODUCENTEN • KRAKEL

Albinsson & Sjöberg
TIDSAM 4623-02
7 388462 308906 02
RETURVECKA 10

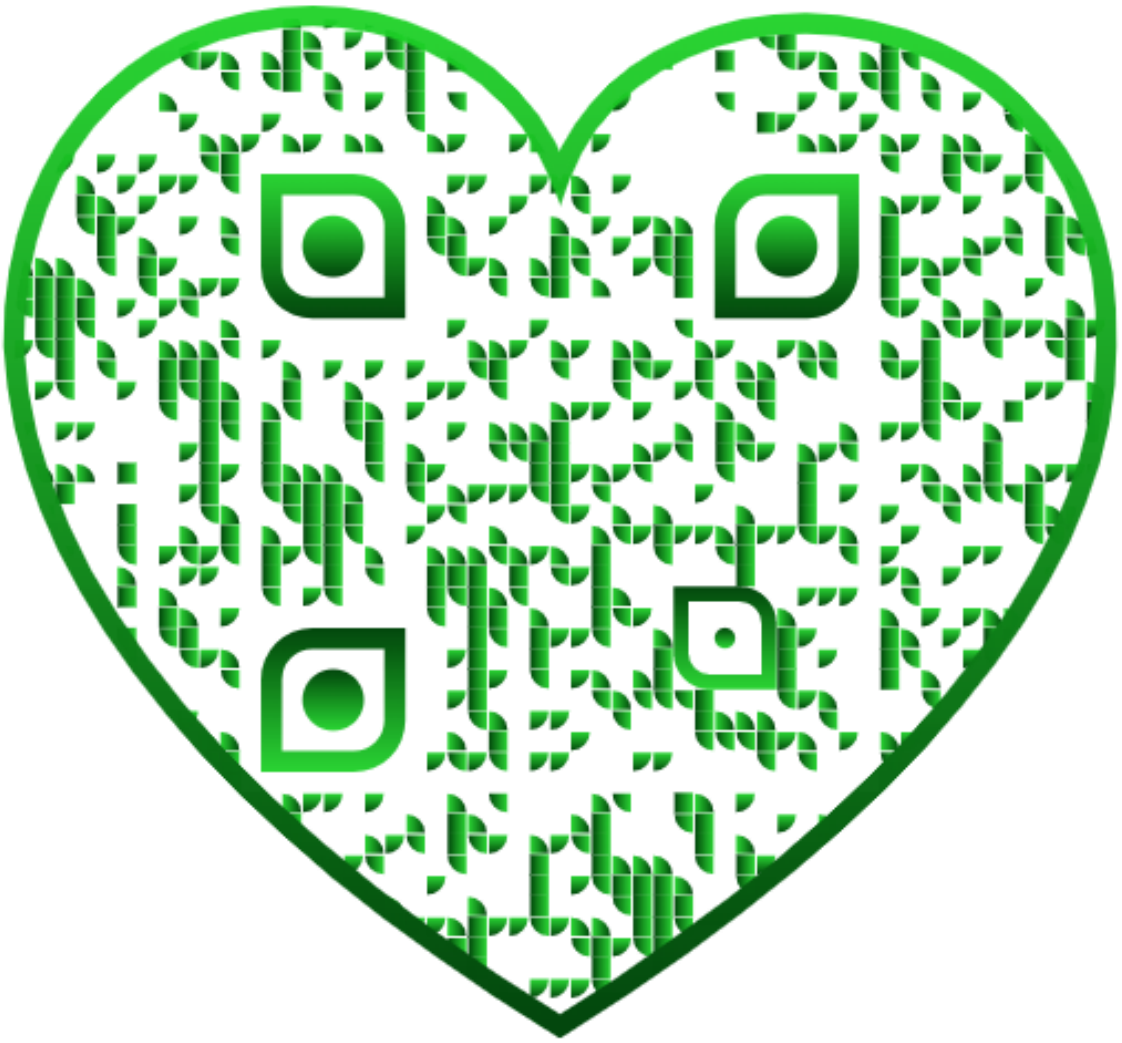

TIPS FRÅN GINZA!

Du hittar många fler titlar på vår hemsida!

ginza.se

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

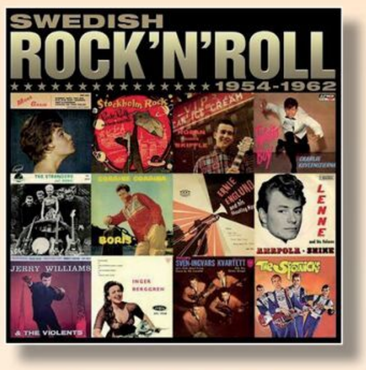

Swedish Rock'n'Roll
1954-1962
2CD 27664.....99kr

Swedish Pop & Beat
1963-1969
2CD 59416.....159kr

Sven-Ingvars: En liten bit av Värmland 1963-2021 (Digi)
3CD 65163.....199kr

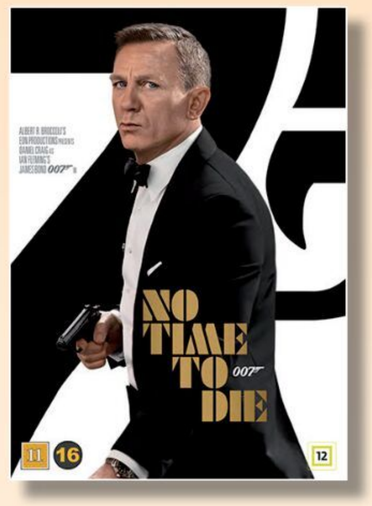

James Bond/No time to die
DVD 409682.....149kr
BD 409683.....199kr
4K+BD 409684.....279kr
4K+BD 409726 (Steelbook/Ltd)**...349kr**

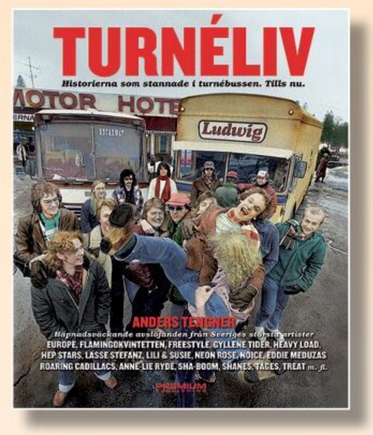

Turnéliv/Historierna som stannade i turnébussen
Bok 762209.....399kr

Skivback I Trä Med Hjul
Rymmer ca 50 nyare LP-skivor (Gatefold) eller ca 100 äldre skivor med tunnare fodral. Högkvalitativa kullagerhjul. Mått 46x34x32cm. Vikt 3,6 kg. Levereras omonterad.
Nr 71800.....499kr

Skivlåda/Back GPO I Trä För LP-Skivor
GPOs stora träback är perfekt för vinylälskaren med en stor skivsamling. Den hanterar med lätthet 100 LP av det äldre slaget. Mått 45x35x26cm. Levereras omonterad.
Nr 73726.....399kr

Vinylväska/Flightcase
Snygg LP-väska med handtag, som viks upp med ett enkelt handgrepp. Rymmer 40st LP. Locket har gångjärn på baksidan. I aluminium med kromade beslag. Mått 34x20x33,5cm.
Nr 71821.....Förr 699kr...Nu 349kr

Show & Listen LP-Ram
En smart ram som enkelt kan öppnas, så du kan ha din favoritmusik på väggen utan att göra avkall på att kunna spela dina plattor då och då. Ramen öppnas enkelt genom att man pressar ned en spärr på ovansidan. Mått 38x38x3cm.
Nr 5532 Svart.....**249kr**
Nr 5915 Vit.....**249kr**

Retro Line Ismaskin Deluxe
Ismaskin i snygg design och läcker färg. Enkel och smidig att använda. Producerar upp till otroliga 12-15kg is per dag. Tillverkad i metall och plast. Drift 220V/50Hz/112W. Mått 36x24x33cm. Vikt8kg.
Nr 70951.....Förr 2499kr...Nu 1799kr

Retro Line Popcornmaskin Retro
Värms av varmluft så att du får fettfria popcorn. Fyll majs från toppen, starta, och färdiga popcorn kommer i din skål efter 2-5 minuter. Drift 220/240V/1100W. Poppar ca 50gr popcornkärnor åt gången. Mått 16x30x16cm.
Nr 72422.....299kr

Roadstar Retro Skivspelare
Med Högtalare TT-260SPK
Snygg vinylspelare med inbyggd förstärkare samt högtalare. Du kan även koppla in den till din stereo med line-oututgången utan extra förförstärkare. Spelar 33/45/78 varv. AUX-in. Analog volymkontroll. Drift 230V. Mått 31x39x11,5cm.
Nr 74357.....1490kr

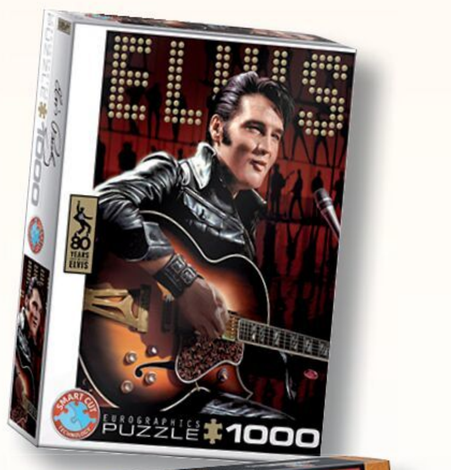

Pussel 1000 Bitar 67x49cm
Nr 77072 American Cars Of The 1960....**229kr**
Nr 77076 Elvis Presley.....**229kr**

Ölsejdel Klassisk I Glas
En av de mest klassiska ölsejdlarna genom tiderna i Sverige. Rymd 49cl. Köp 1 för 39kr eller 3 för 100kr.
Nr 73802.....39kr

Glasbord Elvis Presley
Glasbord med träben. Mått 50x50cm.
Nr 74286.....Förr 499kr...Nu 399kr

Glas Elvis 31cl
Dricksglas med Elvismotiv. Kan diskas i diskmaskin. Höjd 13cm.
Nr 70705.....99kr/3-pack

Nästan en halv miljon CD, LP, DVD, SPEL, BÖCKER, ELEKTRONIK, RETRO-PRYLAR m m i sortimentet!

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Du kan även ringa och beställa!

0512-299 50

Rock'n'Roll MAGAZINE

Grundad 2011

NR 2 2022

Rock'n'Roll Magazine
utkommer med 8 nummer 2022.
Info: **www.rocknrollmagazine.se**

UTGIVARE
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Box 529, 371 23 Karlskrona
Besöksadress: Östra Köpmansgatan 1, Karlskrona
Telefon: 0455-33 53 25, Fax: 0455-31 17 15

PUBLISHER & ANSV. UTGIVARE
SL Sjöberg 0455-33 53 35

REDAKTION
CHEFREDAKTÖR
Peter Törnqvist 0455-33 53 08
peter.tornqvist@fabas.se

REDAKTÖR
Jörgen Holmstedt 08-641 81 38, 0708-19 33 19
jorgen.holmstedt@outlook.com

SKRIBENT
Anders Lundquist 0705-51 90 12
anders@obladoo.se

FOTOGRAF
Stefan Boman
stefan.boman.stockholm@gmail.com

LAYOUT
Daniel Daleke
0455-33 53 19

BILDCHEF
Joachim Cruus 0455-33 53 82
joachim.cruus@fabas.se

KORREKTUR
Petra Stieger

ANNONSAVDELNING
FÖRSÄLJNING
Erkki Salin 0705-31 24 23
erkki.salin@fabas.se

MATERIAL
Lena Dahlström 0455-33 53 01
lena.dahlström@fabas.se

MARKNADSAVDELNING
MARKNADSANSVARIG
Karin Grundström 0455-36 12 37
karin.grundstrom@fabas.se

PERSONUPPGIFTSPOLICY
Din personliga integritet och hur vi hanterar dina personuppgifter är viktigt för oss. Vi har förtydligat hur vi hanterar dina personuppgifter i vår policy. Läs mer på www.fabas.se/integritetspolicy

PRENUMERATION & LÄSARSERVICE
Din prenumeration beställer du enklast på www.rocknrollmagazine.se/prenumerera
För personlig service är du välkommen att kontakta vår kundservice på telefon 0455–30 29 30, vardagar 9-12, 13-15 eller e-post kundservice@fabas.se
Pris helår (8 nr) **499 SEK**, 2 år (16 nr) **949 SEK**.
Utanför Sverige tillkommer portotillägg.
Reservation för eventuella prisändringar.

ÖVRIGT
TEKNISK PRODUKTION
Albinsson & Sjöberg Tel. 0455-33 53 55

TRYCK:
V-TAB, Vimmerby

DISTRIBUTION
Tidsam

COPYRIGHT
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Rock'n'Roll Magazine: ISSN 2001-6395

RESERVATION
Rock'n'Roll Magazine ansvarar inte för insänt, ej beställt material i form av text och bilder. Vid eventuell beskattning av vinster från tidningens pristävlingar svarar pristagarna själva för denna. Allt material lagras digitalt. Den som sänder material till tidningen förutsätts medge att materialet får lagras och spridas elektroniskt eller i pappersform.

Innehåll

36 På besök hos demonproducenten Chips Kiesbye när Pontus Snibb's Wreck of Blues spelade in.

66 Krakel är laddade inför framtiden.

72 Gibson Les Paul Sunburst från 1950-talet växer minsann inte på träd …

4 John Holm
Legendaren bläddrar i Skivbacken.

28 Torsson
Fortfarande fjärde bästa bandet i Lund.

36 Producenten Chips Kiesbye
Med Pontus Snibb's Wreck of Blues i studion.

46 Guide till Bob Dylan
Alla studioalbum recenserade!

66 Krakel
Nytt sound och en delvis ny sättning.

72 Gibson Les Paul Sunburst
Gitarrvärldens heliga graal.

80 Slash featuring Myles Kennedy and the Conspirators
Nytt album på gång.

86 Singelklubben
Det är sju tum och vinyl som gäller.

FASTA SIDOR

12 Rock'n'Rollvärlden
Nyheter från musikatmosfären.

42 Rock'n'Recensioner
Nyheter på lp, cd & dvd.

”Sämre influenser kan man ha”, tycker John Holm om Bob Dylan (”en jätteupplevelse”), Tom Waits (”han var allt jag lyssnade på ett tag”) och Ry Cooder (”udda, ibland bra, ibland slappar han till sig, men kommer igen”). Varsågoda, vårt lands mest originelle och excentriske rockpoet bläddrar i Skivbacken.

”Det var mycket Tom Waits ett tag.”

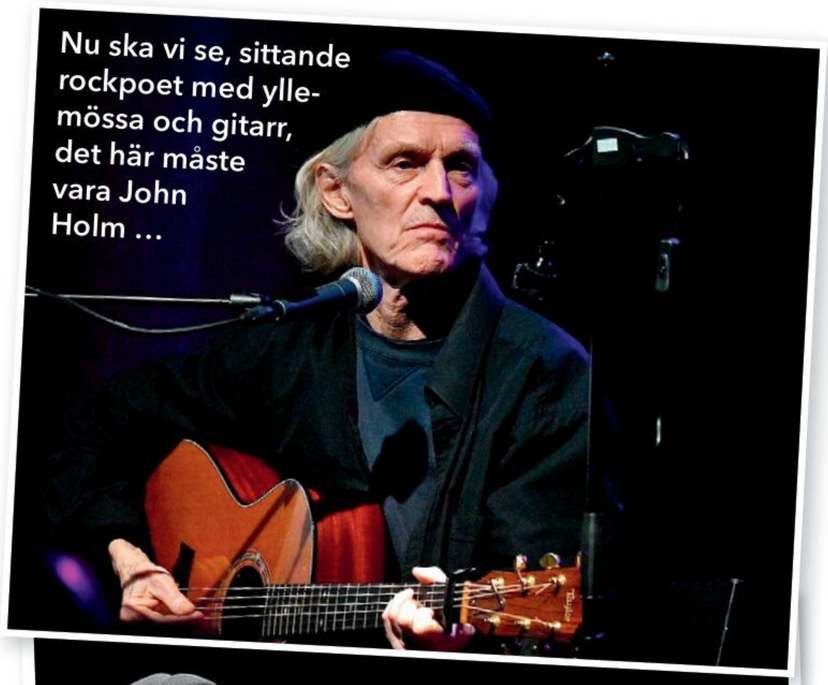

På Ry Cooders album "Get rhythm" från 1987 finns låten "Across the borderline", vilken förvandlades till "Andra sidan ån" på John Holms skiva "Vägen till Kalifornien" tolv år senare. "En vacker låt. Bob Dylan och Willie Nelson har också spelat in den", säger John.

Favoriterna och skräckskivan

Att John Holms förebilder är Bob Dylan, Tom Waits och Ry Cooder förvånar inte. Men hans skräck inför ett visst band överraskar.

– Det slutade med kaos och i finkan när jag lyssnade på The Doors, säger den legendariske rockpoeten.

Av Jörgen Holmstedt (text), Stefan Boman (foto)

"En udda existens", tycker John om Tom Waits. "Tid" och "Vänta på i går" är översatta Waits-låtar, som John har sjungit in.

Skivbacken

Allt är klappat och klart för Skivbacken med John Holm, redan en månad innan det ska ske.

Men när det äntligen är dags lever artisten i fråga upp till sitt rykte som knepig. Han ändrar datum och tidpunkt flera gånger. I sista stund ställer han in.

Suck ...

Men med god hjälp av hans bokare blir detta ändå av till slut. John Holm, legendaren, kommer avspänd och glad i hågen till vår mötesplats.

Hurra!

– Jag behövde repa några riff och ackord med bandet, förklarar det beryktade kontrollfreaket och tittar nyfiket på backen med alla skivor.

Längst fram ligger Ry Cooder med albumet ▶

Jimi Hendrix gjorde ett så djupt intryck på John Holm, att han kallade gitarristen för ”Svarte kungen” i låten med samma namn. ”En mycket bra och personlig artist. Synd att han drabbades av en mäktig manager som snodde alla pengarna och stack”, beklagar John.

Jimi Hendrix på den engelska Isle of Wight-festivalen 1970, natten mellan den 30 och 31 augusti. I publiken: John Holm, 22 år, på luffen genom Europa. ”En bra konsert. När jag kom hem till Sverige igen var Hendrix död”, minns John med en suck.

”Dylan är min stora förebild.”

”Fina grejer”, tycker John om Bob Dylan. ”Jag känner atmosfären kring honom. Som när man ser en snygg tjej, wow, där är hon! Denna dubbel-lp:n, ’Blonde on blonde’, är lite mer arrad och snyggare, än hans ruffigare stil”.

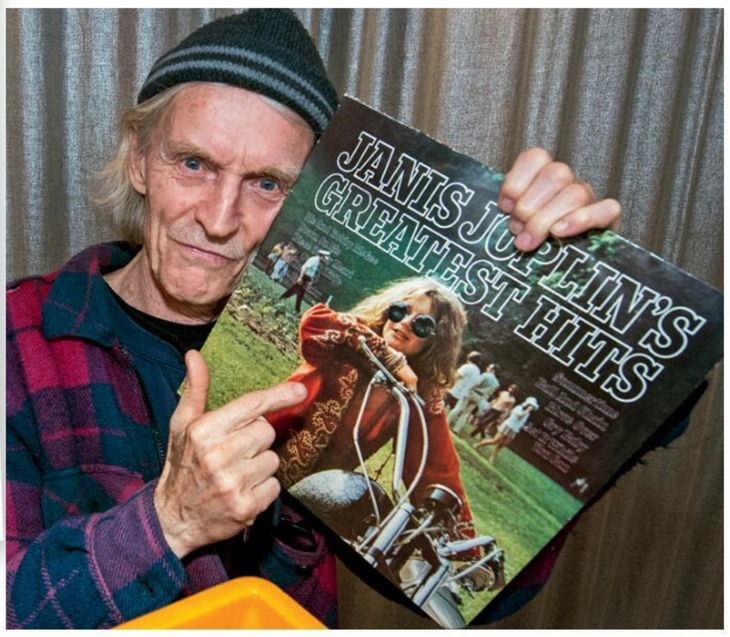

Janis Joplin var en favorit för John Holm under ungdomsåren i slutet av 60-talet. ”En ball Texastjej. Gick bort alldeles för tidigt, liksom som många andra i den vevan”, beklagar han som gillar många av låtarna på hennes ”Greatest hits”.

En innerlig röst, poetisk lyrik, munspel och akustisk gitarr. Precis som på många av John Holms låtar. ”Bob Dylan var poeten för beatgenerationen”, säger John som har lyssnat mycket på de flesta av Dylans många skivor.

▶ ”Get rhythm” (1987), från vilken John har gjort en cover på ”Across the borderline”, i översättning kallad ”Andra sidan ån” på albumet ”Vägen till Kalifornien”.

– En vacker låt om invandrare. De jagades av polisen i USA, när jag bodde där. Annars är ”Into the purple valley”, Ry Cooders första platta, den jag har lyssnat mest på. Han är udda, ibland bra, ibland slappar han till sig, men kommer igen.

En udda existens

En annan artist som John också har spelat in låtar av är Tom Waits, här med albumen ”Blue valentine” (1978) och ”Raindogs” (1985). John ler, vid åsynen av skivorna.

– Det var mycket Tom Waits ett tag. Jag träffade en tjej, Viveka. Under hela vårt förhållande låg vi och lyssnade på Tom Waits, på Hallandsgatan 44 (i Stockholm – red. anm.). Bara Tom Waits, alla plattorna. Han är en udda existens. Blandar den där ruffiga rösten han har, med ruffigt gitarrljud och han har country och blues i sig, det där flödet över gränserna. Senare blev han konstigare och svårare att ta till sig, om man inte var Tom Waits-fan, vilket jag också gillade. Men det som går in i mitt hjärta är hans första skivor, med låtar som ”Ol’ 55”.

Jimi Hendrix kallades för ”Svarte kungen” på Johns debut-lp ”Sordin”. John tittar lite undrande på live-dubbeln ”Radio one”.

– Den här har jag inte hört. Hendrix karriär var kort, med bara några få originalplattor och sedan har det kommit en massa liveskivor, en del bra, en del inte. Tiderna var annorlunda då, kolla bara hur han klädde sig. Musikbranschen var inte samma industri som i dag. Artisterna tilläts vara personliga, inte strömlinjeformade som nu. Man fick sjunga dåligt eller vara en bra gitarrist, hade man personlighet släpptes man fram.

John såg Jimi Hendrix på Isle of Wight-festivalen 1970.

– Jag satt där med en halv miljon människor. Roskilde var en liten gårdsfest i jämförelse. Bra konsert. Efteråt fortsatte jag att lifta genom Europa. När jag kom hem möttes jag av nyheten att Jimi Hendrix var död. Denne fantastiske artist som nyss varit så levande på scenen, framför mig. En chock.

Hans stora förebild

Enda kvinnan i backen: ”Janis Joplin’s Greatest hits”.

– En ball Texastjej. Janis Joplin var på riktigt, herregud ja, liksom Hendrix. Gick bort alldeles för tidigt.

John låter lite dyster, men piggnar till när han finner Bob Dylans dubbelalbum ”Blonde on blonde” (1966).

– Min stora förebild, när det kommer till kombinationen av musik, texter och

John tror att Pugh Rogefeldt med lp:n ”Ja, dä ä dä!” var den som ledde in honom på att skriva låtar på svenska. ”Först blev det några riktigt patetiska kärlekssånger, sedan gjorde jag ”Sabbatsberg”. Det området fungerade för mig”.

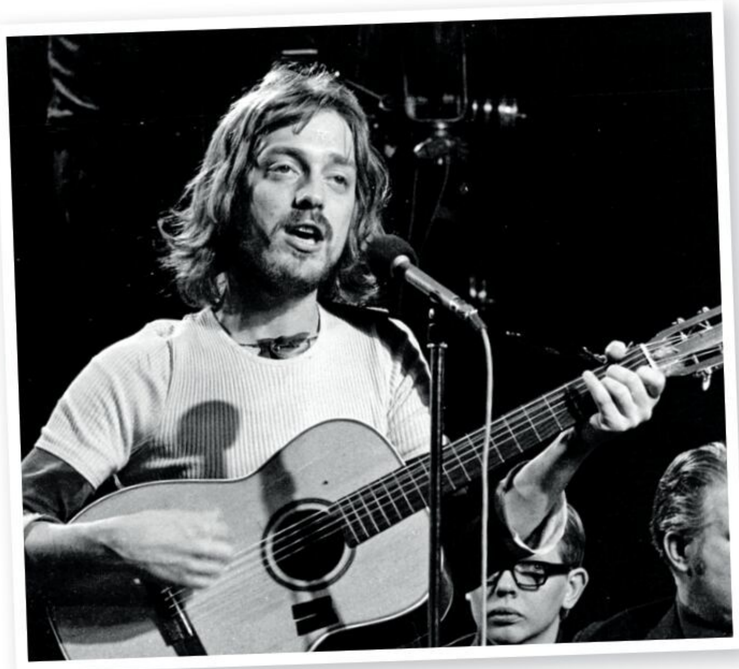

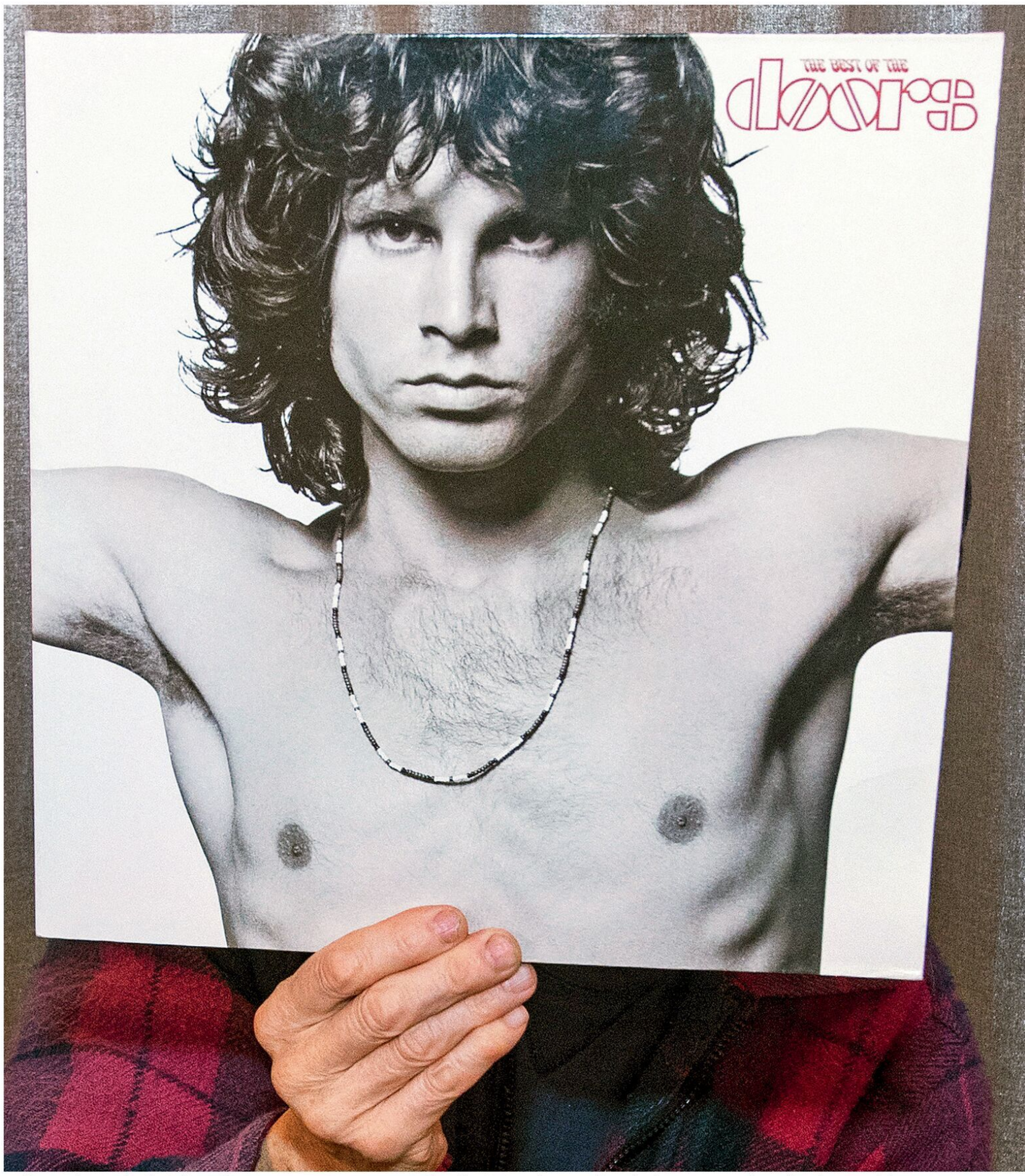

John Holm och skräcken för Jim Morrison. ”Varje kväll när jag lyssnade på The Doors, slutade det med kaos för mig. En massa skumma grejer hände. Jag orkade inte höra ”The end” och de där mörka låtarna igen.”

”När jag kom hem möttes jag av nyheten att Jimi Hendrix var död. Denne fantastiske artist som nyss varit så levande på scenen framför mig. En chock.”

känsla. En svår människa. Jag känner atmosfären kring honom. När Dylan spelade ”Mr Tambourine man” uppstod en stämning som var en jätteupplevelse. Som när man ser en snygg tjej, wow, där är hon!

Skulle du låta som du gör, utan Dylan?

– Nej, det kan jag inte säga. Men jag har ju haft en massa röstproblem och skit så det har ju aldrig blivit som jag velat.

Ulf Lundells lp ”Nådens år” från 1978, med John gästsjungande på en låt, ”Sonjas vals”, är nästa verk.

– Den gamle räven, fnissar John. Uffe och Kjell (Andersson, producenten) ringde och undrade om jag ville sjunga lite på den här plattan. Det blev ett fint möte mellan två blyga herrar, Uffe och jag.

Uffe var nere och slirig

Ulf Lundell har spelat in din låt ”Maria, många mil och år från här”, eller hur?

– Ja, han ringde en kväll på 80-talet. Hade gjort slut med Barbro och var jäkligt nere och slirig. Frågade om det var okej att sjunga in ”Maria”. Kör, sa jag. Tycker hans version blev snygg, den andas visserligen lite 80-tal, men Uffe låter väldigt ärlig, vemodig och dyster. Ingen attityd, bara häller ur sig känslorna. Dubbelplattan han gjorde då (”Den vassa eggen” – red. anm.) med ”Rialto” och sådana låtar, blev bra. Han hade kniven på strupen, var inte så kaxig.

– Barbro var förresten min gitarrist Gunnar ”Gurkan” Lundestams tjej. Jag var med den kvällen, när Barbro fimpade Gurkan för Uffe. Men det är lugnt mellan Gurkan och Uffe. Gurkans fru jobbar på Schultz förlag, som har gett ut vissa av Uffes romaner, ”Vinter i paradiset” och de där. Men Uffe är skum alltså, lever väldigt isolerad.

I Rock’n’Roll Magazine nummer 5/2012 sa John: ”Snart får jag väl åka ner till Ulf Lundell och ansluta mig till ”Sveriges sura gubbars association”.

– Det kan jag absolut göra, säger John och skrattar. Av åren i Sverige, blir man lätt ▶

”Jäkligt bra platta”, tycker John om David Bowies ”The rise and fall of Ziggy Stardust and the spiders of Mars” från 1972. Därför ville han tillsammans med designern Lasse Ermalm göra omslaget till skivan ”Lagt kort ligger” som en pastisch på framsidan av Bowies platta.

”Den gamle räven”, kallar John sin beundrare Ulf Lundell, på vars lp ”Nådens år” John sjunger lite. ”Nu var det länge sedan jag träffade honom. Uffe är skum, alltså. Hälsar knappt på folk”.

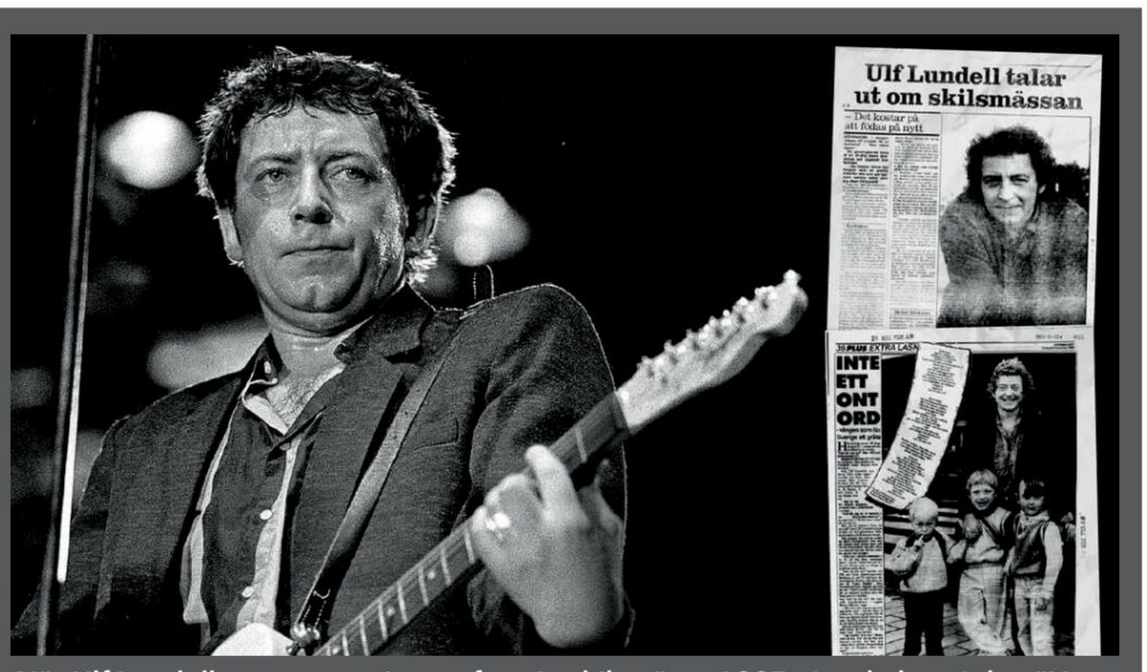

När Ulf Lundell var som trasigast efter sin skilsmässa 1985, ringde han John. ”Han var jäkligt nere och slirig, och bad om att få spela in ’Maria’, min låt”, minns John.

▶ sådan. Här måste man stå i kö i flera år för att få hjälp av en läkare.

Rädd för The Doors

”The best of The Doors” väcker blandade känslor.

– Jim Morrison blev så mycket av en förebild för mig, att jag var tvungen att göra mig av med mina plattor med The Doors. Varje natt när jag som 18-19-åring lyssnade på ”The end” och de där mörka låtarna, slutade det med kaos för mig. Det snurrade till i Stockholmsnatten. En gång hamnade jag på Maria pol. Blev haffad utanför Grönan och satt i finkan över natten. Då gjorde jag mig av med Doors-skivorna, trots att jag älskade dem. Jag blev rädd för dem och vilken inverkan de hade på mig.

David Bowie, en artist som har varit en inspirationskälla för John, är här representerad av lp:n ”The rise and fall of Ziggy Stardust and the spiders from Mars”, släppt 1972.

– Bowie har betytt jättemycket för mig. Speciellt ”Hunky dory”, plattan innan den här. Det var en dyster tid för mig. Jag var jättesjuk och hade gått in i väggen. Sedan kom den här, ”Ziggy Stardust”, en jättebra skiva. Mitt ”Lagt kort ligger”-omslag är en pastisch på den här framsidan, med stadsmiljön och den typen av fotolasyrfärger. Thommie Fransson, en av gitarristerna på min platta, var Bowie- och Mick Ronson-freak, så vi bestämde oss för att göra en sådan grej på svenska.

Han tillägger att Bowie inte har berört honom i hjärtat som Dylan.

– Men Bowie var oerhört musikalisk. Som Paul McCartney, med udda ackordföljder, nästan som en klassisk musiker. Jag gör det mer efter en standardformel, som Dylan, men Bowie tog skumma ackord på sin tolva. McCartney har samma förmåga, att hitta skumma ackord som låter naturliga. Då är man musikalisk.

Såg Hep Stars-konsert

Svensk 60-talspop, brydde han sig om den som tonåring? John kollar in albumen ”The Hep Stars”, ”Tages 2” och Ola & the Janglers ”Limelight”, alla från 1966.

– Jag gillade Hep Stars, Svenne och Lelle Hegland och de där. Såg dem spela på Soundside eller Kingside. ”Cadillac” och de där låtarna, gillade jag. Tages gjorde en del bra låtar. Ola & The Janglers var duktiga, men det var ingen musik jag brydde mig om. Lalla Hansson och Fabulous Four gillade jag mest av de svenska popbanden. Dock inte ”Puff the magic dragon” så mycket.

En svensk rockpoet: John Holm med trippeln ”Sordin” (1972), ”Veckans affärer” (1976) och ”Verklighetens afton” (1988).

Magin mellan David Bowie och gitarristen Mick Ronson inspirerade John till musikaliska storverk 1973-74.

”Jag gillade Hep Stars med Svenne Hedlund, Lelle Hegland och de där”, säger John som var 15 år när den gruppen slog igenom med låten ”Cadillac”. Annars föredrog han Fabulous Four i den svenska vågen av 1960-talspop.

John Holm 1971, komponerande sina första svenskspråkiga låtar, som ”Ett enskilt rum på Sabbatsberg”. Enkelt, tyckte det dåvarande vårdbiträdet. ”Om en dag på jobbet, bara.”

Personligt

JOHN LENNART ALI HOLM
FÖDD: 13 maj 1948 i Stockholm.
YRKE: Sångare, artist och låtskrivare.
BOR: I Malmö, sommarhus i Småland (se RNR nr 5/2012).
FAMILJ: Fru Cindy, läkare, och två vuxna söner, Jonathan och Alex. Den senare spelar i pappas band.

När John pratar om sina egna skivor, blir det mest diskussion om ljudet. ”Mastringen blev fel på ”Verklighetens afton”-plattan, vilket gav fel fas på pressningen”, beklagar John som krävde att den pressades om.

”Bowie har betytt jättemycket för mig. Speciellt ’Hunky dory’. Det var en dyster tid för mig. Jag var jättesjuk och hade gått in i väggen.”

– Ja, vad säger man? säger han eftertänksamt. Det står still när jag tänker på vad jag har gjort.

När folk berättar för dig hur mycket ”Sordin” har betytt för dem, kan du ta in det?

– Vet inte, men jag tror att folk bland annat gillar att det är bra tryck i ljudet på ”Sordin”. En totalt analog skiva, vilket de övriga inte är. Gjord på ett rörmixerbord och med rörförstärkare, det ger en jäkla pump i ljudet. När Kenny (Håkansson, gitarr) spelade på ”Sordin”, skakade väggarna. Mixerbordet på de andra skivorna hade kretskort i stället för rör. Bra, men det är ingenting mot ett rörbord. Det är som att jämföra en sampling av en Hammond med att spela på en riktig Hammond.

John, 23 – en gammal farbror?

John Holm var bara lite mer än 20 år när han skrev den ödesmättade och klaustrofobiska klassikern ”Ett enskilt rum på Sabbatsberg”, om att sitta nattvak på ett sjukhus vid en döende mans säng.

Hur kunde du göra det, i så unga år? På skivan låter du som en man med väldigt lång livserfarenhet.

– En gammal farbror, haha!

Någon som har upplevt väldigt mycket. Men redan som 23-åring?

– Jag levde omgiven av fastrar, mostrar och min farbror. Den atmosfären präglade mig. Mamma gillade Fröding och Ferlin, som hon läste för mig. Många av mina låtar, som ”Vid ett fönsterbord mot parken”, innehåller flera fraser från Ferlin. Och en del Fröding-grejer. Balladerna är lånade från det gamla Dalarna, som ”Ack, käre vän”, en pastisch på ett skillingtryck. Min farbror var som jag, en hypokondriker som skulle dö hela tiden. Tills han fick några järn i sig, då skulle han spela kort och det blev drag under galoscherna, hehe! Sköna figurer.

Patetiska kärlekslåtar

Pugh Rogefeldt gjorde succé med att sjunga rock på svenska, i och med lp-debuten ”Ja, dä ä dä!” 1969. ▶

”Artisterna var lite äldre än jag, Träd gräs och stenar och de där”, säger John om grupperna som uppträdde på Gärdet i Stockholm.

”Jag var där!” John Holm minns Festen på Gärdet-festivalen sommaren 1970 med glädje. Vilket var hans förhållande till musikrörelsen, som ogillade artister på så kallade kommersiella skivbolag, och därför hindrade dessa från att spela på vissa ställen? ”När jag släppte ’Sordin’ hade det där lagt sig lite. Jag låg på EMA/Telstar och hade inga problem med att få spelningar”, svarar John.

”Titta vad fint, unga och gamla tillsammans. Alla satt ner, alla kunde se artisterna”, säger John.

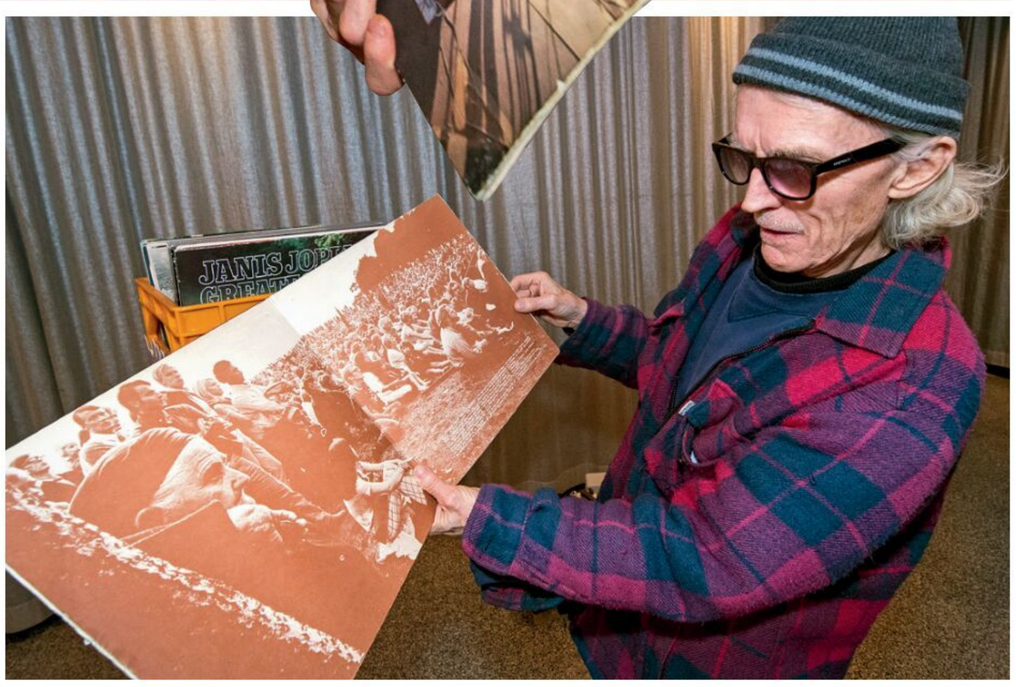

”Underbar trummis, spelade så att han höll på att gå upp i limningen”, berömmer John gruppen Wasa Express trumkung Åke Eriksson. Deras andra album ”On with the action” (1977) avlyssnar John på en resegrammofon från 60-talet.

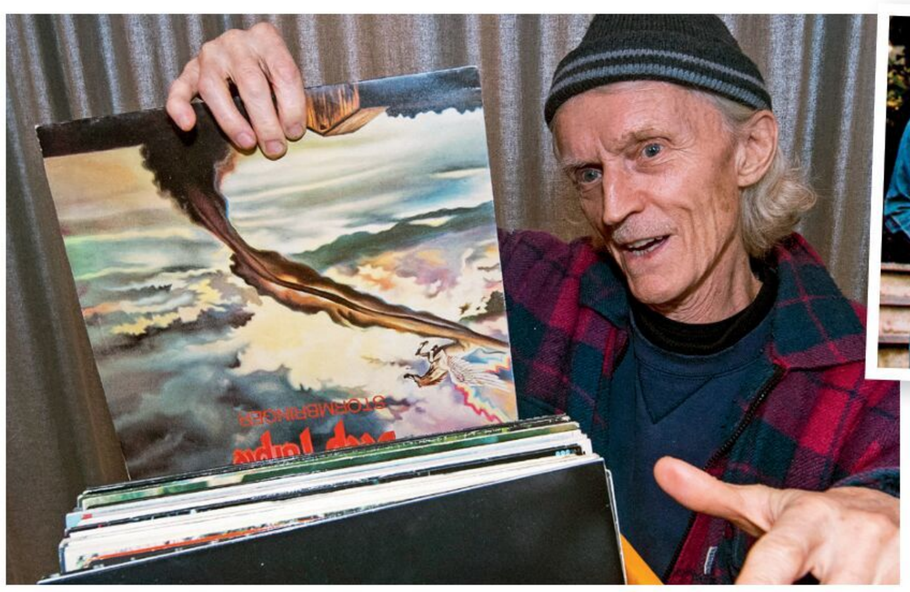

”Ritchie Blackmores namnskylt på hans omklädningsrum hade någon hängt upp och ned, så här”, berättar John om när han värmde upp för ett Deep Purple i upplösningstillstånd 1975.

Kan Yngwie Malmsteens ”Rising Force” vara något för John Holm? ”En grym gitarrist. Han har en hel del kvar att ge. Han såg ball ut, men man såg att han inte var helt sober, alltså.”

▶ – Pugh ledde in mig på att skriva på svenska, tror jag. Jag tänkte inte skriva någon musik alls, men när jag spelade med The Underground Failure sa de: ”Du är gitarrist, skriv något”. Jag gjorde några låtar på engelska, sedan släppes den här Pugh-plattan och någon föreslog att vi skulle göra något på svenska. Jag skrev några kärlekslåtar som var riktigt patetiska. Sedan gjorde jag ”Sabbatsberg”, det området fungerade för mig. Det var bara att skildra en dag på jobbet.

John arbetade som vårdbiträde i flera år.

”Festen på gärdet”, en live-dubbel från 1970, framkallar roliga minnen.

– Jag var där. Drack rödvin och hängde omkring. Artisterna var lite äldre än jag, Träd gräs och stenar och de där.

Han viker ut omslaget och betraktar publikbilden.

– Titta vad fint, unga och gamla tillsammans. Alla satt ned, alla kunde se artisterna, inte som nu, när alla står och trängs.

Deep Purples ”Stormbringer”, släppt 1974, ligger i backen eftersom John Holm spelade förband till den banbrytande hårdrocksgruppen i Scandinavium på den turnén.

– Det funkade ganska bra, med deras publik. Deep Purple var lite imponerade av (Johns gitarrist) Arne Arvidsons utrustning. Den var annorlunda, grejer som de inte hade. Ritchie Blackmore hade eget omklädningsrum, pratade inte ens med bandet.

Yngwie – en grym diva

John gör tummen upp för Wasa Express med lp:n ”On with the action” (1977).

– Underbar trummis. Spelade så han höll på att gå upp i limningen, säger han beundrande om gruppens batteristkung Åke Eriksson.

Vi lyssnar på det ösiga titelspåret.

– Skitbra, jävla bra, tycker John njutningsfullt.

Yngwie Malmsteen med trespårstolvan ”Studio/live ’85” är nedlagd i backen på chans. Kan gitarrvirtuosen vara något för John Holm?

– Jag gillar det. En grym gitarrist. Han är en riktig diva. Det får han vara, har ju kommit upp i åldern. Är han bara 58 år? Han har en hel del kvar att ge. Han såg ball ut, men man såg att han inte var helt sober, alltså.

Slut. Klockan är nästan elva på kvällen och John har en konsert att göra i morgon.

– Nu känns det bra, när vi har repat lite extra. När det inte funkar, vill jag bara skita i det. Jag skiter hellre i att spela en låt om den inte sitter. Det måste kännas rätt, för mig.

John Holm i ett nötskal. □

Tack till: *Scandic Malmen Hotel och Nostalgipalatset, S:t Eriksgatan 101 i Stockholm, som har alla dessa ljuvliga skivor och mer än 100.000 till.*

TADC PRESENTERAR

DREAM THEATER
+ DEVIN TOWNSEND
17 MAJ 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST + BLOODBOUND
13 JUL 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

MAGNUM
+ SUPPORT
10 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 MAJ 2022 HUSKVARNA TEATERLADAN
13 MAJ 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
14 MAJ 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
16 MAJ 2022 MALMÖ BABEL

MICHAEL SCHENKER´S
50TH ANNIVERSARY TOUR
29 APR 2022 STOCKHOLM TYROL

THE ROBERT CRAY BAND
28 JUN 2022 STOCKHOLM BERNS
29 JUN 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

W.A.S.P. - 40TH ANNIVERSARY
12 APR 2022 MALMÖ MORISKAN
13 APR 2022 HUSKVARNA FOLKETS PARK
14 APR 2022 SUNDSVALL SPORTHALLEN
15 APR 2022 UMEÅ IDUN
20 APR 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA
21 APR 2022 ESKILSTUNA LOKOMOTIVET
22 APR 2022 ÖREBRO CONVENTUM KONGRESS
23 APR 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
28 APR 2022 STOCKHOLM FÅLLAN
29 APR 2022 NORRKÖPING FLYGELN
30 APR 2022 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

ACE FREHLEY
23 JUL 2022 STOCKHOLM ROCK PÅ SKANSEN
24 JUL 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

BLUES PILLS
+ SPIDERS
1 APR 2022 ÖREBRO FRIMIS SALONGER
2 APR 2022 UPPSALA KATALIN
8 APR 2022 MALMÖ BABEL
9 APR 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN

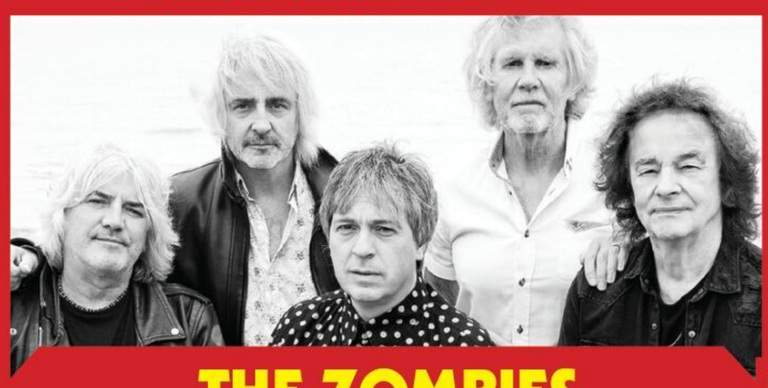

THE ZOMBIES
04 SEP 2022 STOCKHOLM NALEN

ANNEKE VAN GIERSBERGEN
15 OKT 2022 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN

THE BEACH BOYS
19 JUN 2022 STOCKHOLM SKANSEN
20 JUN 2022 HUSKVARNA FOLKETS PARK

URIAH HEEP
22 NOV 2022 UMEÅ IDUN
23 NOV 2022 STOCKHOM GÖTA LEJON
01 DEC 2022 SUNDSVALL TONHALLEN
02 DEC 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
05 DEC 2022 MALMÖ SLAGTHUSET TEATER

ROCK PÅ SKANSEN
MED THE HOOTERS, GEORGE THOROGOOD AND THE DESTROYERS, BLUES PILLS
06 AUG 2022 STOCKHOLM SKANSEN

ROCK PÅ SKANSEN
MED EVANESCENCE
16 JUN 2022 STOCKLHOLM SKANSEN

P-FLOYD
4 FEB 2022 MALMÖ PALLADIUM
5 FEB 2022 NORRKÖPING FLYGELN
2 MAR 2022 KARLSTAD SCALATEATERN
3 MAR 2022 JÖNKÖPING JÖNKÖPING TEATER
4 MAR 2022 KARLSKRONA KONSERTHUSTEATERN

tadc.se tadcsweden

Rock'n'Roll Världen

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AL**
Peter Törnqvist: **PT**
E-post: **rocknrollmagazine@fabas.se**

Så här god var sammanhållningen i början av 1969. Sedan gick det utför.

Beatles i ett halvt dygn

Beatles i tolv timmar! Så mycket film kommer snart samlas i en bluray-box med tre skivor. Det är regissören **Peter Jacksons** lika omtalade som hyllade "Get back"-film som kommer i detta utökade format. **JH**

Risk för förändrad pappers-kvalitet

Tidningens papperskvalitet kan komma att förändras en tid framöver på grund av tillfällig brist på papper och därmed svårigheter att få tag i tryckpapper. Vi hoppas detta stabiliseras inom snar framtid.

Peter Törnqvist, chefredaktör.

Vad har du mer i arkivet, Neil? Sju-åtta outgivna album? Den hemlighetsfulle säger inget.

Arkivet som aldrig sinar

Neil Young har åter rotat i sitt till synes aldrig sinande arkiv. Han har sammanställt albumet "Summer songs" med aldrig hörda versioner av låtarna "Wrecking ball", "Someday", "Hangin' on a limb", "One of these days", "For the love of man", "American dream" och "Name of love". Dessutom outgivna låten "Last of his kind". Inspelningen gjordes 1987 och Young spelar alla instrument själv. Släpps på cd och lp av Warner i sommar. Young planerar också att spela in ett helt nytt album mycket snart. **JH**

Hot records
Köper och säljer
nya och begagnade
LP/CD
Öppet: Mån-Fre 11-18 | Lör 11-15
www.hotrecords.se
Råsundavägen 110 i Solna
Tel. 08-735 66 30

Stor sortering vinylskivor
samt utvald musik på CD-skivor
Nya och beg 2-kanals HiFi
Uppspelning av DSD filer genom Teac UD-501.
DSD Direct Stream Digital
THORENS
opus 3
När bara det bästa är bra nog så demar jag med Analog Master Copies från Opus3.
Öppet: ons-fre 13-19, lör 11-16
NYMANS HiFi & Musik
Ö. Boulevarden 24, Kristianstad | Tel. 0707-88 63 26
www.nymanshifimusik.wordpress.com

Gitarrer!
KÖPER • BYTER • SÄLJER • REPARERAR
Jam gitarrer
Roslagsgatan 7 • 08-410 510 90 • www.jam.se

LEDARE

Recensenter recenseras också

I VARJE NUMMER av Rock'n'Roll Magazine recenseras mängder av album. Helt nysläppta plattor, återutgivna skivor och hela kataloger i guiderna. Dessa bedöms på en betygsskala från 1-5.

Alla tycker inte likadant! Själv vet jag inte alltid vad jag tycker. Eller, rättare sagt, min smak ändras ibland och därför är jag väldigt försiktig med att tycka. Det enda jag kan säga med säkerhet är att om jag spelat en platta minst 20 gånger så är den väldigt bra! I alla fall enligt mitt resonemang . Om en platta inte är mycket bra, spelar man den väl inte minst 20 gånger?

Personligen recenserar jag aldrig nyutgivna skivor i denna tidskrift. Tycker mig inte ha förmågan att efter ett par lyssningar kunna avgöra hur bra eller dåligt det är. Speciellt inte under tidspress, som det ofta är. Anledningen är, som sagt, att en insikt som vuxit genom åren är att jag ibland ändrar uppfattning om skivor.

Dessutom är musik för mig en känslomässig upplevelse. Ett skönt sound och en röst med feeling kan vara väldigt bra, även om det inte är tekniskt perfekt.

HAR MASSVIS MED EXEMPEL på skivor som skulle sågats totalt av mig när de släpptes. Många gånger eftersom jag inte varit inne på samma våglängd vid första kontakten med ett band eller en platta. Ofta har det att göra med vilken ålder, sinnesstämning eller dagsform jag befunnit mig i. Neil Youngs "Harvest" är ett exempel. Tyckte den var helt kass en gång i tiden … nu är den ett mästerverk! En fempoängare.

Det är därför tryggt att ha rutinerade medarbetare som sköter om alla recensioner i tidningen. De har arbetat med den uppgiften i 30-40 år. Tycker att deras åsikter oftast ligger relativt nära mina egna. Jag litar på dem! Som läsare lär man sig efter en tid vad de olika skribenterna gillar själva. Läste man till exempel Expressen för 40 år sedan, så visste man ju vad Mats Olsson tyckte om The Rolling Stones och Kiss. Det färgar förstås av sig lite.

När en ny platta ska recenseras på en tidning, hamnar den säkert på bordet hos den som är "mest lämpad". Om redaktören nu inte bestämt sig för att få plattan sågad.

I denna tidning ger Anders Lundquist bara en tvåa till Neil Youngs "Barn". Både Lundquist och undertecknad dyrkar Neil, men tyvärr, han kan inte få mer denna gången. Jag håller med Anders.

ATT EN RECENSENTS UPPGIFT skulle vara att skriva om en skiva är "bra" eller "dålig", är enligt Lundquists tycke en förenkling:

– Det finns så många andra adjektiv. En recension går väl i bästa fall ut på att beskriva det man hör, så nyanserat man kan – och har utrymme för. En trea kan ju betyda att det är världens jämnaste skiva, eller världens mest ojämna. Eller, som i fallet Plant/Krauss: extremt välgjord, men så smakfull att den också blir lite tråkig … Andra plattor kan vara smaklösa men väldigt roliga att lyssna på, som Meat Loafs "Bat Out of Hell". Bra eller dålig? Fan vet. Även för mig är det ofta en fråga om dagsform. Recensenter är också känslostyrda och jag har nog genom åren tyckt att Meat Loafs platta har förtjänat allt från 2 till 5 i betyg. Ibland älskar jag det pompösa och ironiska, andra gånger är jag inte alls på humör. Förr eller senare kommer jag att behöva sätta ett betyg på den. Det blir ett svårt jobb!

BETRÄFFANDE de stora guiderna, med bandets eller artistens alla utgivna album genom tiderna, läggs de på skribenter som är kunniga och gillar bandet/artisten. Därför kanske betygen ibland känns höga? Men, fullpoängarna är säkert de mest betydelsefulla och ni läsare får förhoppningsvis vägledning om vilka album ni ska inleda med vid en ny bekantskap med okända band och artister som känns spännande och ska undersökas.

Jag läser alltid allt i kommande Rock'n'Roll Magazine innan det ska tryckas. Kan ibland bli upprörd när jag inte håller med. Men, jag har ALDRIG vid ett enda tillfälle ändrat eller försökt få en skribents åsikter eller betygsättning "justerade". Alla måste ju ha rätt att tycka vad de vill!

I detta nummer skriver vi om John Holm, Bob Dylan, Bo Åkerström i Torsson. Fantastiska låtskrivare! Det tycker i alla fall jag. Jag vet att inte alla håller med. Noterar dock att Tore S Börjesson bara givit Bob Dylans "Desire" en trea … Hmmm …

Visst är det roligt att recensera recensenter!? Jag vet att det finns väldigt många läsare som gärna vill recensera recensenternas recensioner. Det vi får höra är oftast kritik om att ett enskilt album inte fått den uppskattning det förtjänar. Sällan tvärtom.

Peter Törnqvist
Chefredaktör

The Golden Oldies Shop

ORIGINALPRESSADE VINYLSKIVOR
1955 - 1985
LP-skivor, Singlar & EP-skivor
Rock - Pop - Svenskt - Punk - Soul - etc
Flera 1000 skivor i 26 kategorier
1977 – 2022 45 ÅR
2x WEBSHOP: www.goldenoldies.se
www.discogs.com/seller/goldenoldies
BUTIK: S:t Eriksgatan 96, 113 31 Stockholm TELEFON: 08-32 22 40

BENEFIT-RECORDS
PARKVÄGEN 11
MANTORP
0706504538
VI KÖPER SÄLJER
LP-SKIVOR CD 7'
VÅRA ÖPETTIDER
ANNONSERAS PÅ
FACEBOOK

Hellacopters är tillbaka! Varför? Ställ gärna frågan till Nicke och Dregen. Eller vilken annan fråga du vill!

Fråga Hellacopters!

The Hellacopters gör den 1 april det bandets ledare, sångare och gitarrist **Nicke Andersson** sa aldrig skulle hända: släpper ett nytt album. ”Eyes of oblivion” är gruppens första fullängdare sedan 2008 års ”Head off”, som följdes av upplösningen som varade till 2016.

För att fira detta inbjuder vi er, våra högt ärade läsare, att ställa frågor till Nicke och **Dregen**, Hellacopters andre gitarrist. ALLA spörsmål välkomnas! De bästa svaren kommer sedan att sammanställas till en stor artikel.

Mejla era roligaste och mest spännande frågor NU till vår redaktör: jorgen.holmstedt@outlook.com. **JH**

★ **Joe Jackson** ger sig i mars ut på en turné som täcker både Europa och USA. I samma veva släpps hans nya album, ”Sing, you sinners!”. Showen kommer att innehålla ett set med hela bandet och ett soloset med Joe ensam vid sitt piano.

★ En konsertdokumentär med vännerna **Carole King** och **James Taylor** började nyligen sändas i USA. ”Just call out my name” fick sin titel från en textrad ur låten ”You’ve got a friend”, som King skrev och Taylor tolkade. Filmen visar liveversioner av de två ikonernas klassiker, bland annat från deras gemensamma turné 2010, samt filmer från 1970 och 2007. Dessutom en intervju från 2021.

Hoppas att dina nya låtar är lika bra som de på dina gamla skivor, Jonte!

Nytt från John Holm

John Holm, vars senaste skiva släpptes för 24 år sedan, är i färd med att göra nya låtar.

– Vi har spelat in lite prylar och dessa ska bli nya låtar med **Leffe Larsson** som producent, säger John om mannen som satt i kontrollrummet när han spelade in lp:n ”Verklighetens afton” (1988).

– Fyra-fem låtar ska det bli i alla fall, tillägger John.

För en ep?

– Ja, kanske det. Sedan beror det på hälsan. De dagar då jag mår bra, har jag energin.

Rock’n’Roll Magazines redaktion hoppas på det bästa. **JH**

SLASH

FEATURING
MYLES KENNEDY
& THE CONSPIRATORS

4

NYTT ALBUM UTE 11 FEB

CD, LP & LTD EDITION RED VINYL*

*INKL. ETT SLASH PLEKTRUM

WWW.SLASHONLINE.COM

Gibson RECORDS

BMG

David Bowie bakom scenen. Nu ska vi få veta mer om den private rocklegenden.

Regissören Brett Morgen är David Bowie-beundrare, och har tidigare gjort filmen om Kurt Cobain.

Bakom kulisserna med Bowie

Den amerikanske regissören **Brett Morgens David Bowie**-film är klar. Det ännu otitulerade verket är baserat på tusentals timmar arkivfilm och är sanktionerat av Bowies dödsbo. Ett intimt porträtt bakom kulisserna utlovas. Bowies meste producent **Tony Visconti** är involverad, liksom en del av teamet bakom "Bohemian rhapsody". Brett Morgen är hyllad för filmen "**Kurt Cobain**: Montage of heck". **JH**

"Sedan börjar hon gråta igen". Det blev en stundtals deppig pratstund med Beth.

Snälla, gråt inte

Beth Hart skulle egentligen inte ha sjungit på albumet "A tribute to **Led Zeppelin**" (Provogue/Mascot Label Group), ändå släpps det i hennes namn. Initiativtagare var producenten **Rob Cavallo** och ljudteknikern **Doug McKean**, som jobbade på den långt innan hon blev inblandad.

– De frågade mig redan för ett par år sedan. Jag tackade nej. Led Zeppelins tyngre låtar kräver aggression och jag hade kämpat i många år med att bli av med min ilska, säger Hart.

Så kom pandemin och frustrationen den förde med sig. Snart var hon redo att ta sig an materialet.

Vad är du mest nöjd med på plattan?

– Trummorna. **Dorian Crozier** är helt fantastisk. Alla är bra, men han skiner verkligen. Zeppelins musik rymmer så mycket. Riff, arrangemang och produktion är inte av denna världen. Jag växte upp med mycket klassisk musik och **Jimmy Page** är en modern **Mozart**!

Varför har du och Joe Bonamassa avslutat ert samarbete?

– Faktum är att jag hade tänkt höra av mig till honom och fråga om vi skulle göra något mer tillsammans. Men min man förklarade då ett par saker för mig, säger Hart.

Hon vill inte precisera vilka. Kan man hennes historia är det omöjligt att inte ha teorier. Hon hade en tuff barndom, drog tidigt hemifrån och hade långa perioder av självmedicinering innan hon fick en ADHD-diagnos och tillhörande behandling.

– På senare tid har jag dock fått veta att jag har en borderline-personlighet och har slutat med medicinerna. I stället för att vara avtrubbad, är jag emotionell.

Hart skojar inte. Under vår videokonversation hinner hon falla i gråt sex-sju gånger. Ibland på grund av trauman som hon berättar om, andra gånger av något så enkelt som att jag har skrivit en låt som bär samma titel som en av hennes.

– Jag förstår uppriktigt sagt inte hur min make står ut med mig, säger hon kärleksfullt.

Sedan börjar hon gråta igen. **AL**

Roberts Beacon 325
bluetooth högtalare
förenar stil och design.

Unika material,
speciell design och
riktigt bra ljud!

SCAN ME

Exklusiv distributör
Moon Radio AB

www.moon order@moon.se

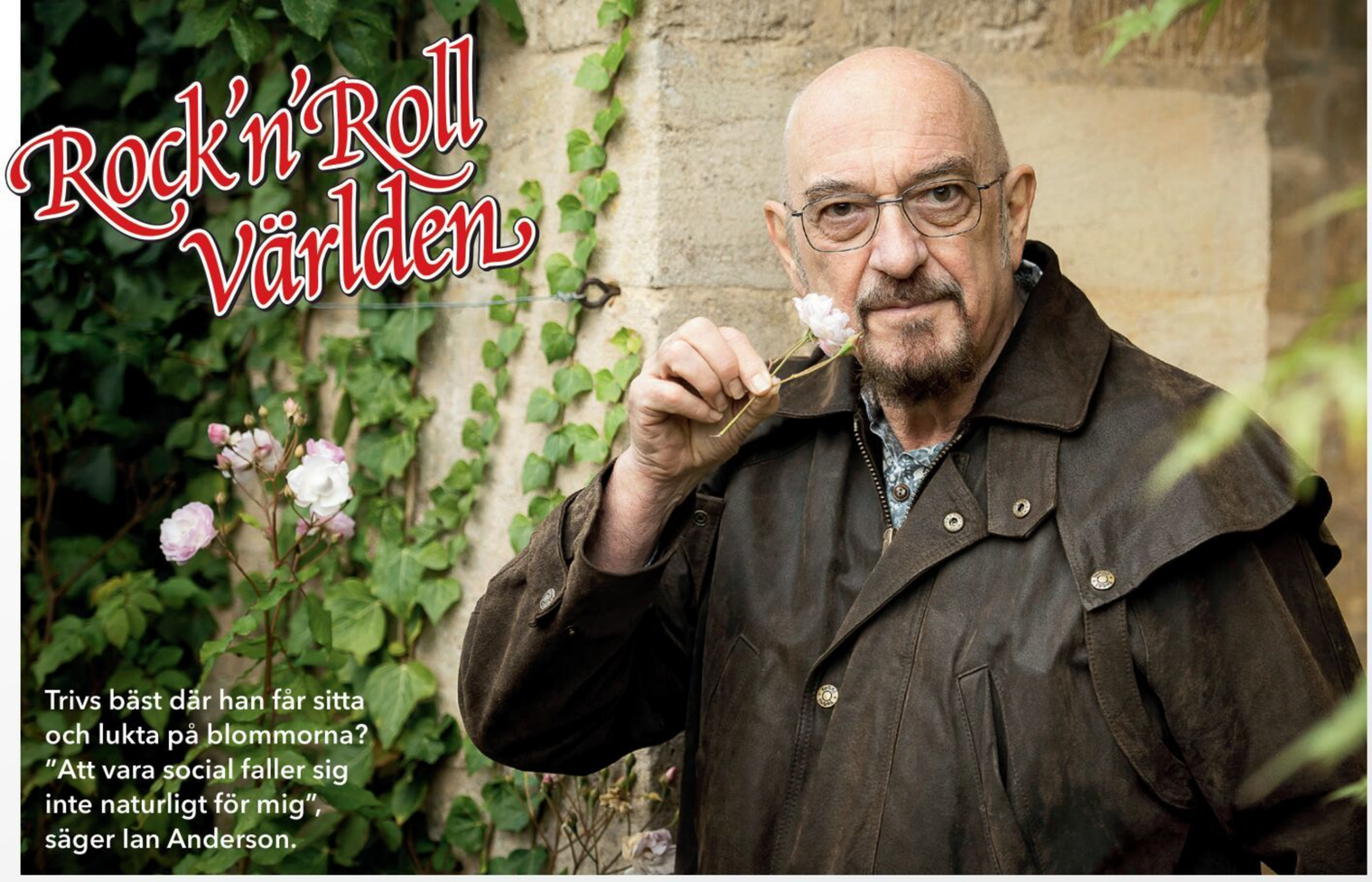

Trivs bäst där han får sitta och lukta på blommorna? ”Att vara social faller sig inte naturligt för mig”, säger Ian Anderson.

Därför gick Ian och gömde sig

Ian Anderson har insett att hans namn för de flesta är synonymt med **Jethro Tull** och har inför det nya albumet ”The zealot gene” (Inside-Out/Sony) återupptagit gruppnamnet.

– Jag inleder varje nytt år med att skriva ett album. Jag går till studion åtta på morgonen och startar. Ungefär sex veckor in bestämde jag mig för att detta skulle bli ett bandalbum, inte en soloskiva. De flesta av de nuvarande musikerna har spelat med mig i 15 år i genomsnitt och jag tyckte det kunde vara kul för dem att få sätta en Jethro Tull-skiva på sitt cv.

VI PRATAR OM röstproblem och jag frågar om hans egna sådana vållat honom sorg.

– Sorg är att ta i. Jag tror det var värre för **Pavarotti** som var tvungen att ha förinspelad sång på sitt sista tv-framträdande. Allt över höga E, som ”Locomotive breath”, undviker jag. Vissa – som **Bob Dylan**, **Mick Jagger** eller **Leonard Cohen** – var smarta, eftersom de knappt försökte sjunga ens när det begav sig! **Robert Plant** sjunger fortfarande bra, men undviker **Zeppelin**-material. Jag såg **Sinatra** under ett av hans senare framträdanden och även om han inte sjöng lika bra som i sin ungdom, var det fortfarande magiskt att se Sinatra live. Det räcker för de flesta och jag tycker att jag har klarat mig förhållandevis bra.

Genom åren har många av oss hört historier om hur Anderson är en ensamvarg som helst sitter vid en annat bord än bandet när de äter lunch. Jag kan, av egen erfarenhet konstatera att han har oerhört svårt för småsnack och är otroligt effektiv och fokuserad. Jag dristar mig till att fråga om han undersökt om han befinner sig på autismspektret.

– Nej, jag är inte involverad i självanalyser på den nivån, eller att låta andra snoka i mitt undermedvetna. Jag är rätt lugn och välanpassad.

Anderson utvecklar sitt svar.

– När jag var fem-sex år hade mina bröder flyttat hemifrån, så jag var ensam kvar. Jag läste böcker, ritade och spelade. Jag hatade fester som barn och tonåring. Jag tror jag var på två stycken. Horribla upplevelser. Folk förde bara en massa oväsen. Jag gick och gömde mig efter en kvart.

SAMTIDIGT, påpekar Anderson, förväntas man ha en social sida som frontman i ett band.

– Jag måste vara ”Mr showbiz” och ”Mr nice guy”. Träffa fans, skriva autografer och vara glad och trevlig. Jag vet hur man är social om jag måste vara det, men det faller sig inte naturligt för mig. Jag föredrar att ha det tyst, har aldrig skrivit låtar ihop med andra – och om någon ber mig spela på deras skiva gör jag det hemma. Jag vill inte sitta med artisten och ljudteknikern och få klaustrofobi! **AL**

Jethro Tull – igen. Det tog Ian Anderson sex veckor att bestämma sig.

Every note. Every word. Every detail.

LS50 Wireless II - The Ultimate Wireless HiFi

LS50 Wireless II är mer än bara en högpresterande stereohögtalare; det är det ultimata allt-i-ett systemet med HDMI eARC för högupplöst TV-ljud. Perfekt även för att strömma musik med Spotify Connect, Tidal Connect, AirPlay 2, Chromecast, radio och mycket mer. Den återger högupplöst ljud med fantastisk precision och kontroll. LS50 Wireless II är en fullaktiv högtalare med separat diskant- och basregisterförstärkning i varje högtalare. Den är också en referensförstärkare/högtalare för akustiska gitarrer och instrument med 3,5mm line-in, Dsp-inställningar för rumsakustik och equalizer.

WHAT HI-FI? ★★★★★ KEF LS50 Wireless II September 2020

Listen and believe

KEF

VETERAN HiFi

Vill du ha produkter
från mästarens hand
återstå endas ett val:
Miyajima pickuper,
dessutom svenska produkter
Knispel, Pip Ino,
Simply Black

Serivce för skivspelare, rörsteg
08-30 08 46

REHIFI.SE
046-15 06 03 | info@rehifi.se

Skandinaviens
största butik
för begagnad
HiFi.

Köper, byter
och säljer
både äldre
och nyare
HiFi-
produkter.

www.rehifi.se

Rock'n'Roll Världen

Han är hård, han är grym och han är Kee Marcello.

Fuck off! (utan att använda de orden)

Efter att endast ha släppts i Japan kommer nu albumet med **Kee Marcellos** nya band **Out of this world** ut i övriga världen.

Vad skiljer detta från Kee of Hearts, det är ju samma sångare, Tommy Heart och du på gitarr?

– Sist var jag bara en inhyrd gitarrist. På den nya har jag skrivit allt och det är mitt vanliga band som spelar. Dessutom tog vårt förra skivbolag patent på namnet Kee of Hearts. Då sa vi "fuck off", dock utan att använda de orden.

Någon föreslog gruppnamnet Out of this world, efter det första Europe-album som Kee spelade på.

– Det kändes lika logiskt som när **Black Sabbath** med **Dio** kallade sig **Heaven & Hell** efter ett av deras mest kända album. Fast i deras fall var det nog för att inte få en viss **Sharon Osbourne** efter sig!

Albumet släpptes redan våren 2021 av JVC i Japan.

När de fick veta att **Markus Staiger**, grundare av metalbolaget Nuclear Blast skulle starta det nya bolaget Atomic Fire insåg de att det var värt att vänta på och i februari, nästan ett år efter att plattan var färdigmixad av **Ron Nevison**, släpps den utanför Japan.

Albumet innehåller alla Kees kännetecken: Stora **AOR**-refränger, lite mer intrikata klanger med influenser från **The Tubes** och **Todd Rundgren**/**Utopia** samt gitarrsolon förenar det melodiska med fingerfärdighet.

Kan du inte göra sån här musik i sömnen? undrar undertecknad lite provocerande.

– Nej. Det här är den musik jag älskar att göra. Jag har spelat fusion, prog, västkust och annat, men jag landar alltid i det här.

Om det här bandet spricker, kommer du att bilda gruppen Prisoners in Paradise då?

– Haha! Nej, där går gränsen! Och ni kan inte räkna med något "Kee Marcello's Europe" heller. Det räcker med att det har funnits två **Saxon** och två **Yes**! **AL**

Dave Davies verkar ha gett upp idén om ett återförenat The Kinks, och har i stället skrivit en bok.

Dave längst fram med The Kinks. Det mesta av "Living on a thin line" handlar om 60-talet.

Nu vill Dave Davies berätta

Dave Davies, sologitarrist i **The Kinks**, har skrivit en självbiografi. Titeln är "Living on a thin line" och boken publiceras av Headline Publishing Group den 7 juli. Gitarristen beskriver verket som ett återbesök i den storhetstid som sådde fröna till så mycket extraordinär musik och utgjorde en stor influens på band som **The Clash**, **Van Halen**, **Oasis** och **Blur**. Boken rymmer både beskrivningar av Daves berg-och-dalbaneliknande relation till sin storebror **Ray** och möten med ikoner som **John Lennon** och **Jimi Hendrix**. Davies lär också återigen betona att det INTE var **Jimmy Page** som spelade gitarrsolot på Kinks-klassikern "You really got me". **AL**

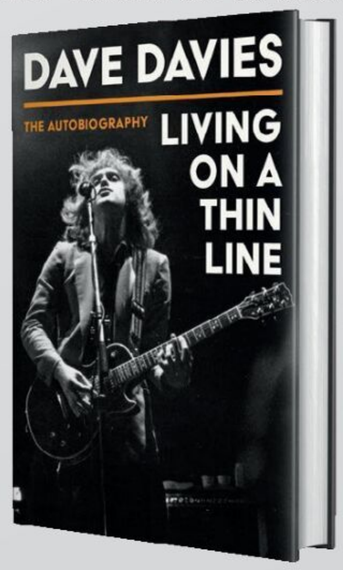

SABBATH RECORDS

VI SÄLJER NYA OCH BEGAGNADE VINYLSKIVOR

KALMARS ENDA SKIVBUTIK

SABBATHRECORDS.SE

HOT STUFF

COLLECTOR´S RECORDS & EPHEMERA

WORLDWIDE MAILORDER SINCE 1986
ÄLMHULT - SMÅLAND - SWEDEN

Beställ på www.hotstuff.se
för snabba leveranser, väl packat.
Betala med Kort, PayPal eller mot faktura.

Anmäl dig på hemsidan för nyhetsmail,
så får du inbjudan till våra butiksdagar
och nyheter på ingång eller
följ oss på Instagram.

Lika många vinyler som på Tradera, men till fast pris & på ett ställe

Södra Sveriges största Skivbutik finns i Älmhult

NU har vi öppnat vår 250 kvm välsorterade vinylbutik i centrala Älmhult. Minst 50.000 titlar i lager, i god ordning, i de flesta musik stilar. Nytt och begagnat, där du både kan göra fynd och syna riktiga rariteter. Alltid minst 20.000 skivor som ännu inte hunnit ut i webbutiken och bara finns på plats.

Älmhult ligger mitt i södra Sverige. 1h från västkusten, 1,5 h från Malmö, Jönköping och Östkusten. Utmed stambanan. Om du kommer med tåg så finns vi 300 meter från stationen.

Kolla vår hemsida för:

- Öppentider
- Tidsbokning för smittsäkra besök.
- Event och specialpris på hotell för dig som vill stanna längre.
- och inte minst vårt sortiment.

Vi betalar bäst för stora skivsamlingar i hela Sverige. Tipsa oss, så betalar vi ”hittelön”

hotstuff.se

Huvudbutik:
Norra Esplanaden 5, Älmhult Telefon 0476-10449

Butik i Varberg:
Östra Långgatan 30 www.hotstuff.se/varberg

Filmmusikkungen. Chris Laney, eller Ulf Larsson som denne skåning egentligen heter, vet hur man gör en fet coverversion.

Sunkig film = klassiska låtar

Pandemi och nedstängning har inte bara fört elände med sig. Det har även resulterat i projekt som kanske aldrig hade blivit av annars. Som **At The Movies**.

Det började med att **Chris Laney** och hans fru på ett tidigt stadium drabbades av covid-19 och hamnade i karantän hemma i Stockholm.

– Vi tittade på 80-talsfilmer och det slog mig hur många klassiska låtar som var med. När vi såg på en av världens sunkigaste och bästa filmer, "Music and lyrics", fick jag idén om att göra en **Def Leppard**-aktig version av "Pop goes my heart". Därefter kom idén att testa andra soundtracklåtar.

Chris och **Pretty Maids** tidigare trummis, **Allan Sørensen** inledde projektet. Sedan tillkom **Björn Strid**, **Pontus Egberg**, **Pontus Norgren**, **Linnea Vikström** och **Morten Sandager**.

Skivinspelningar och musikvideor gjordes på distans och många av de senare blev virala succéer, med uppmuntrande tillrop från flera av original-artisterna som **Nik Kershaw** och **Frank Stallone**. Så föddes idén om ett fysiskt album.

– Det första finansierades av crowdfunding, som avslutades i oktober 2020, berättar Laney.

De hade som mål att dra in 100.000 kronor.

– Det uppnådde vi på 54 timmar! När vi nått 300.000 bestämde vi oss för att göra lyxigare utgåvor, så vi blev inte rika, skrattar han.

Nu är de kontrakterade av Atomic Fire för nysläppta "The soundtrack of your life vol. 2", med låtar från 90-talet.

– De har fattat grejen och har knasiga merch-idéer som är helt i vår anda.

Låtarna är oförändrade i tempo, tonart och arrangemang jämfört med originalen, sånär som på att saxofoner och syntar har bytts ut mot distade gitarrer. Därför låter det välbekant och fräscht på samma gång.

De ska köra två varianter live.

– När alla kan vara med heter vi At The Movies, annars kallar vi det "At The Movies featuring ...". Konceptet är större än de enskilda medlemmarna! **AL**

Missa inte nästa nummer

I butik 8 mars

Prenumerera
Du får Rock'n'Roll Magazine tidigare i brevlådan – och ännu billigare!
www.rocknrollmagazine.se

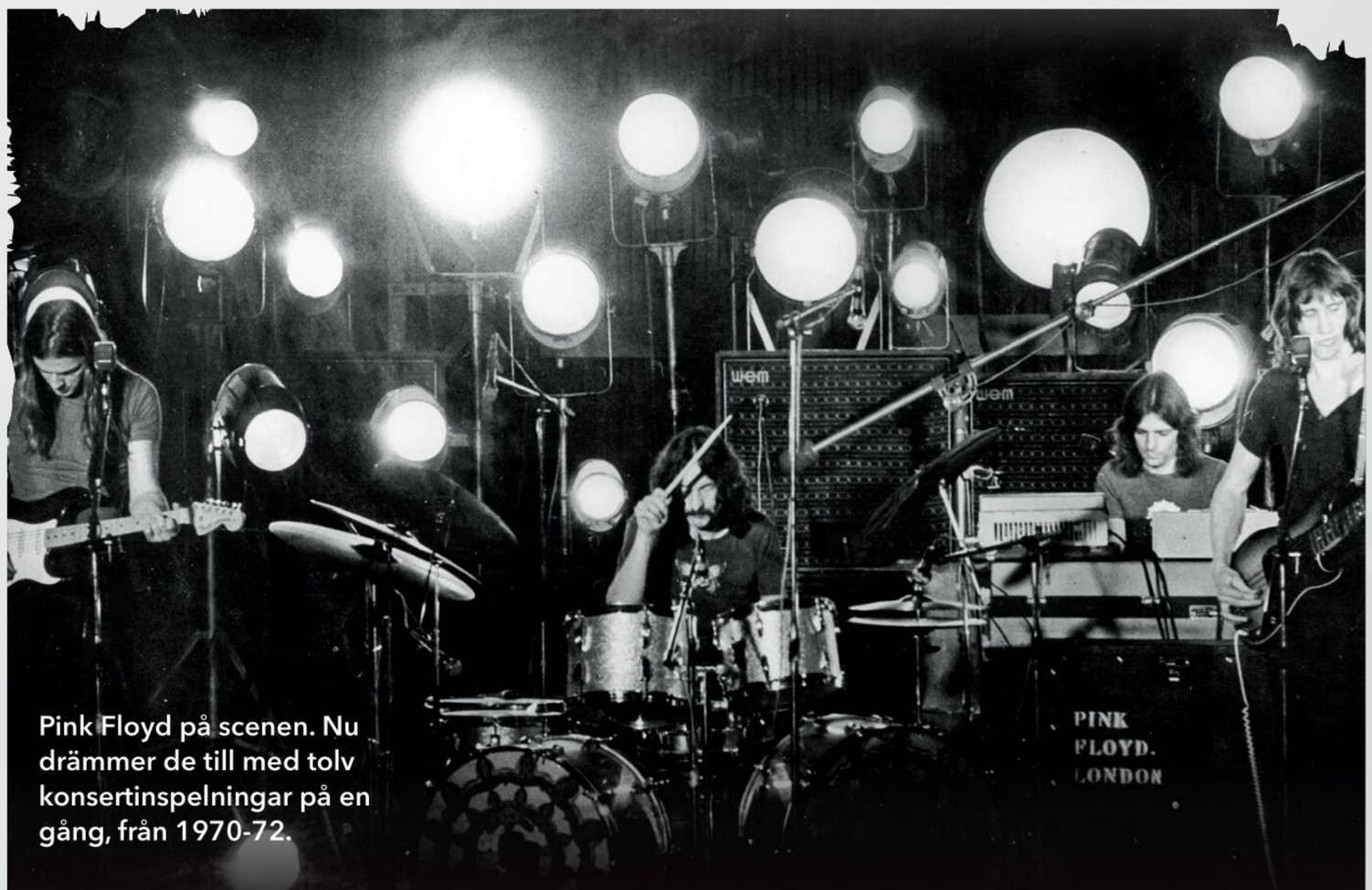

Pink Floyd på scenen. Nu drämmer de till med tolv konsertinspelningar på en gång, från 1970-72.

Live i massor med Pink Floyd

Pink Floyd har via streamingtjänster släppt tolv livealbum med inspelningar från åren 1970-1972. Det vill säga åren precis innan det gigantiska genombrottet med "The dark side of the moon" (1973). Utgåvorna dök upp utan någon som helst förvarning i form av pressreleaser eller liknande.

Den nyaste inspelningen är från Tokyo i mars 1972. Där spelar gruppen hela sju låtar från nämnda album, nära ett år innan det ska komma att ges ut. Sådant händer inte längre (och vi kan skylla på smarttelefoner, Youtube och övriga sociala medier).

Varför dessa liveinspelningar släpps just nu är oklart. En teori är att det handlar om att uppfylla ett oavslutat kontrakt med EMI. Andra gissar att de vill få ut så mycket material som möjligt medan de (med undantag för klaviaturspelaren **Richard Wright**) fortfarande lever. **AL**

booster

The audiophile power supply solution

www.sbooster.com

Storslagen PSU som uppgraderar en stor del av marknadens hifi-produkter.

Nu har turen kommit till Thorens, Pro-Ject etc. Så ni med skivspelare som behöver 16V AC kan nu uppgradera med en Sbooster för det sista i ljudkvalitet.

Led-indikering för på/av är dimbar.

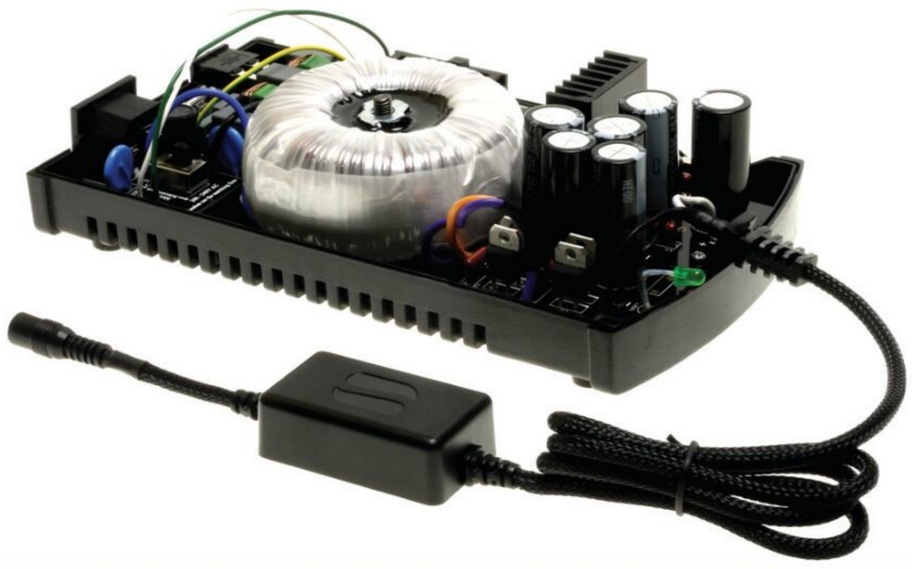

Modeller:
- 5-6V
- 9-10V
- 12-13V
- 15-16V
- 18-19V
- 24V
- 16V AC
- 24V AC

3,600:- /st inkl.moms

Besök oss på **www.mycaudio.com** för information om närmaste återförsäljare eller kontakta oss

0243 - 33 20 11 - info@mycaudio.com

myC audio

GITARRER

Vintage ★ Nytt ★ Beg
Renoverar ★ Värderar

Din BÄSTA gitarraffär!

TIP TOP
MUSIK

Katarinavägen 22, Stockholm
Ⓣ **Slussen** uppgång Södermalmstorg
TIS-FRE 13-18, LÖR 12-15

www.tiptop.se

RING 08-642 73 00

Rock'n'Roll Världen

★ **The Drippers** andra studioalbum ”Scandinavian thunder” (The Sign Records) har släppts på digitala plattformar och nu förbereds utgivningar på såväl cd som vinyl. Albumet rymmer enligt bandet ”elva spår av hög-energisk actionrock” och är inspelat och mixat av **Tomas Skogsberg** i Sunlight Studio.

★ Umeåbaserade **Atlas Station** släppte i början av januari ett nytt album, ”Ghost”. Liksom sist handlar det om smakfull och extremt välproducerad artpop med en ganska stor dos inspiration från artister som **Peter Gabriel**.

★ 25 februari släpps cd-boxen ”Metal will never die – the official bootleg box set 1981-2010” med **The Rods**.

★ **Björn Skifs** gamla kompband **Blåblus** har släppt en cd, ”We’re still hooked”. Albumet är producerat av **Douglas Carr**, som även producerade Skifs comebackskiva ”Back on track” 2001. Ende originalmedlem som är gitarristen **Michael Areklew**.

★ Efter solodebuten med ep:n ”Morning at Jo’s” är det snart dags för sångaren och gitarristen **Jonas Axmark** att ge ut en ny platta där powerpop möter Americana. Det ännu otitulerade verket kommer i vår.

★ **Reeperbahn** genomförde i december en turné tillsammans med **Lustans Lakejer**. Tre av Reeperbahns originalmedlemmar medverkade: **Dan Sundquist** (bas, sång), **Eddie Sjöberg** (gitarr), **Peter Korhonen** (trummor). Under konserterna antydde Sundquist att vi kommer att kunna vänta oss mer av bandet.

★”Someone/anyone” är den lite fyndiga titeln på en tributskiva till **Todd Rundgrens** mästerliga dubbel-lp ”Something/Anything” från 1972. Medverkar gör en rad olika artister – många av dem rätt okända – som tolkar varsitt spår från den 50-årsjubilerande plattan.

”Läkarna gav mig ett år, men nu är jag uppe i ett och ett halvt år”, säger kämpen Ronnie Atkins om sin cancer. Hans nya album ”Make it count” kommer i mars.

Kampen mot klockan

Efter cirka 40 år som sångare i danska **Pretty Maids** fick sångaren **Ronnie Atkins** beskedet att han har obotlig cancer. I stället för att gräva ner sig, skrev han soloalbumet ”One shot”. I mars är uppföljaren här.

– I grunden fortsätter jag på samma spår som på ”One shot”, fast lite tyngre, berättar Atkins. Majoriteten är skrivet under 2021 – vad skulle jag annars göra i dessa konstiga tider? Jag skriver på gitarr, piano eller utifrån melodier som fastnar i mitt huvud.

Ronnies huvudsakliga samarbetspartner och producent är även denna gång hans bandkollega, svensken **Chris Laney**.

– Chris har en positiv livssyn. Det finns inte så många av hans sort nu för tiden. Han är lättsam och hans själ brinner för det han gör. Det var han som gav mig en spark i ändan våren 2020, när jag var på botten efter min diagnos. Vi har haft en stark vänskap ända sedan han gick med i Pretty Maids 2016. Jag är glad att gänget bakom **At The Movies** är med på albumet, de är alla outstanding musiker och sångare.

Ronnie berättar att ”One shot” på första albumet och ”Make it count” på det nya var menade som ballader, men att Laney rockade upp dem och gav dem en annan twist.

– På den senare drog han det åt **ABBA**-hållet. Jag är också ett fan, så jag var lättövertalad!

Blev du förvånad när din solodebut gjorde succé?

– Man är alltid lite orolig, eller snarare förväntansfull. Jag visste inom mig att materialet var bra och det var terapi för mig att fokusera på något positivt. Samma sak gäller den här skivan.

Ronnie konstaterar att hans diagnos var en ”game changer” för honom och hans familj.

– Jag antar att jag har blivit lite mer emotionell och reflekterande. Jag tar inget för givet längre. Min sjukdom finns i mitt undermedvetna 24/7 och jag blir konstant påmind på olika sätt. Jag gör dock mitt bästa för att inte låta det förstöra min vardag. Vissa dagar är bättre än andra och så får det vara. **AL**

Fira helg med Marillion

20-22 maj är det dags för **Marillion** Weekend på **Cirkus** i Stockholm. Vi bad Marillions basist, **Pete Trewavas** berätta mer om eventet.

Det är 20-årsjubileum för Marillion Weekend. Ett arrangemang som inleddes i hemlandet, men nu flyttar runt i världen. I år hålls flera sådana helger, den svenska blir den andra för året.

Enligt pressreleasen blir det dock ”bara” konserter, medan övriga aktiviteter – quiz, meet and greet och annat – utgår.

– Vi får se, säger Trewavas. På grund av pandemin vågar vi inte lova något mer, men vi är väldigt tillgängliga som personer och kommer att vara i Stockholm redan ett par dagar innan, för att förbereda allt. Så om man vill träffa oss, finns goda möjligheter. I övrigt måste vi anpassa oss efter rådande regler.

Marillion ser till att din helg blir rena festen, den 20-22 maj på Cirkus i Stockholm.

Marillion har landat på en hanterlig nivå. De har ett eget skivbolag, och en mellanstor, men extremt trogen fanbase som de har regelbunden kommunikation med. Fansen förhandsbeställer gruppens album för att produktionskostnaderna ska kunna fördelas tidsmässigt. Det senaste studioalbumet, ”F.E.A.R. (Fuck everyone and run)” gav gruppen deras högsta listplacering i hemlandet sedan 1987.

Trewavas ingår även i **Transatlantic**, en prog-supergrupp där även den svenske gitarristen och sångaren **Roine Stolt** är med.

– Ett sätt för mig att visa andra sidor som basist och ibland även sångare, men det är ett hobbyband. Om du skär mig så blöder jag Marillion, betonar den ödmjuke basisten.

När är det dags för ett soloalbum? Det känns som om du har en **Todd Rundgren**, eller åtminstone en **Kasim Sulton**, i dig?

– Kul att du säger det. Jag älskar dem. Jag snodde en basgång från **Utopias** ”Singring and the glass guitar” till Marillions låt ”Forgotten sons”! Ett soloalbum vore absolut kul. **AL**

Svalander Audio

När ska nålen bytas?

Efter 600 - 1000 timmar hör man ofta,
men hur länge har nålen använts?

StylusTimer loggar ditt spelande.

Läs mer

Du hittar StylusTimer hos din HiFi-handlare eller på

www.svalander.se

Halkans Rockhouse

VI FIRAR
50 ÅR AV VINTAGE!
1970 - 2020

Vi köper, byter, säljer,
renoverar och värderar
elgitarrer & rörförstärkare
främst från 50- och 60-talen.

Vi söker även äldre
akustiska stränginstrument.

Allt av intresse!

Besök oss!

Noe Arksgränden 2, Sthlm
Ⓣ - Medborgarplatsen
Vard. 11.00 - 18.00
Lörd. 11.00 - 16.00
Tel. 08-641 49 70

www.halkans.com

Lundgren guitar pickups

It's not about what you play or how...

but why.

Used by:
Schecter Guitars USA ·
American Distributor: Pitbull Audio USA · **The Axe Palace** USA
Ibanez · **Hagström Guitars** · **Scott Gorham** Thin Lizzy ·
Dregen Backyard Babies · **GHOST** · **Fredrik Thordendal** Meshuggah ·
Kent · **Kalle Moraeus** · among others

www.lundgrenpickups.com

Rock'n'Roll Världen

★ **Jesper Lindells** album ”Twilights” släpps den 26 januari. Skivan har föregåtts av tre singlar, av vilka den tredje, ”Christmas Card”, gästades av **Klara Söderberg** från **First Aid Kit**.

★ Nashville-trion **Goodbye June** har beskrivits som en blandning av sydstatsrock och AC/DC, med en gnutta jazz instoppat. De släpper sitt nya album Where the night goes” på Earache 18 februari.

★ Den kritikerhyllade brittiska rockartisten **Rosalie Cunningham** släpper sitt nya album ”Two piece puzzle” i slutet av februari.

★ Den 20 februari släpps klassiska ”The twelve dreams of Dr. Sardonicus” (1970) med **Spirit** som expanderad nymastrad dubbel-cd av Cherry Red.

★ En box med det brittiska punkbandet **The Vibrators** samlar alla gruppens album från 80-talets andra hälft på cd. ”The albums 1985-1990” släpps av Esoteric/Cherry Red.

★ **King Crimson**, med **Robert Fripp** i ledningen, avslutade för en tid sedan sina aktiviteter som turnerande enhet med en konsert i Tokyo.

★ Ett livealbum med **Chuck Berry**, ”Live From Blueberry Hill”, innehållande elva låtar inspelade mellan juli 2004 and januari 2006, har just släppts.

★ En elbas tillhörande **Paul McCartney** av modellen Yamaha BB-1200 har sålts på en auktion för 496.100 dollar. Auktionen anordnades av U2-gitarristen **The Edge** och producenten **Bob Ezrin**.

★ Morabandet **Tryckvåg** bildades redan i slutet av 70-talet av basisten **Mikael Höglund** (senare i **Great King Rat** och **Thunder**), trummisen **Thomas Broman** (**Great King Rat**, **Electric Boys** och **MSG**) och sjungande gitarristen **Mats Attaque**. Comebackplattan ”Legacy” kommer att släppas under våren.

Republiken växer

Högenergiska Royal Republic. För städade, enligt skivbolaget.

Svenska **Royal Republic** har släppt skivor i tio år. Det stora genombrottet har dock låtit vänta på sig i hemlandet. Att döma av gruppens framträdande på **Royal Rock Fest** i Stockholm december ligger det runt hörnet.

Jag träffar bandet backstage på **Avicii Arena 45** minuter innan det ska gå på scenen för ett bejublat framträdande på denna ovanligt väl sammansatta festival med band som ofta är musikaliskt besläktade, men ändå långtifrån identiska.

Gruppens frontman, **Adam Grahn** (sång, gitarr) är lång, pratglad och intensiv.

– Vi har ställt in oss på att det bara är 80 personer i publiken. Det är eftermiddag och folk kanske inte har hunnit hit, säger han. Vi kommer givetvis att ge allt ändå. Det gör vi varje kväll.

Oron är obefogad. Det är mycket folk framför scenen. Många kan texterna. Andra jag talar med, säger dock ”vilka?”. I länder som Tyskland är de stora, medan gruppen inte syns mycket i svenska medier.

– Vi är musikaliskt skolade, ställer inte till med några skandaler och har inga saftiga turnéskrönor. Vi har till och med fått skäll av skivbolaget för det, ler han.

De håller sig också borta från kontroversiella ämnen som politik och religion i sina texter.

– Vi bestämde redan från start att vi sysslar med underhållning.

De rockar dock hårt och är extremt tighta. Allt – spelet, ljudet, körerna – låter så bra att vissa misstänker att hälften är förinspelat. Så är dock inte fallet.

Deras högenergiska rock har jämförts med band som **The Hives** och de smyger in lite thrash metal i sitt sätt. Det är dock mjukare band och artister som **Toto**, **Eagles**, **Bob Dylan**, **Crosby**, **Stills**, **Nash & Young** och diverse jazz som nämns av medlemmarna.

Kanske är det denna oförutsägbarhet som gör Royal Republic så intressanta. Det är nog läge att göra en större djupdykning vad det lider. **AL**

Steve Vai, längst till vänster, fick ny fart på Alcatrazz, efter förlusten av Yngwie.

”Kulturkrock.” Steve om sin tid vid Coverdales sida.

”Gillar att utmana mig själv.” Steve Vai som sina gitarrkonster.

”Jag spelar arslet av mig”

Steve Vai har släppt ”Inviolate”, ett instrumentalt album med väldigt tekniskt och lekfullt gitarrspel. Typiskt denne virtuos, dristar jag mig att påstå när vi samtalar.

– Ja, det stämmer väl, instämmer Steve. En musiker kommer aldrig undan sitt musikaliska dna. Jag tenderar att skriva melodier på ett visst sätt, och att utmana mig själv. Det här är den bästa platta jag har gjort, jag spelar arslet av mig!

Händer det att du överraskar dig själv, när du söker de där utmaningarna?

– Ja, som när jag skulle spela in låten ”Candlepower”. Jag bestämde mig för vissa begränsningar. Jag skulle spela med ren ton och inte använda svajarm, vilket är ovanligt för mig. Dessutom spela med fingrarna, utan plektrum. Jag är stormförtjust över hur bra och annorlunda det blev.

Undertecknad tycker att Steve Vai kommer bäst till sin rätt i gruppsammanhang. Som när han ersatte **Yngwie Malmsteen** i **Alcatrazz** med lysande resultat, på albumet ”Disturbing the peace” 1985.

– Jag skulle följa Yngwie i fotspåren. Hade en enda dag på mig att lära mig låtarna. Inför första giget ropade alla efter Yngwie – ut på scenen kom okända jag. Alla blev besvikna och tysta. Ingen applåderade, men ingen lämnade stället heller. Sedan började ryktet gå om mig.

Det nådde **David Lee Roth**, i vars band Steve hamnade samma år.

– Den mest eftersökta gitarrplatsen i världen just då. Jag var säker på att få den. Hade jättekul i några år.

Därpå **Whitesnake** 1989.

– **David Coverdale** hade hört mig spela i filmen ”Crossroads”, och insåg att jag kunde spela aggressiv blues. Jag gillar plattan (”Slip of the tongue”) vi gjorde, men medger att det uppstod en kulturkrock. I många fans öron var jag för amerikansk för Whitesnake.

När Whitesnake upplöstes 1990, tog Steves egen karriär fart med soloalbumet ”Passion and warfare”.

– Nu kommer jag aldrig mer gå med i ett band. Jag skulle bli deprimerad av att behöva begränsa mig, säger Steve Vai. **JH**

RAKA VÄGEN TILL DITT INTRESSE!

motortidningar.se

Albinsson & Sjöberg

NORDENS STÖRSTA MOTORFÖRLAG

Torsson live i Klippan 1986. Från vänster: Dan Persson (bas), Stefan ”Kiddie” Nilsson (trummor), Bo Åkerström (sång, gitarr), Christer Lundahl (gitarr).

Torsson

Kultbandet som överlevt alla trender

De begick livedebut på Lilla teatern i Lund 26 november 1976. Sedan dess har de gjort resan från kultband till institution. Möt Torsson – ”det fjärde bästa bandet i Lund”.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist, TT Bild, Bilder i Syd (foto)

Med hjälp av underfundig humor, filosofiska funderingar och minnesvärda melodier har Torsson byggt en stor och trogen publik. Gruppens ende konstant är sångaren, gitarristen och låtskrivaren Bo Åkerström. Han bodde under sina tonår i Jönköping. Det var där popen tog honom med storm.

– Det var under den brittiska musikexplosionen, minns han. Min första skiva var ”Face to face” med The Kinks, med dess fantastiska låtar och säregna, diskantiga ljud.

Bo började spela, men lyckades aldrig få ihop ett komplett band. När han hade flyttat till Lund fann han dock nya kompisar.

– Vi anordnade en konsert, vilket innebar att vi var tvungna att bilda ett band som kunde genomföra den. Första gången alla sågs var när vi stod på scenen! Så kunde det vara på 70-talet, amatörernas gyllene årtionde, skrattar Bo.

Det kom tre personer till evenemanget. Bo tyckte att det var succé. Han hade ju ett band!

Det spånades kring gruppnamn, ”det ena fånigare än det andra”.

– Det mesta var tramsigt och alluderade på interna saker, säger Bo. Torsson var en motreaktion på detta. Tillräckligt neutralt och en kompromiss värdig FN. Namnet betyder absolut ingenting.

Väl medvetna om den besvikelse sanningen kan vålla, har medlemmarna genom åren spritt olika rykten om namnets uppkomst.

– En story som jag har kört med är att namnet är en akronym av originalmedlemmarnas husdjur.

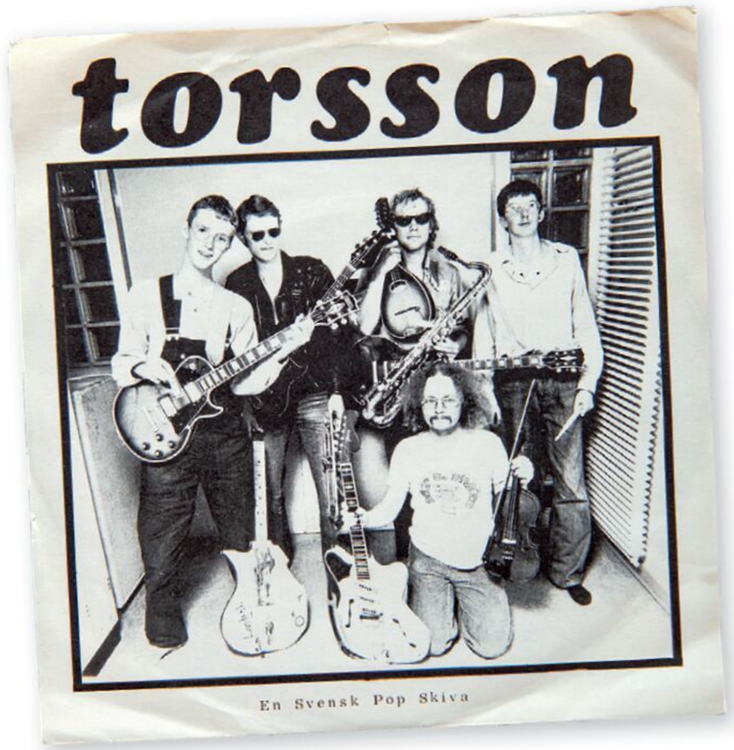

På debutsingeln medverkade Olle ”Bop” Drejare (gitarr), Christer Lundahl (trumpet), Bo Åkerström (sång, gitarr) och Hans Dalén (trummor). Nedan: Bengt-Åke Svenningson (gitarr).

Kryptiska texter

Originalsättningen bestod av Bo (sång och gitarr), Christer Lundahl (trumpet), Hans Dalén (trummor), Olle Bop (gitarr) och Bengt-Åke Svenningsson (gitarr). De spelade först covers, men Bo kände efter ett halvår att det behövdes egna låtar om det skulle vara på riktigt.

– Ingen annan hade lust att skriva låtarna, så jag bad mig själv.

Han skrev melodier som fastnade och finurliga svenska texter, fulla av lakonisk humor.

Titeln på debutalbumet, ”Att kunna men inte vilja”, kom från trummisen Hans Dalén.

Torsson fick fin kritik och en växande publik, som tyckte gruppen stod för något fräscht och annorlunda och tyckte om att begrunda de ibland kryptiska texterna. ▶

Torsson i dag. Från vänster: Dan Persson (bas), Rikard Krantz (trummor), Bo Åkerström (sång, gitarr), Michael Sellers (gitarr) och Thomas Holst (bas). Bandet har innan dess haft många olika sättningar. Totalt 13 medlemmar.

Torsson anno 1985. Övre raden Christer Lundahl (trumpet), Bo Åkerström (sång, gitarr). Nedre raden: Dan Persson (bas) och Stefan ”Kiddie” Nilsson (trummor).

Debutalbumet med Torsson hade den kaxigt blygsamma titeln ”Att kunna men inte vilja” (1980).

Den kryptiska ”Son av Ayatollah” släpptes som singel 1980. Bo berättar inte vad den handlar om. ”Man förstör texterna om man förklarar dem”, menar han.

”En rökare i krysset” (1984) var Torssons andra album och rymmer låtar som ”Radiosignalisten”, ”Blodomloppet” och ”Akterseglad i Brownsville” – en av de få låtar där Bo spelar banjo.

▶ Genom åren växte det fram många publikfavoriter vars texter fansen hade memorerat. Inte minst ”Det spelades bättre boll”, som blivit något av en signatur för dem.

Flera medlemsbyten

Många har en bild av Torsson som ett lantligt och smålustigt band.

– I dag stör det mig, erkänner Bo, men i början var det nog till vår fördel. Det väckte uppmärksamhet. Men bilden stämmer inte. Visst har mina texter sådana inslag – jag kan inte placera mig i den stora låtskrivarrollen där jag skriver djupsinniga texter om mig själv och världen. Jag behöver en lite lättsam stämning i texterna, annars känner jag inte att det håller riktigt.

Ett antal medlemsbyten har skett under de 45 år som gått.

Denna hockeylirare prydde omslaget till ”Lingon-plockning” (cd-versionen av lp:n ”En rökare i krysset”). På denna affisch står det kryptiska ”Torsson 1789-1989”.

– Vissa har inte haft tid på grund av jobb eller familj, andra har slutat för att de inte har haft drivet eller intresset. Det finns också en social dynamik, där vissa hamnat utanför, säger Bo.

Han har dock alltid tagit bandet vidare. Varifrån kommer drivkraften?

– Kärleken till musiken. Jag är genomsyrad av rockmusik. Lyssnar, engagerar mig i tekniska detaljer, sound och annat.

Demokratiskt band

Bo ser sig inte som ledare. Mer som ett slags kitt, en garant för att bandet fortsätter även när folk slutar.

– Vi är ett väldigt demokratiskt band. Det är inte Bo plus fyra kompmusiker, intygar gitarristen Michael Sellers, som har varit med i 13 år.

– Samtidigt är Bo den ende som är helt oersättlig, påpekar basisten Dan Persson.

"Rolf ren" var A-sida på en julsingel som Torsson släpptes 1988. "Jaguarfarmen" låg på B-sidan.

Torssons tredje album, "En svensk tiger", kom 1989 och blev bandets första att nå topp 20 på den svenska försäljningslistan.

Som ende originalmedlem, röst och frontman är Bo Åkerström den medlem i Torsson som inte skulle kunna ersättas.

Han är grundaren, rösten och den huvudsaklige låtskrivaren.

Dan var först med i Torsson 1983-1987. Därefter flyttade han till Stockholm och slutade som spelande medlem, men fortsatte göra mycket runtomkring. Han återvände som basist kring millennieskiftet. Tillsammans driver Dan och Bo skivbolaget Rim och reson, som grundades av tre originalmedlemmar samt producenten Pål Spektrum och vars enda syfte i dag är att ge ut Torsson-skivor. Dan är också den i bandet som håller ordning på gager och bokar gig.

Fick kvarstittning

Gitarristen Thomas Holst har, i sin tur, varit ett fan av Torsson ända sedan tonåren.

– En dag när jag gick på högstadiet var jag småförkyld och stannade hemma från skolan.

Torssons slogan användes även i biografin om gruppen: "Boken om det fjärde bästa bandet i Lund" av Björn Alverfeldt. Även gruppens texter har samlats i boken "Texter 1979-2020", som kom ut våren 2020.

Mina kompisar kom förbi och berättade att Torsson skulle spela senare samma dag.

Thomas smet in och kollade.

– De inledde med "Talk to me baby" av Elmore James och det var det bästa jag hade hört i hela mitt liv. Sedan insåg jag att de skulle spela en gång till samma dag. Då var jag och en av skolans småbusar uppe på scenen och sjöng med i Johnny B. Goode. Det var min egentliga livedebut med Torsson!

När Thomas sedan skulle gå hem mötte han förstås sin klassföreståndare.

– Det blev kvarsittning och utskällning från rektorn. Inte kul, men det var det värt!

Efter att Thomas 1986 lämnade Wilmer X som gitarrist, blev han erbjuden att spela bas i Torsson. Sedan dess har han gått med i Wilmer X igen, nu även där som basist, men förblir medlem i Torsson. ▶

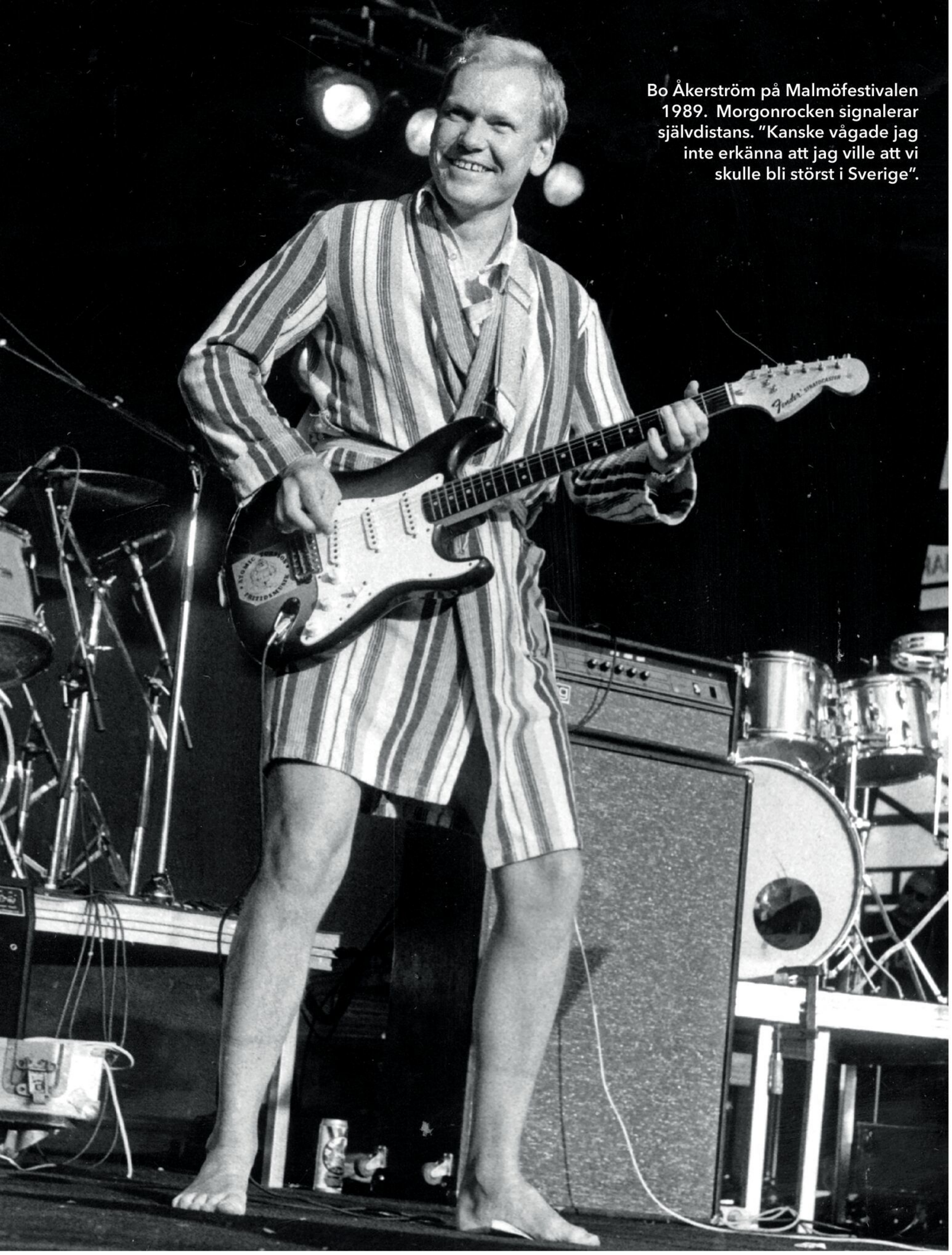

Bo Åkerström på Malmöfestivalen 1989. Morgonrocken signalerar självdistans. ”Kanske vågade jag inte erkänna att jag ville att vi skulle bli störst i Sverige”.

”Det spelades bättre boll” är Torssons mest kända låt. Den var med på debutalbumet, men släpptes inte på singel förrän 2018, med en nyinspelning på B-sidan.

Torssons minialbum ”Torsson” släpptes 2016, såväl fysiskt som digitalt.

”Punk har det aldrig varit, men Torsson lever än i dag efter punkens ’gör det själv’-etos.”

▶ Michael Sellers började först som tillfällig inhoppare för Thomas kring 2007. Det funkade dock så bra att han fick vara kvar.

– Utöver att spela gitarr skötte jag förr mycket av det inspelningstekniska, berättar Michael.

Dan minns att han såg Torssons debutalbum i punk/new wave-facket i en skivbutik.

Jag tyckte omslaget såg konstigt ut, inte så punkigt. Men jag blev också nyfiken och när jag lyssnade gillade jag det.

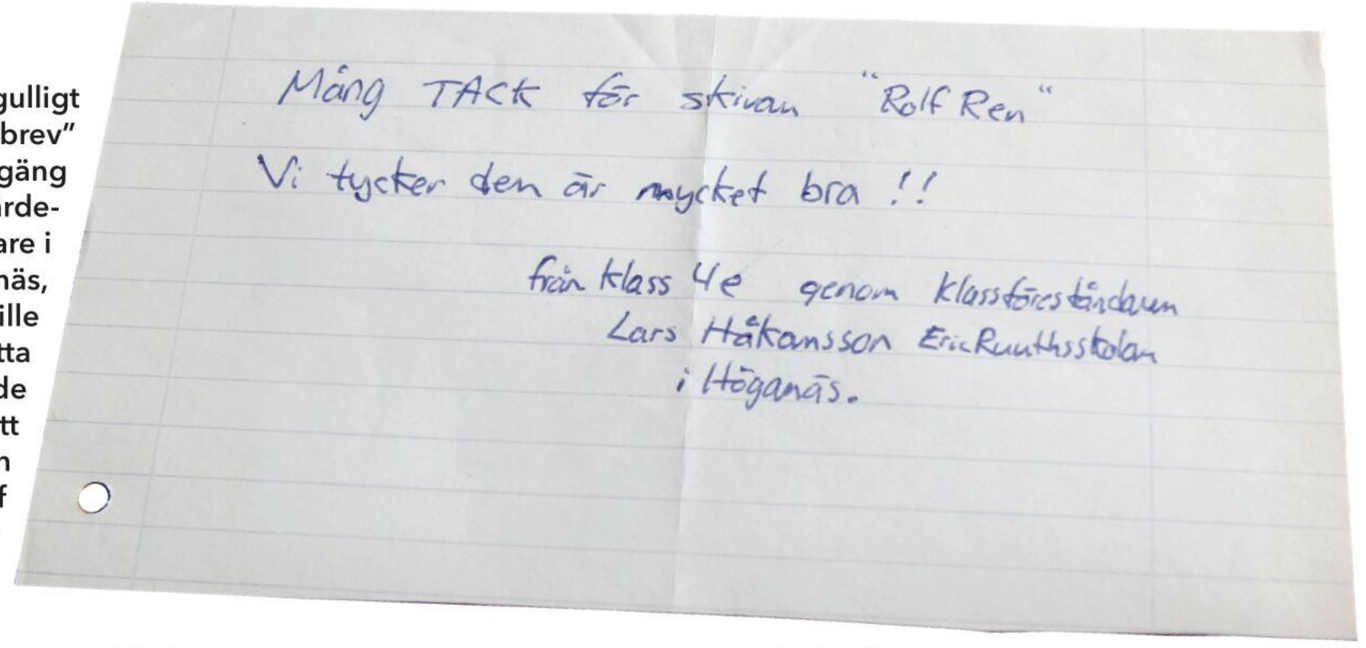

Ett gulligt ”fanbrev” från ett gäng med fjärdeklassare i Höganäs, som ville berätta att de tyckte att jullåten ”Rolf ren” var bra.

Vill ha kul

Bandets senaste tillkomst är trummisen Rikard Swärdh. Han beskrivs som deras humörhöjare.

– Fast det är vi alla, säger han blygsamt.

Att beskriva Torssons musik är inte helt lätt.

– Rockmusik med countryinfluenser och en del popmelodier, samt finurliga texter på svenska, sammanfattar Rikard.

Punk har det aldrig varit, men Torsson lever än i dag efter punkens ”gör det själv”-etos.

– Vi äger inspelningarna och har gett ut allt själva. Vi är i princip självförsörjande, om man bortser från att vi hyrt in oss i en del inspelningsstudior, menar Dan.

De spelar oftast ute på fredagar och lördagar.

– I perioder har vi spelat mer, men risken finns alltid att det roliga försvinner om det blir en ”apparat” som ska tjäna pengar och sälja skivor, sammanfattar Michael. Vi vill inte tappa det avslappnade – att kunna hänga i replokalen och dricka folköl. □

Personligt

BO ÅKERSTRÖM
FÖDD: 1952 i Ystad. Bodde i Jönköping under tonåren.
BOR: Lund sedan 20 års ålder.
FAMILJ: Fru, fyra barn och fyra barnbarn.
UTBILDNING: Doktor.
YRKE: Pensionär sedan november 2019. Har varit universitetsforskare i medicinsk kemi under i stort sett hela mitt liv, via gången forskarassistent, lektor och professor.
HOBBY: Jag ser musiken respektive forskningen som parallella. När det ena är ett yrke är det andra en hobby. Mycket kretsar också kring familjen, fast det är ju mer än en hobby. Vi har trädgård, snickrar och pysslar i huset och i stugan.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: Evert Taubes musik och text, Bob Dylans musik och text och Neil Young, främst för musiken.
FAVORITGITARRISTER: Jag ackompanjerar ju mig själv och där står Neil Young i särklass. Solo- och kompgitarr: Mark Knopfler.

Personligt

MICHAEL SELLERS
FÖDD: 1965 i Lund.
BOR: Lund.
FAMILJ: Sambo och två (nästan) vuxna barn.
UTBILDNING: Ljudteknik och multimedia.
CIVILT JOBB: Ströjobb, därefter Mejeriet. Yrkesmusiker med Sinners. Skivbolaget Lund Records. Jobbar i dag med IT på Musikhögskolan i Malmö.
INSTRUMENT: Gitarr.
TIDIGARE GRUPPER: The Sinners.
ÄR OCKSÅ MED I: Surfinstrumentalbandet Langhorns.
FAVORITBAND/ARTISTER: Allt från rock, punk till jazz, klassiskt. Har nog lyssnat mest på blues, Rolling Stones och liknande, sedan blev det mest punk. Men min största favorit är Bob Dylan. Ett band från tonåren som fortfarande funkar är BÖC. Tidiga Dr. Feelgood – Wilko Johnson har påverkat mitt sätt att spela gitarr.
FYRA FAVORITGITARRISTER: Wilko Johnson har jag redan nämnt. Brian Setzer är uppfinningsrik och har ett fint flow. Jazzgitarristen Grant Green. Buck Dharma.
HOBBIES: Vi har en segelbåt på 24 fot, som ligger i Lomma utanför Lund. Musiken är ju också en hobby och den tar mycket musik. Grejor som har med musik att göra, utrustning till spelande, studioinspelning eller skivor. Gillar att laga mat.

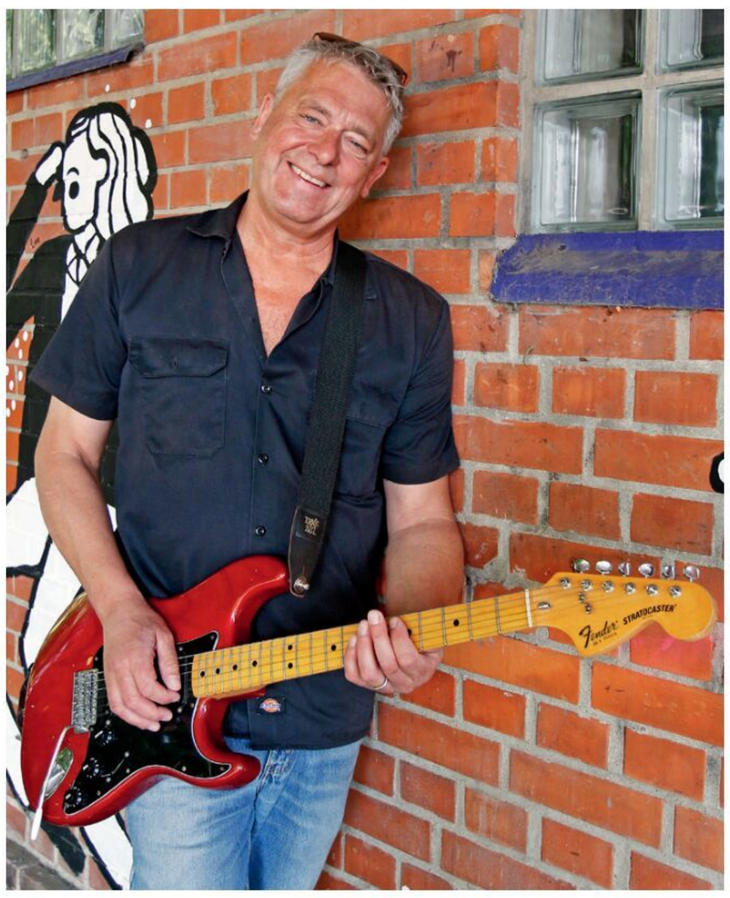

Personligt

THOMAS HOLST
FÖDD: 1963 i Klippan.
BOR: Malmö.
FAMILJ: Fru, två barn och en styvson.
UTBILDNING: Journalistlinjen på Skurups Folkhögskola plus strökurser.
JOBB: Utöver en period med Wilmer X på 90-talet har jag haft andra jobb. Har rört mig inom kultursektorn på olika sätt – mycket med integration och mångfaldsarbete. Det senaste jobbet var Malmö Kulturskola.
TIDIGARE BAND: Har spelat med Kommissarie Roy, Babylon Blues. Har släppt två soloalbum och om Gud vill blir det ett till.
ANDRA BAND: Wilmer X.
FAVORITGITARRISTER: Keith Richards och Mick Ronson.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: De som hänger med är Stones, New York Dolls, Flamin' Groovies, Neil Young, Nick Lowe. Samt de klassiska punkbanden (The Clash, The Ramones, The Sex Pistols)
HOBBIES: Har inte så många hobbies, men är väldigt fotbollsintresserad. På senare tid har jag blivit intresserad av att cykla och har köpt en åttaväxlad cykel i lättaluminium.

Personligt

RIKARD SWÄRDH
FÖDD: 1962 i Lund. Bor: Lund.
FAMILJ: Ensamstående med vuxen son.
INSTRUMENT: Trummor. Medlem i Torsson sedan 2017.
UTBILDNING: Gymnasium.
CIVILT JOBB: Jobbar på biograf.
TIDIGARE GRUPPER: Rädsla (1978-81), The Sinners (1984-88).
ÄR OCKSÅ MED I: Langhorns (sedan 1995).
FYRA FAVORITBAND/ARTISTER: Mott the Hoople, David Bowie, The Raspberries, The Clash.
FYRA FAVORITTRUMMISAR: Svårt. Finns så många bra. Fyra av dem är Ringo, Jim Bonfanti, Mel Taylor och John Convertino.
HOBBIES: Inga uttalade hobbies.

Personligt

DAN PERSSON
FÖDD: 1960 i Helsingborg.
BOR: Strandbaden norr om Höganäs.
FAMILJ: Fru och två barn, 27 och 29 år.
UTBILDNING: Civilekonom.
CIVILT JOBB: Egen företagare.
INSTRUMENT: Bas.
TIDIGARE/ÖVRIGA GRUPPER: Kommissarie Roy, Hugh Scott Band II.
FAVORITBAND/ARTISTER: Talking Heads, Weezer, Amason, Oddjob.
FEM FAVORITBASISTER: James Jamerson, Tina Weymouth, Bootsy Collins, Chuck Rainey, Rutger Gunnarsson.
HOBBIES: Fågelskådning, fågelfotografering.

”Det är helt otroligt att gamla fiskenät kan återvinnas och bli golvmattor till min nya BMW iX*”

/ Jason Timbuktu Diakité, artist.

Hållbarhet handlar inte bara om utsläpp. Vi behöver tänka cirkulärt också. Därför arbetar BMW för att öka andelen återvunna material i sina produkter med upp till 50 procent till 2030, som dessutom sen kan återanvändas igen och igen. Det betyder att framtida generationer kommer att kunna ta del av materialet – i många olika former.

BMW iX. Strömförbr. kWh/100 km: 19,4-23,0. Utsläpp CO_2 g/km: 0.
***BMW iX** är konstruerad av upp till 30% återvunnet material och över 95% av material som kan återanvändas. Läs mer om BMWs hållbarhetsarbete på BMW.se

bmw.se/infinitejoy

Att ställa mikrofonerna så att de bäst fångar ett trumset kan vara svårt. I fallet med trion Wreck of Blues och deras rutinerade trummis Håkan Nyberg är det dock en lätt match för producenten Chips Kiesbye. ”Men många gånger garderar man sig med uppåt 24 mikrofoner, speciellt om man gör ett album”, säger Chips.

Demonproducenten

Hur får man artisterna att prestera på topp, och hur fångar man ett varmt, naturligt och tungt ljud när man producerar en rockskiva?

Chips Kiesbye, landets meste demonproducent, avslöjar knepen i sin nya studio.

– Det här är inget man lär sig på Youtube, där de dessutom lär ut fel, säger han.

Av Jörgen Holmstedt (text), Peter Törnqvist, TT Bild (foto)

Vi befinner oss i producenten Chips Kiesbyes nya studio, The Planet of Noise, belägen i Limmared, Västergötland. Han är i full färd med att spela in bluesrocktrion Pontus Snibb's Wreck of Blues.

– Det första jag frågar ett band är vilken typ av skiva de vill göra. Sedan utgår vi från det när vi spelar in. I det här fallet är det lätt, eftersom bandet har spelat ihop länge och hittat sitt sound, säger Chips med en gest åt Pontus Snibb (sång och gitarr), Kalle Johansson (bas) och Håkan Nyberg (trummor).

– Därför kan de spela in grunden live, alltså tillsammans, tillägger han. Annars lägger man en trumgrund först, och sedan bit för bit på den. Men den här typen av musik ska helst spelas tillsammans, det är då det händer grejer. Men det är inte så många band som fixar det nu för tiden.

Nu råder det en 70-talstrend, vill inte banden liksom förebilderna sätta grunden tillsammans då?

– Jo, de spelar upp Sabbath och Purple och vill låta så. Men det är ganska få som är av den kalibern, som musikerna var på den tiden, tyvärr.

Perfektion inte nödvändigt

Ett vanligt önskemål från trummisen är att låta som John Bonham.

– Då svarar jag att då måste du vara Bonham. Vi kan ställa mickarna likadant, men det kommer ändå inte att låta som Bonham. Det sitter i fingrarna, vilket även gäller gitarrister.

Med Wreck of Blues finns det inga sådana problem.

– De är kanonmusiker, vilket gör det lättare för mig. Efter att grunden med trummor, bas och gitarr är satt, behövs det bara solon, sång och körer. Sedan är det klart. Det är som man gjorde det på 50- och 60-talen, förutom att det numera är lättare att klippa mellan tagningarna, med datorn.

Killarna spelar låten, en cover på den amerikanska 80-talstrion The Paladins ”15 days under the hood” fem gånger, som alla spelas in. Chips begrundar alla tagningarna upplagda som ljudspår på datorskärmen. ▶

Efter runt 80 skivor med artister som Hellacopters, Michael Monroe, Wilmer X, Sahara Hotnighs, Sator, Nisse Hellberg, Nomads, Graveyard och Backyard Babies är Chips Kiesbye Sveriges meste demonproducent. Nu har han startat den egna The Planet of Noise-studion i Limmared, Västergötland. ”Här kan artisterna spela in, bo och äta. Gå in i en bubbla där ingen stör dem”, säger han.

Bluesrockarna Wreck of Blues har spelat ihop i många år och består av fr.v. Håkan Nyberg (trummis, även i Nationalteatern), Pontus Snibb (sång och gitarr, har även bandet Bonafide vars kommande album Chips har producerat) och basisten Kalle Johansson.

▶ Han har hört en falsk ton i en övrigt felfri tagning. Då kan han ersätta den med en felfri ton från en annan tagning.

– Så har man alltid gjort, påpekar Chips. Fast förr klippte man i inspelningstejpen. I en Elvis-låt kan det vara 20 klipp, men folk tror att de har spelat live. Visst, men nog har de redigerat en del i efterhand.

Men det är inte alltid nödvändigt att laga ett fel, menar han.

– På de bästa skivorna upptäcker man fel, men musiken lever. Många Zeppelin-plattor är ostämda, inget fel i det. Man ska inte använda den nya tekniken för att göra allting perfekt, snarare för att leta egenheter. ”Aha, där händer det något intressant!” På radion hör man låtar där allt är finslipat. Det blir bara en platt massa som man inte orkar lyssna på.

Gamla mikrofoner bäst

I USA är det ett ljudideal att ha så kallad autotune på sången, trots att vokalisten kan sjunga rent. Det är soundet som gäller, om man vill bli spelad på radio.

Chips ryser av obehag när han pratar om detta oskick.

– Fruktansvärt. Jag använder autotune ibland, för att stämma en gammal sur orgel till exempel. Det är ett jättebra verktyg, men inte som sound.

”15 days under the hood” ska bli en duett med Pontus Snibb och Chips som vokalister. Sången spelas in utan effekter.

– Sång ska vara torrt inspelad, säger Chips. Delay och eko kan man lägga på efteråt, även distorsion. I första hand krävs det en bra sångare och en bra mikrofon. Mina mikrofoner är från 60- och 70-talen, det var då de lät som bäst. Mikrofoner är billigare i dag, men låter för hårt. Neumann-mickarna har varit bäst ändå sedan 50-talet. I dag använder vi deras U 87, en klassiker.

Chips spelar fortfarande in i andra studior, beroende på vad artisterna vill. Kommande Hellacopters-albumet har han till stor del gjort i bandledaren Nicke Anderssons studio i Tyresö.

– Men för det mesta är det fantastiskt att ta folk ifrån sin hemstad, och gå in i en bubbla här. Artisterna kan bo här i huset och min sambo Erika lagar maten. Vill de ut och jogga finns det naturområden.

Spela in på toaletten

Studion är belägen i en vanlig villa.

– Jag funderar på att utöka studion med rummet intill, som är byggt i sten, och kanske ha en ekokammare där. Akustik är spännande att utforska, att ställa mikrofoner på olika ställen och spela in körsång på toaletten.

Hur mycket är digitalt respektive analogt när du spelar in?

– Jag spelar in digitalt genom ett analogt mixerbord. Viktigt är att mikrofonerna är gamla, så man liksom får skiten på vägen in. Det där som andra försöker få bort med moderna mickar.

Så det enda som är digitalt är själva inspelningsproceduren?

– Ja, men sedan blir mastern digital, liksom cd:n och på Spotify.

Lp:n då?

– Den är inte digital, men även den går via en digital mastring. Om man han hanterar det rätt, så att det inte låter modernt, vasst och digitalt, blir det väldigt bra.

Så de som hävdar att lp:n är genomgående analog, lurar sig lite?

– Ja, det har gått en digital vända även där. Sedan tycker jag att vinyl ofta låter bättre än cd, om det är bra vinylkvalitet. Men det är ju inte alltid så, även om vinylen ändå har en viss värme.

Fräscha öron = bra mix

Chips har två stycken mixerbord.

– Det ska alltid finnas många kanaler, även om något skulle gå sönder. Här har jag 48 plus 16 kanaler och ännu ett bord på ingång. Sedan ger borden olika typ av sound. Ett är bättre för gitarr, ett annat låter bäst för trummor och bas. ▶

Håkan Nybergs Ludwig-trummor är från 1961. Chips: ”Håkan är så skicklig att han mixar sig själv under inspelningen, kan man säga. I princip skulle det räcka med bara två mikrofoner på honom. Nu blev det åtta”.

Chips älskar att experimentera med akustik. ”Flytta runt mikrofonerna och lyssna, gå inte efter några sorts regler”, är hans råd. Det fyrkantiga puffskyddet gör att oönskad diskant filtreras bort när man spelar in digitalt.

”Jag spelar in digitalt genom ett analogt mixerbord. Viktigt är att mikrofonerna är gamla, så man liksom får skiten på vägen in. Det där som andra försöker få bort med moderna mickar.”

Basisten Kalle Johansson är ”stadig, trygg och spelar enkelt, precis som man ska”, säger Chips. ”Kalle har verkligen förstått att trummor och bas är kompet i den typen av musik som Wreck of Blues spelar”, tillägger han.

Producenten Chips Kiesbye 2002 och 20 år senare. Mixerborden då och nu är det ingen större skillnad på. Varje rad med knappar och reglage styr en inspelningskanal med equalizer, lyssning, panorering och så vidare. ”Det är viktigt att ha många kanaler, om några skulle gå sönder. När musiker är i gång, måste de få spela, spela, spela. Det får inte vara något krångel”, påpekar Chips.

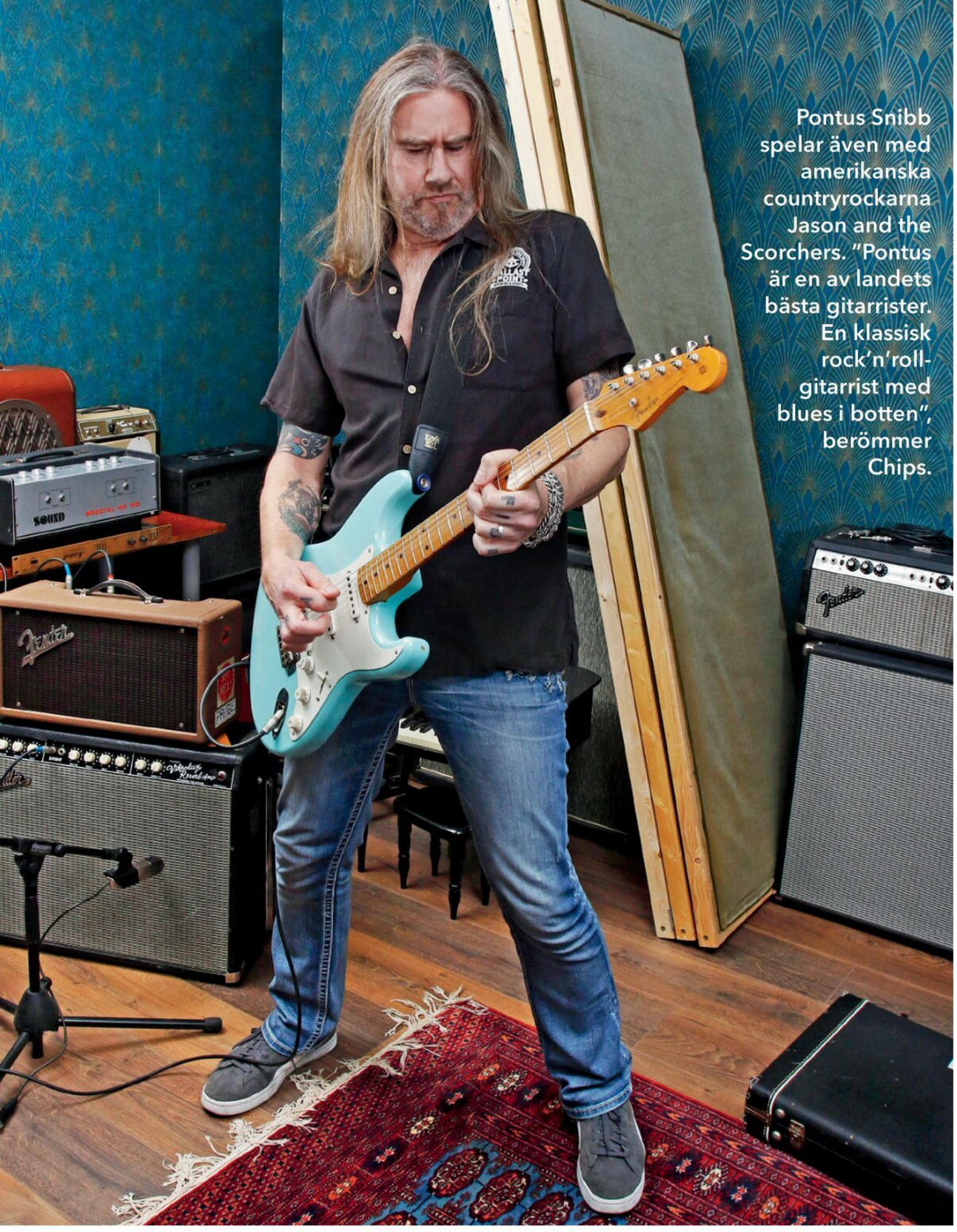

Pontus Snibb spelar även med amerikanska countryrockarna Jason and the Scorchers. ”Pontus är en av landets bästa gitarrister. En klassisk rock’n’roll-gitarrist med blues i botten”, berömmer Chips.

Pontus Snibb: ”Chips kräver många sångtagningar, trots att man själv tycker att det sitter. Men han har rätt, i den femte tagningen händer det plötsligt något speciellt”.

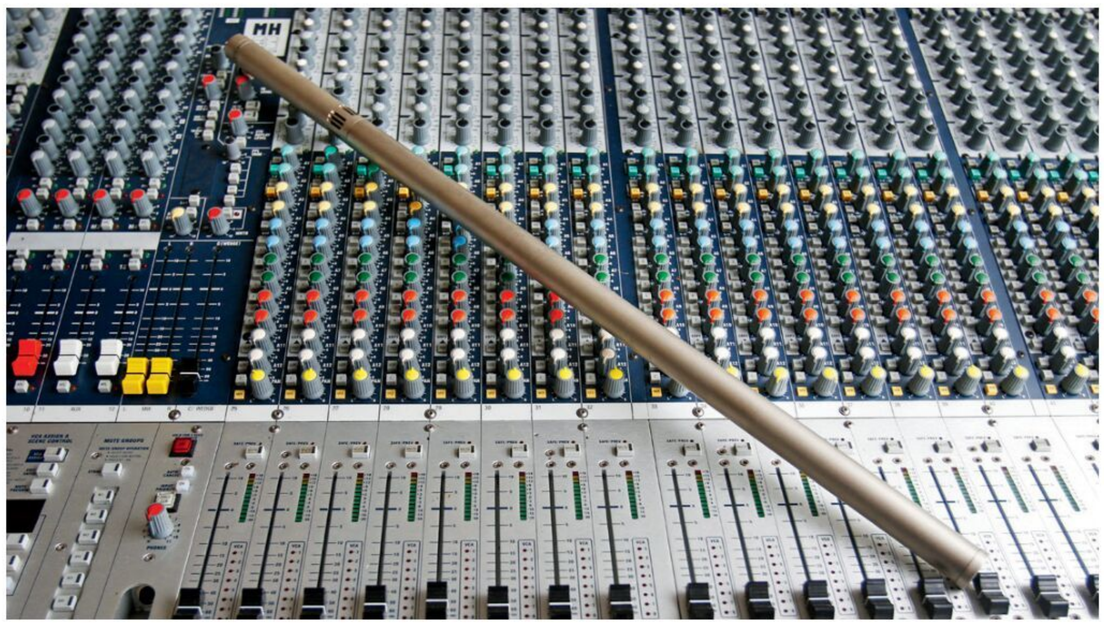

Det hemliga vapnet ... Den här stavformade så kallade shotgun-mikrofonen från Philips är utdömd inom musikvärlden – utom av Chips, som säger sig skapa välljudande storverk med den. Berätta inte för någon ...

▶ Hans stora mixerbord är ett Soundcraft HM3 från 90-talet.

– Det låter fantastiskt bra. I dag har vi använt 14 kanaler för en grund, från lika många mikrofoner. Ju bättre trummis, ju färre mikrofoner. En bra trummis mixar sig själv, under inspelningen.

Slutmixen gör Chips på annat ställe.

– Det blir bäst om ett par fräscha öron kommer in när det är dags för mix. Ofta samarbetar jag med Henryk Lipp i Music-A-Matic-studion i Göteborg, på ett gammalt Nevebord. Jag jobbar även med Michael Ilbert, Stefan Boman och Ronny Lahti, duktiga mixtekniker allihop. Ibland mixar vi ner på kvartstumstejp, ibland inte. Det är inte så att tejp alltid låter bättre.

Avslöja knepen, Chips!

Chips har producerat cirka 80 plattor (!) sedan tidigt 90-tal med bland andra Wilmer X, Michael Monroe, Graveyard, Hellacopters, Nomads, Backyard Babies och Sahara Hotnights.

Har du några knep, så kallade Chips-specialare?

– Lyssna, titta inte på mätarna. Lyser det rött, men låter bra? Låt det då vara på rött. Gå på magkänslan. Många av de som sitter på Youtube och lär ut, har fel. Ställ mickarna så att det låter som bäst, inte efter reglerna. Flytta och lyssna. Jag ställer alltid ett par extra mickar på måfå, för att höra hur det låter. Den ena kanske låter bra, men inte den andra. Man blir aldrig fullärd.

Ett annat tips är att tänka utanför ramarna.

– Jag såg en annons om en mikrofon för filminspelning. ”Helt olämplig för musik”, stod det. Då blev jag nyfiken.

Han tar fram sitt hemliga vapen ur en väska. Det högteknologiska och stavformade verket, en så kallad shotgun-mikrofon, är tillverkat av Philips.

– Den är gjort för dialog och får inspelningen att låta närmickad fast man står på avstånd. Jag misstänkte att här kunde finnas användningsområden för musik. Det visade sig att den är helt fantastisk för akustiska gitarrer och slagverk. Jag har använt den jättemycket, bland annat på Nisse Hellberg-plattorna.

Han hejdar sig och blir eftertänksam.

– Nu avslöjar jag alla mina knep ...

Blev illa behandlad

Varför just Chips Kiesbye som producent?

– För att han är bäst, svarar Pontus Snibb. Han har manegen krattad när man spelar in. Här kan man stressa av och spela in avslappnat. Chips lockar fram de bästa prestationerna ur oss.

– Jag minns första gången jag var i en studio, berättar Chips. Det var 1980 med punkbandet jag spelade med. Vi blev så jäkla illa behandlade. Studiofolket fnös föraktfullt när vi bar in grejerna och suckade efter varje tagning. ”Kan vi få mer gitarr?” undrade vi. ”Nej, det går inte”, fick vi höra. Då bestämde jag mig för att lära mig själv, och aldrig säga till ett band att något de vill göra inte går. Man försöker i alla fall.

Så du är en producent som alltid är trevlig?

– Ja, säger bandet i kör, innan Chips hinner öppna munnen.

– Folk måste ju må bra, betonar Chips. Man kanske har lite ångest när man skriver låtarna, men man ska inte behöva ha ångest när man spelar in. Det ska vara kul att spela in.

Producenten Chips Kiesbye har skivor på gång med Wilmer X, Sator, Hellacopters, The Dogs och flera till.

Har du monopol som rockproducent i Sverige?

– Nej, i hårdrocksvärlden finns det ett helt gäng producenter i Göteborg. Jag gör inte metal och dödsmetall. Det skulle vara kul att testa, men för mig måste det finnas blues i botten. Där ligger mitt hjärta, säger Chips Kiesbye. □

Med Sahara Hotnights hade Chips kniven på strupen 2001. Tjejernas föregående dundersuccé kändes omöjlig att följa upp. ”Men det gick. Vi gjorde en bra skiva som sålde guld”, säger Chips. Från vänster: Josephine Forsman (trummor), Johanna Asplund (bas), Maria Andersson (sång/gitarr) och Jennie Asplund (gitarr).

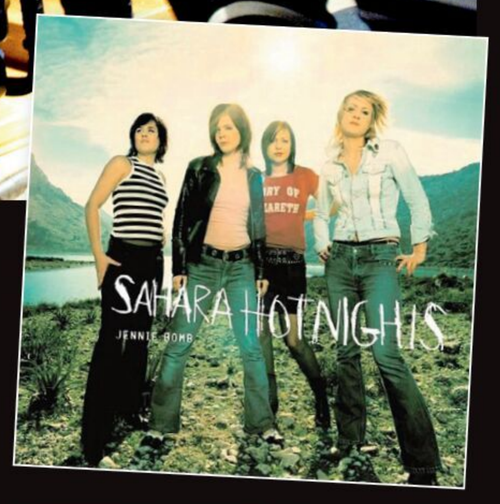

Sator slog rejält med låtar som ”I wanna go home” och ”We’re right, you’re wrong” på albumet ”Headquake” 1992. Chips var producent tillsammans med Michael Ilbert. Överst från vänster: Kent Norberg (sång/bas) och Hans Gäfvert (keyboards). Underst Michael Solén (trummor) och Chips (sång/gitarr).

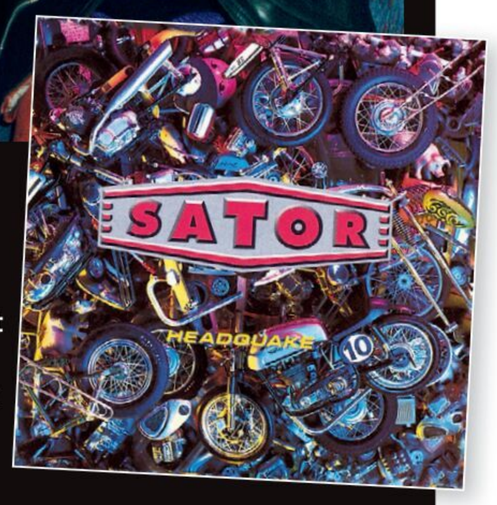

Chips producerade Hellacopters genombrottsplatta ”By the grace of god” och flera andra skivor med (fr.v.) gitarristen Robert ”Strängen” Dahlqvist (1976-2017), sjungande gitarristen Nicke Andersson, batteristen Robert Eriksson, klaviaturspelaren Anders ”Boba” Lindström och basisten Kenny Håkansson.

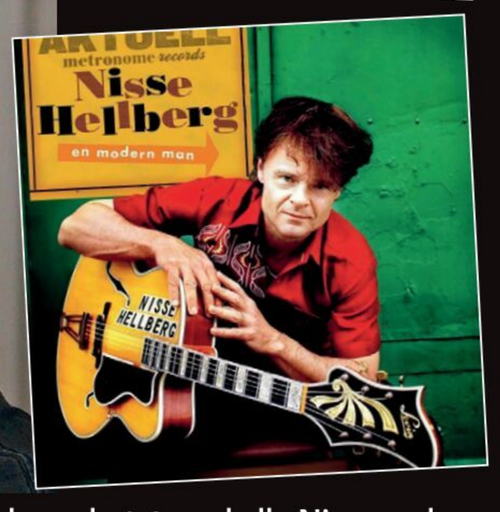

Nisse Hellbergs husproducent är Chips Kiesbye, som har arbetat med alla Nisses soloalbum, en Bo-Dogs-skiva och både den förra och den kommande plattan med Wilmer X. ”Som soloartist gick Nisse tillbaka till 50-talet med livegrund och ståbas. Jag hade aldrig spelat in en ståbas och fick lista ut hur man gör”, säger Chips.

Demonproducentens fyra storverk

SATOR ”HEADQUAKE” (1992)
– Genombrott, guldskiva och grammis. Jag producerade den tillsammans med Michael Ilbert, fast det står inte så på omslaget. Av Ilbert har jag lärt mig att vara noggrann. Att göra 14 sångtagningar i stället för tre, för att kunna hitta något extra i den trettonde tagningen.

SAHARA HOTNIGHTS ”JENNIE BOMB” (2001)
– En rejäl utmaning eftersom deras första skiva var ett sådant fenomen. Vi visste att det här albumet inte kunde sälja lika mycket som debuten, men alla gick in med inställningen att vi bara kunde göra vårt bästa. Och den sålde bra, blev guldskiva.

HELLACOPTERS ”BY THE GRACE OF GOD” (2002)
– Deras stora genombrott och en väldigt bra skiva. När den var färdig var jag så trött att jag kände att jag aldrig mer ville göra det här. Min favorit med Hellacopters är annars ”High visibility” (2000). På den lade vi ner otroligt mycket tid, tio veckor i studion.

NISSE HELLBERG ”EN MODERN MAN” (2009)
– Regeln var att inte använda elektricitet över huvud taget, utom till mixerbordet. Men känslan skulle ändå vara elektrisk. Vi fick inte använda förstärkare med reverb på, i stället fick man stå i trappan och spela. Den roligaste inspelning jag gjort, för man fick lista ut saker hela tiden. Hur gjorde de förr? Aha, de stod på toaletten. Om vi ställer en tunna framför gitarren, hur låter det då? En väldigt experimentell skiva, även om den inte låter så.

Rock'n'Recensioner

LP, CD, DVD BLU-RAY & BÖCKER

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AH**

Betyg 1-5

1 skiva: Underkänd
2 skivor: Bättre kan ni
3 skivor: Bra
4 skivor: Kolla in den
5 skivor: Världsklass

DIGI Finns endast digitalt.

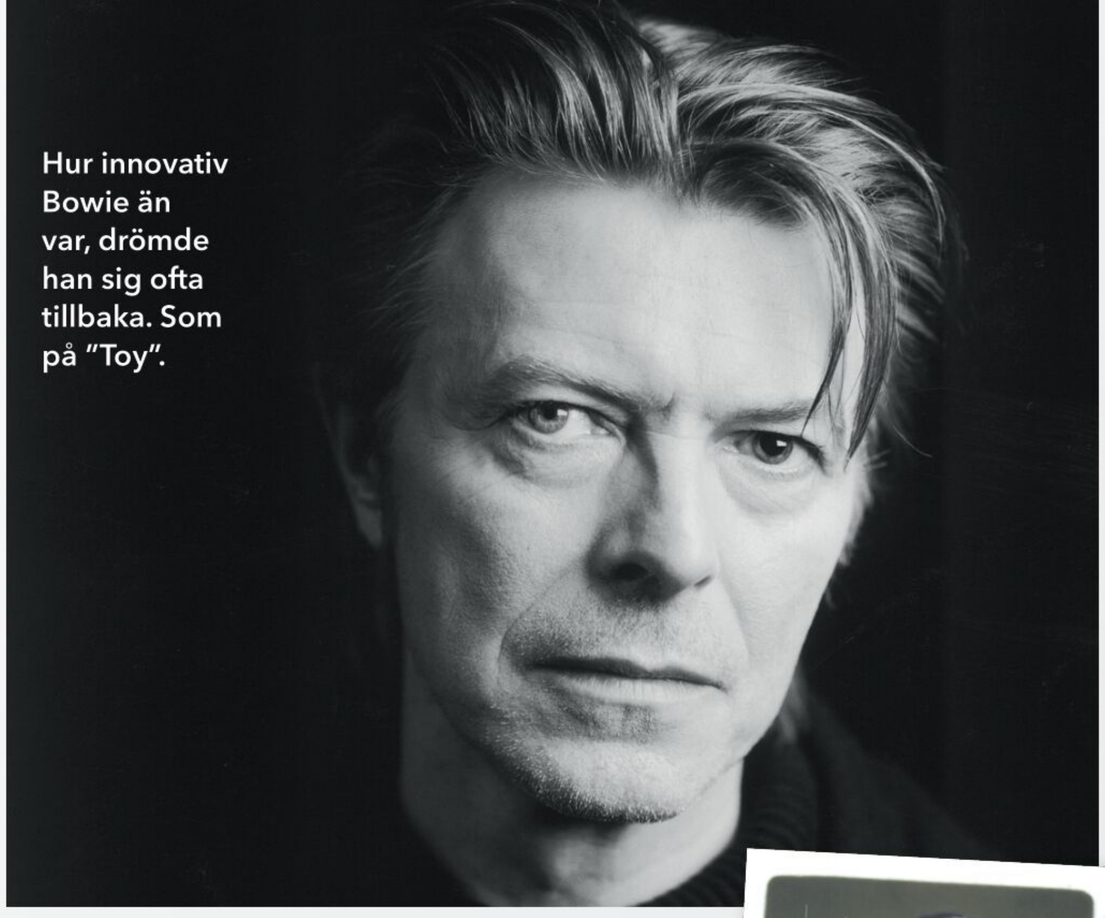

Hur innovativ Bowie än var, drömde han sig ofta tillbaka. Som på "Toy".

Med reservation för ändringar

Nysläppt

Diamond Dogs *Slap bang blue rendezvous* (2-lp, 2-cd, Sound Pollution).
Dion *Stomping ground* (cd, lp, KTBA).
Elvis Costello and the Imposters *The boy namned if* (cd, lp, EMI).
John Mellencamp *Strictly a one-eyed Jack* (cd, lp).
Magnum *The monster roars* (cd, lp, SPV).
The Professionals *SNAFU* (cd, lp, JTP).

Januari

28 Steve Vai *Inviolate* (cd, lp, Favored Nations).

Februari

25 Scorpions *Rock Believer* (cd, lp, Sony),
Guns N' Roses *Hard skool* (ep, cd, kassett).

Mars

4 Marillion *An hour before it's dark* (lp, cd).
11 Georgia Satellites *Lightnin' in a bottle: the official live album* (cd, lp).
25 Randy Bachman, Steve Morse, Robby Krieger m fl *Legacy: a tribute to Leslie West* (lp, cd, Provogue).

På gång

Ann Wilson (cd, lp),
Ted Nugent *Detroit muscle* (cd, lp),
Porcupine Tree *Closure/ Continuation* (cd, lp),
Future Elephants? (cd, lp), **Sator** *Return of the Barbie-Q-Killers* (2-lp, cd, Wild Kingdom), ***Philip Lynott*** *Songs for while I'm away* (dvd, bluray, Eagle),
Wilmer X (cd, lp).

Tillbakablickar

David Bowie *Toy:box* (Parlophone) ●●●

3-CD **Bowie** blickade ofta tillbaka. Exempelvis genom att göra tolkningar (ofta sämre sådana) av låtar han skrivit med/till **Iggy Pop**. Hans största retroprojekt var dock "Toy", där han, efter ett par rätt oinspirerade soloalbum, för 20 år sedan gjorde nyinspelningar av en del av sina 60-talslåtar (och några från tidigt 70-tal). Skivbolaget var inte överförtjust och plattan kom aldrig ut officiellt, även om en del släpptes i form av B-sidor och bonuslåtar. Nu har de slagits ihop med annat som spelades in under samma era, samt nya mixar av gamla låtar.

En del är stabbigt framfört, som om "rockigt" spel skulle blåsa liv i undermåligt material. Annat är betydligt mer suggestivt. Bäst är de (nästan) akustiska mixarna, med Bowies röst i centrum. Det finns dock skäl till att "Toy" länge förblev outgiven. **AL**

Halleluja, Elvis. Men bäst var du på att rocka.

Elvis och Jesus

Elvis Presley *Elvis back in Nashville* (Sony) ●●●

4-CD Den religiöse **Elvis** är inte min favorit. Det blir för mycket predikande lovsång som "The Lord's prayer" och "Reach out to Jesus" för mig, som föredrar de rockigare delarna av hans arv. Men många kristna budskap blev det, när detta spelades in 1971, för bland annat en gospel-lp.

På dessa fyra live i studion-cd med ibland flera versioner av samma låt, hörs enbart Elvis, bandet och viss körsång. Orkestern som kom till senare, saknas. Naknare och därmed bättre? Mer av själva Elvis, rösten, i alla fall. **JH**

Het, vibrerande actionrock med unge The Boss.

Kraftverket Bruce

Bruce Springsteen & the E Street Band *The legendary 1979 no nukes concerts* (Sony) ●●●●●

2-CD+BLU-RAY **Bruce Springsteen** brinner av iver att ge allt, i de här två konserterna från New York 1979. Ung och sprakande av energi rockar Bossen så hårt att han nästan går i bitar, i rocksmockor som "Prove it all night" och "Sherry darling". Taket på Madison Square Garden är nära på att lyfta, under en ursinnig genomkörare av "Born to run".

Spelningarna gick under uppropet no nukes, eftersom Springsteen var kärnkraftsmotståndare. Här har han mer energi än alla kärnkraftverk i världen. **JH**

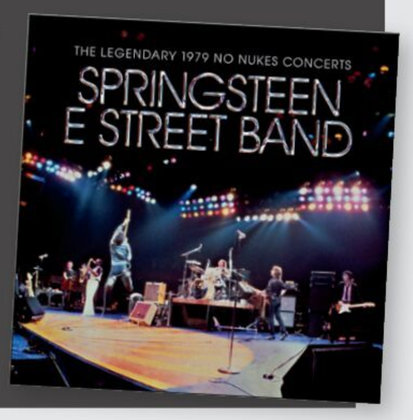

Slarvigt, Neil

Neil Young and Crazy Horse

Barn (Warner) ●●

CD LP Första halvan av albumet är en ren besvikelse. Liksom på många av **Youngs** senare album känns varken låtarna eller arrangemangen färdiga. De låtar som handlar om miljön och hans relation till **Daryl Hannah** är mest klyschiga.

Skivan är fantastiskt inspelad, med en enorm närvaro, men det räcker inte. Spontanitet i all ära, men det finns gränser som inte bör överträdas och ibland hör man att bandet – främst basisten **Billy Talbot** – inte ens har hunnit lära sig låten och då blir det faktiskt inte njutbart. Young förlitar sig på att magin automatiskt ska infinna sig, bara för att han spelar in med **Crazy Horse** i en lada? Mot slutet av albumet börjar det hända saker. Dess längsta låt, ”Welcome back” samt avslutande ”Don't forget love” har just den magi som Young tycks tro karaktäriserar hela albumet. **AL**

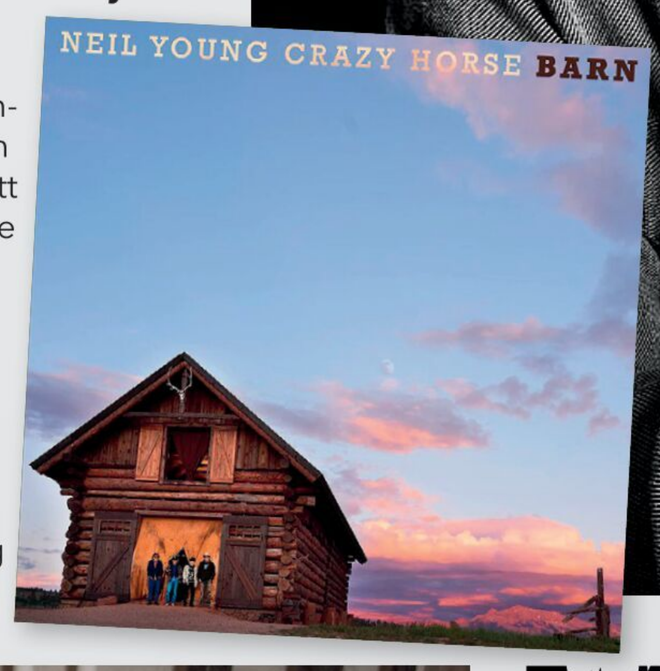

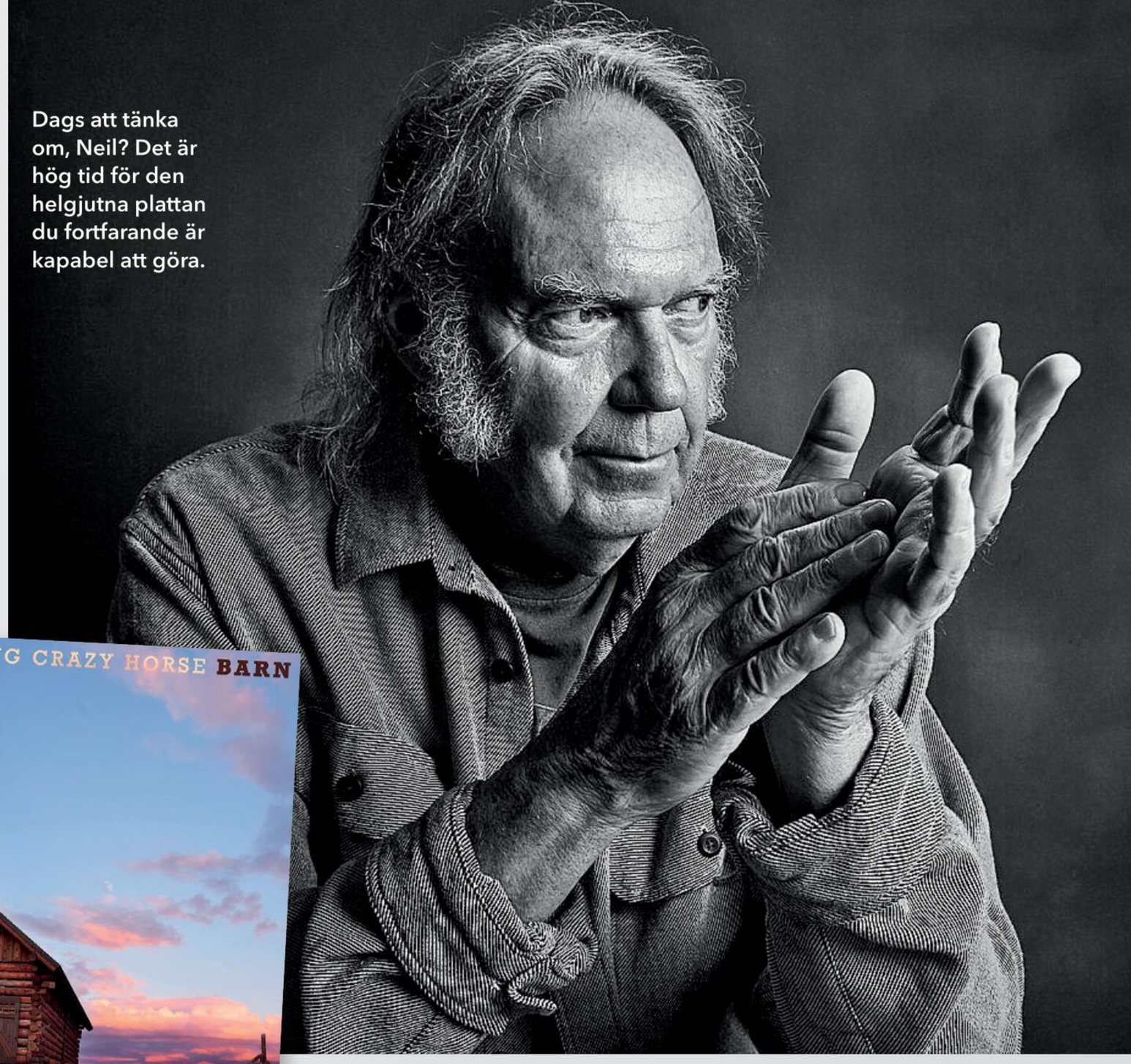
Dags att tänka om, Neil? Det är hög tid för den helgjutna plattan du fortfarande är kapabel att göra.

Synd på sångrösten, Ian. Men flöjtspelet är på topp.

Rösten håller inte

Jethro Tull *The Zealot gene* (InsideOut/Sony) ●●

CD LP De instrumentala inslagen är klassisk **Tull**. Låtskrivandet också. **Ian Anderson** är känd för att ha täckt väldigt många ämnen genom åren – från naturskildringar och politiska frågor till spionnoveller i låtform och humoristiska relationsskildringar. Denna gång skriver han om såväl bibliska ämnen (nej, han har inte blivit religiös) och skildringar av ytligheten hos dagens shoppingsugna ungdom. Tyvärr faller det ofta på sånginsatsen. Andersons långvariga röstproblem är väldokumenterade och dessa har resulterat i att han sparar rösten. Faktum är att han håller igen så mycket att han ibland inte når ända upp till den önskade tonen. Det är ingen blatant falsksång, det är mer subtilt än så, men när man väl noterat den blir det svårt att riktigt njuta av resan, åtminstone för denne lyssnare. **AL**

Vältrimmade radarparet Myles Kennedy (t v) och Slash.

Avslutningen är bäst

Slash featuring Myles Kennedy & the Conspirators *4* (Gibson Records) ●●●

CD LP **Slashs** fjärde album tillsammans med **The Conspirators** är det första som släpps på den nystartade etiketten Gibson. Albumet är mer spontant än dessa föregångare. Mycket är inspelat live i studion och många av gitarrsolona spelades in i realtid, snarare än att läggas på i efterhand, som så ofta är fallet.

Det är mycket riktigt Slashs gitarrspel – i synnerhet på ”April fool” och ”Fill my world” – och **Myles Kennedys** sedvanligt säkra (och ibland makalösa) sånginsatser som ger störst behållning. Låtskrivandet är habilt. Allt på plattan håller måttet, men det blir också lite jämntjockt och det känns svårt att gissa vilka låtar som kommer att bli långlivade. Närmast kommer i så fall avslutande ”Fall back to earth”, komplett med episkt anslag, snygga ackordväxlingar och gitarrstämmor.

Så ska skivor avslutas. **AL**

Med tidsmaskinen inställd på det tidiga 80-talet.

Tillbaka till 1982

Signs of Truth *Signs of a future*
(Boersma-Records)

CD Svenska **Signs of Truth** tar oss med på en tidsresa till det tidiga 80-tal då **Europe** fortfarande hette **Force**, **Michael Schenker Group** hade **Gary Barden** på sång och **Gary Moore** gjorde melodiös hårdrock. Till och med distljudet på gitarren låter gammaldags.

Texterna är överlag rätt lökiga och klyschiga, med ett tydligt undantag: den berörande ”Peanut”, som beskriver den sanna historien om hur trumslagarens son dog bara veckor innan sin beräknade födsel. **AL**

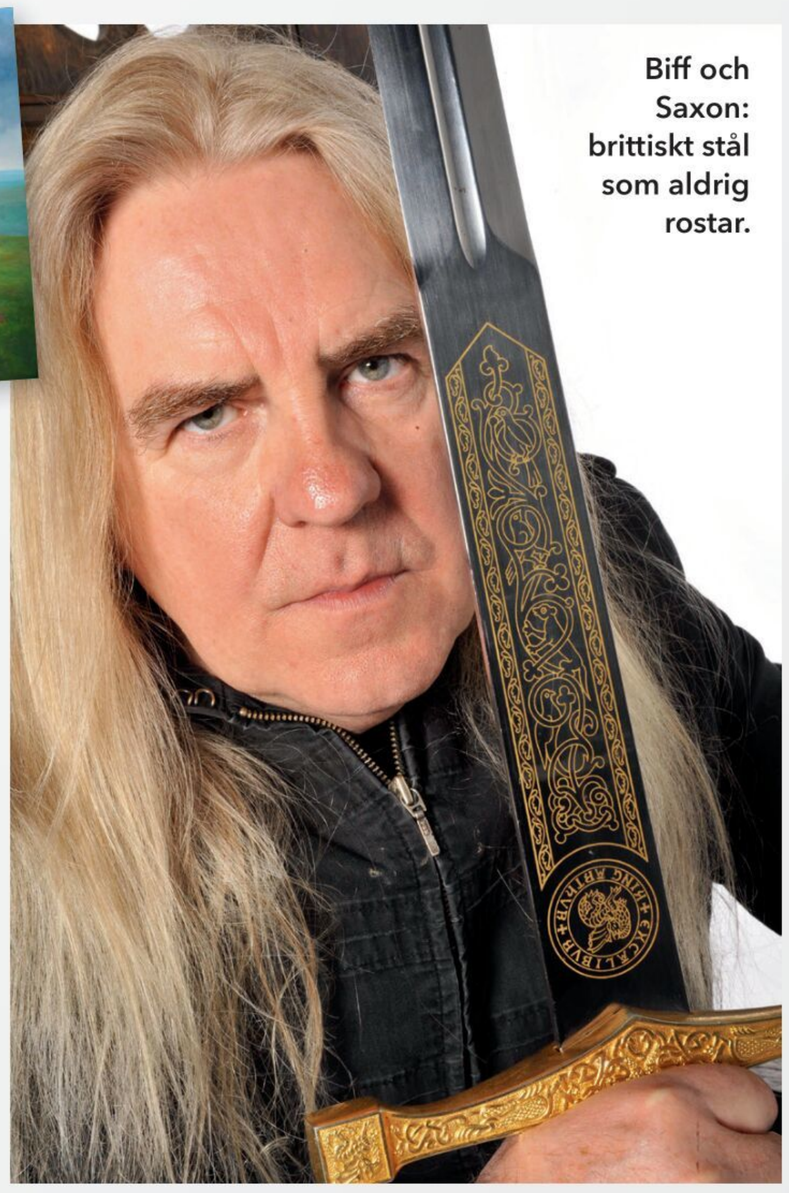
Biff och Saxon: brittiskt stål som aldrig rostar.

Riffa och fånga dagen

Saxon *Carpe diem* (Silver Lining Music)

CD **LP** Det fanns en tid då **Saxon** beskrevs som föredettingar, men **Byford** och hans män klarade biffen och nu hyllas de som NWOBHM-survivors. Deras renodlade metal gör denne skribent munter till sinnes. Det riffas, sjungs om att fånga dagen och låtar som ”The pilgrimage” och ”Remember the fallen” har känslan av historiskt drama. En del av äran bör gå till medproducenten **Andy Sneap**. Inspirationen sinar dock mot slutet, där ett par spår går på tomgång. **AL**

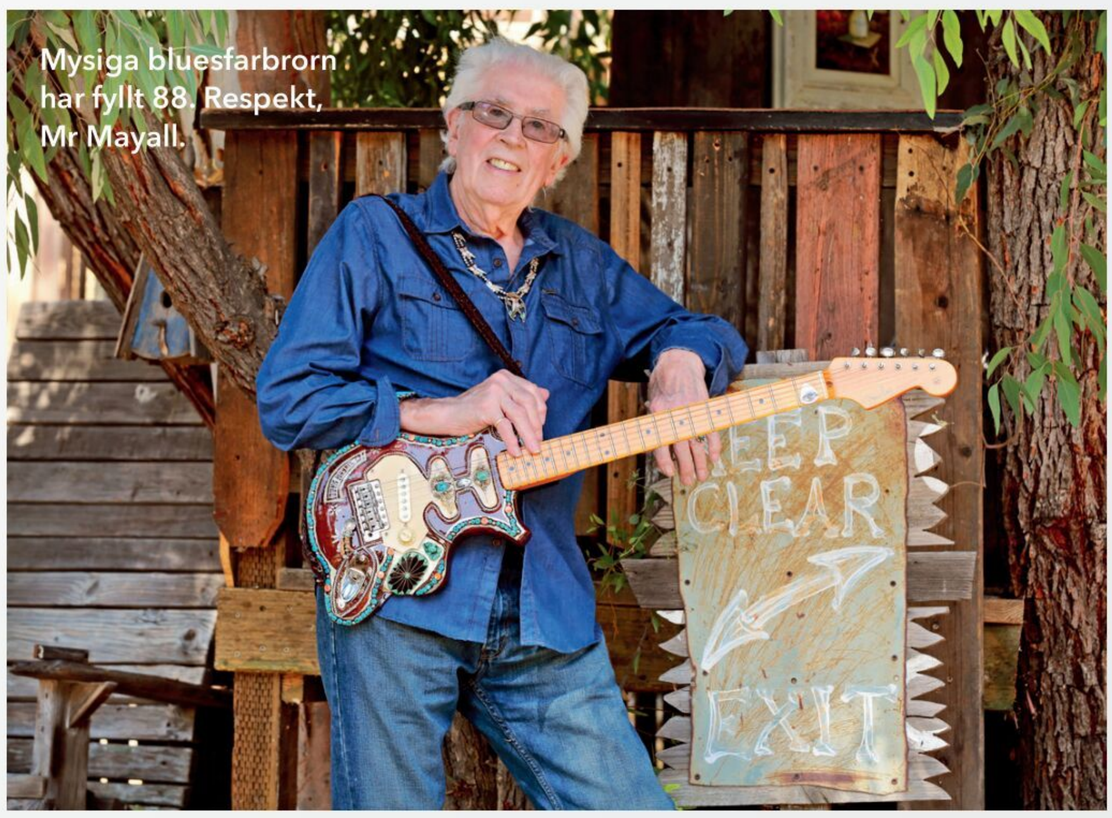
Mysiga bluesfarbrorn har fyllt 88. Respekt, Mr Mayall.

Som en kväll på Stampen

John Mayall *The sun is shining down*
(Forty Below Records/Border)

CD **LP** Den brittiska bluesens gudfader och obestridde mentor, **John Mayall**, 88, ska sluta turnera, men har fått ihop ytterligare ett studioalbum med karaktäristisk ”må bra-blues” som får en att känna sig som om man tillbringar en kväll på Stampen. Mayalls kraftfulla röst är intakt och liksom senast vimlar det av namnkunniga gäster. De funkar bättre än föregångarens gäster (som delvis framstod som ett blatant försök att nå en bredare rockpublik).

Melvin Taylor, **Marcus King** och **Carolyn Wonderland** (som nu lämnat Mayalls band) bottnar verkligen i bluesen, medan smakfulle **Mike Campbell** från **The Heartbreakers** känns som ett inspirerat val, liksom violinissan **Scarlet Rivera**, känd från **Bob Dylans** ”Desire” och ”Rolling thunder revue”. Albumet är producerat av **Eric Corne** och inspelat i **Robby Kriegers** studio. **AL**

Egentligen är du för bra för att hylla andra, Beth.

Lite för originaltroget

Beth Hart *Tribute to Led Zeppelin*
(Provogue)

CD **LP** Redan titeln säger det mesta. En platta med covers på **Zeppelins** största klassiker, med mästerliga musiker som gitarristen **Tim Pierce** och trummisen **Dorian Crozier**. Många arrangemang är så originaltrogna att man kan ifrågasätta albumets existensberättigande, men de läckra orkesterarrangemangen och **Beth Harts** intensiva leadsång bidrar med personlighet. Frågan är om det över huvud taget finns någon som hade passat bättre för detta projekt än kraftpaketet Hart. **AL**

Merit Hemmingson i dag, nästan 50 år sedan porträttet på väggen.

Förmodligen hennes bästa

Merit Hemmingson *Huvva vad tiden går*

(Supertraditional) ●●●●

CD **LP** För 50 år sedan gav Hammond-drottningen **Hemmingson** ut ”Huvva! Folkmusik på beat”. 2020 fick hon idén att göra tolkningar av material från sina tidiga 70-talsalbum. Låtarna har fått nya titlar och identiteter. Namnkunniga musiker från folk, rock, indiepop, jazz och visa medverkar, men naturligtvis är huvudpersonens orgel i centrum. Förmodligen Merits bästa, förutsatt att man inte fastnat i nostalgi över original-plattorna. Det har inte hon gjort **AL**

F som i femtio

Anders F Rönnblom *Din barndom ska aldrig dö – 50 år* (F-Records)

●●●●

3-CD Cd-box som firar 50-årsjubileet av **F:s** utsökta debutskiva. Den första cd:n är den ommastrade debuten: en melodisk, lekfull och förtjusande debut som klarat tidens tand påfallande bra. Den andra discen rymmer låtar från samma tid, som färdigställts nu. Inte alltid lika starkt material, men det passar narrativet. På cd tre tolkar andra artister (både kändisar och kult) låtarna från debuten. En varierad kompott, men de lyckade tolkningarna dominerar. **AL**

F-mannen 1971, med original-omslaget.

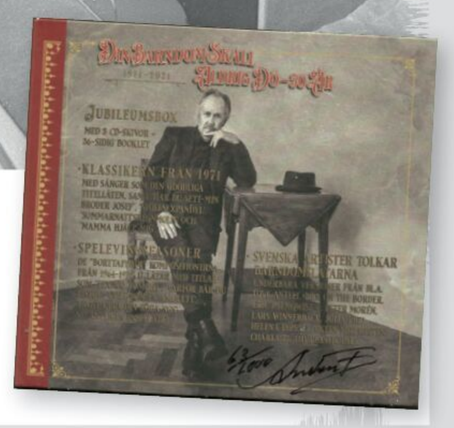

Eric Carr (1950-1991), saknad och hyllad.

Bortglömd? Glöm det!

Blandade artister *Carr Jam-21*

(Sound Pollution) ●●●

VINYL-EP **Eric Carrs** bortgång hamnade helt i skuggan av **Freddie Mercurys**: båda dog samma dag. Bland **Kiss** fans är den ödmjuke trumslagaren dock långtifrån bortglömd. På denna kärleksfulla fyraspårs-ep hyllas han av ett stjärnspäckat uppbåd av rockstjärnor (mest svenska). Kiss-låtarna är originaltrogna, ända ner till **Ace Frehleys** (förvisso välkomponerade) solon, så för inbitna fans är Carrs egna låtar av störst intresse. Tyvärr är dessa något svagare. Mycket merch ingår. **AL**

Volbeat blandar och ger så mycket att de blir identitetslösa.

Stilövningar

Volbeat *Servant of the mind*

(Universal) ●●

CD **LP** Jag blir inte klok på **Volbeat**. Allt de gör låter ”bra” och **Michael Poulsen** är en skicklig vokalist men allt känns i slutändan som stilövningar. **Metallica**, **Black Sabbath**, **Ramones**, **Heaven and Hell**, tysk power metal, **Jerry Williams**, thrash metal och en gnutta Eurovision Song Contest passerar revy. Hur det sedan kommer sig att jag tolererar texter av **Dio**, men skruvar på mig när jag hör Volbeat sjunga om ”The sacred stones” har jag inget bra svar på. **AL**

Fatta vilket avtryck ni har gjort i Sverige, Rockpile.

För och av fansen

Crawling from the wreckage – a tribute to Rockpile

(Labour of Love Productions) ●●●

BOK Härligt med fans som tar saken i egna händer. Några svenskar tyckte att det var på tiden att deras favoritband **Rockpile** blev föremål för en bok, och här är den. Förvänta er inga djupa analyser eller kritiska frågor till de två före detta bandmedlemmarna, **Terry Williams** och **Billy Bremner**, som ställde upp på intervjuer. Mest är detta en maffig klippbok med foton tagna av fans, anekdoter, artiklar, biljetter och skivomslag i långa banor. Kan beställas via rikard@hammarsjon.se. **JH**

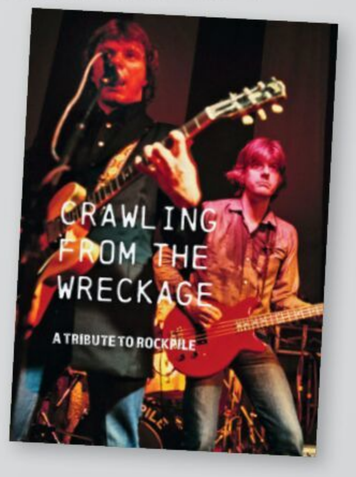

Sällan man ser Bob med ett så brett leende, i alla fall på scen. Med den klassiska halmhatten och läderjackan bör vi vara ute på Europaturnén 1984 som nådde Ullevi och Göteborg den 9 juni 1984. Mick Taylor (ex-Stones) bar upp bandet musikaliskt och Santana var förband.

En man och hans penna och hans papper. Inte dyrare än att inhandla en Big Mac & Co på Donken. Men det är svårare att skriva om världens musik- och litteraturhistoria med en hamburgare och pommes. Det är talangen, genialiteten, det kommer an på. Inte stålarna.

GUIDEN TILL

BOB DYLAN

En poetisk sång- och dansman

President John F Kennedy stod inför ett problem. Tillväxten. Man får förmoda tillväxten i alla de avseenden som gör en president vald och populär: ekonomin, makten i världen, de politiska visionerna.

Bob Dylan föreslog att tillväxtproblemet skulle ses på med andra glasögon.

– John, min vän, om du vill få landet att växa: Brigitte Bardot, Anita Ekberg, Sophia Loren, de kan få landet att växa.

Av Tore S Börjesson (text), TT Bild, Getty Images, Arkiv (foto)

Citat från ”I Shall Be Free”, sista spåret på hans andra lp, ”The Freewheelin’ Bob Dylan” (1963). Han hade tre dagar innan det släpptes fyllt 22 år. Plattan öppnar med ”Blowin’ In The Wind”. Flera andra av Bobs mest älskade låtar återfinns redan här, som ”Masters of War”, ”A Hard Rain’s a-Gonna Fall” och ”Don’t Think Twice, It’s All Right”. Att ”Masters of War” var en attack mot krigsindustrin är väl inte mycket att diskutera, annars var låtarna inte lika lättolkade, likväl sorterades de in i facket protestlåtar från den unga, allvarliga poeten med gitarr från Duluth i Minnesota. Så här låter det ordagrant i ”I Shall Be Free”.

Well, my telephone rang it would not stop
It’s President Kennedy callin’ me up
He said: ”My friend, Bob, what do we need to make the country grow?”
I said: ”My friend, John, Brigitte Bardot
Anita Ekberg
Sophia Loren
Country’ll grow”

En nation full av erigerade penisar är förvisso ett land i tillväxt … Det vi har här är en kåt kille med humor, vett att uppskatta kvinnliga kurvor, och i dubbel mening bläck i pennan.

Men vi har inte mycket till protestlåt, eller hur?

Komedi på allvar

När Bob i en intervju i San Francisco 1965 får frågan om hur han skulle definiera sig själv som artist, svarar han:

– I think of myself more as a song and dance man.

Då är det komedi. Men med mer allvar i botten än så många av hans uttolkare velat se och höra. Ja, kanske totalt allvar. Komedi är en allvarlig sak, om den ska leva vidare efter tårtan i ansiktet på lokalrevyn. Det finns inslag av högkvalitativ stand-up i Dylans låttexter genom hela karriären och inte sällan i släktskap med vad som skulle kunna vara dialogen i ett manus till en sylvass, hårdkokt film. ”Song and dance man” – en underhållare – är inte ett uttryck för att självmant lägga ribban på låg höjd, behöver i alla fall inte vara det, det kan i stället leda till Nobelpriset i litteratur. Konsthistorien i alla dess former är sprängfull av jämförbara exempel. Humor skadar aldrig.

”What time is it?” said the judge to Joey when they met
”Five to ten”, said Joey, the judge says:
”That’s exactly what you get”

It's never as good as the first time … Ja, om inte Suze Rotolo var Bobs allra första kärlek så var hon helt säkert den största av de första. Bob har sedan dess hållit sina damer i skuggan, men Suze stoltserade han med när de promenerade på omslaget till klassikern "The Freewheelin' Bob Dylan".

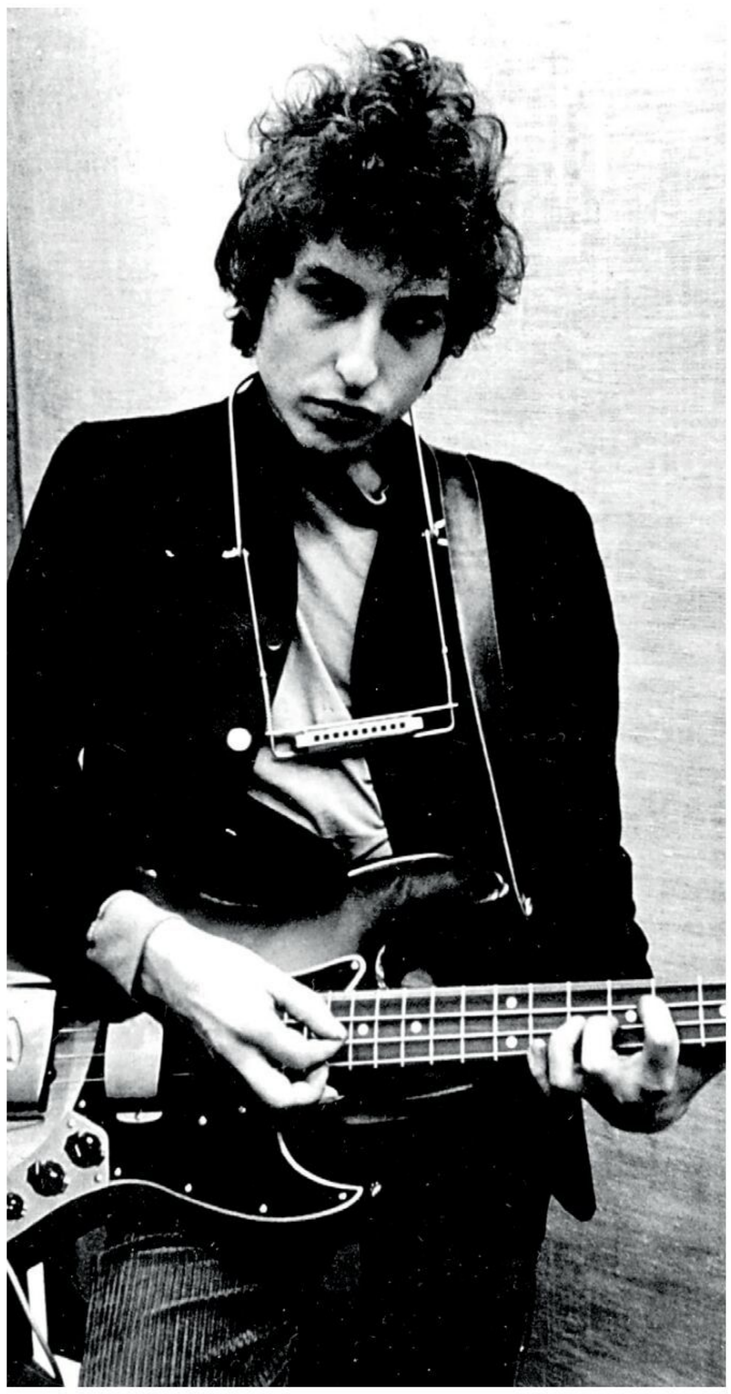

En udda bild, men samtidigt kännetecknande: He went electric, som vi alla känner till, men att han lirade bas …

"In Sweden, they have a system of higher taxes but welfare for everyone. They call it the Swedish model. Well, I could go for a Swedish model right about now."

▶ Man kan vara rätt säker på att Bob Dylan tog sig ett varv hemma i lägenheten med sitt bredaste leende på läpparna när han hade satt den strofen (i samarbete med Jacques Levy) – för full av humor är den, humor med allvar, för den är ju samtidigt det mest slagkraftiga uttrycket för lynchjustis. Låten heter "Joey" och handlar om maffiagangstern Joey Gallo som sköts ihjäl på sin födelsedag den 7 april 1972 på restaurangen Umberto's Clam House i Little Italy på Manhattan.

Svenska modeller

2006 hände en kul grej i Bobs radioprogram "Theme Time Radio Hour", temat i just detta program var "Fattiga och rika", och Dylan sa:

– In Sweden, they have a system of higher taxes but welfare for everyone. They call it the Swedish model. Well, I could go for a Swedish model right about now.

Väldigt roligt sagt, och härligt dubbeltydigt. Är han tillbaka och suktar efter Anita Ekberg, som i sanning var en svensk modell – fotomodell – och stannade rummet, tiden och hela jordklotets snurr genom att i Fellinis "La Dolce Vita" (1960) ta sig en promenad i svart långklänning i Fontana di Trevi i Rom, eller är Bob en sosse som i dag lägger sin röst på det närmsta USA har att erbjuda: Bernie Sanders?

I alla fall sög ledarskribenten Mats Engström upp citatet och använde det, utan att missa dubbeltydigheten, på Aftonbladets socialdemokratiska ledarsida, som ett glänsande skäl till att göra det rätta med röstsedeln. Kanske hade han rätt. Kanske fel. Det finns ett Dylan-ord för alla, alltid. Oftast är det i bästa mening mångbottnat. Rubrik:

Dylan är en röst i det svenska valet.

Han debuterade 1962 med sitt självbetitlade album. Sedan dess, alltså i 60 år, måste han dagligen ha befunnit sig i ett tillstånd av tilltagande perplexitet. Det var ingen som ville ta honom på orden, att han bara var en "song and dance man". Han sågs i stället, med den franske poeten Arthur Rimbauds ord, som en siare: "Man måste vara siare, man måste göra sig själv till siare". Låg en sanning också i det, för Dylan såg saker som andra inte såg, speglade inte bara sin tid utan skapade den, men det fanns inga proportioner.

Mer än han tänkt sig

En klart komisk och briljant rad som "you don't need a weather man to know which way the wind blows" från låten "Subterranean Homesick Blues", som spränger både väggar och tak med cool hipsterkomik, inspirerade en grupp unga, amerikanska vänsterradikaler att döpa sin terrororganisation till Weathermen (senare modifierat till Weather Underground). De ville tillintetgöra sitt lands imperialism och skapa en klasslös, kommunistisk värld och satte fart på det hela med vilda upplopp och ett antal terrorbombningar.

Dylan hade nog inte tänkt sig mer än att vara inspiratör till kollektiva garv bland bohemer samlade runt några tajt rullade jazzcigarretter på ett loft i New Yorks Greenwich Village. Så blev det inte. Någon slags peak utgörs av A.J. Weberman, vars relation – av Dylan själv oönskad – till artisten tvingade fram myntandet av begreppen ▶

Klassikern är ju när Pete Seeger önskar sig en yxa för att kapa elkablarna till Bobs ELEKTRISKA gig på Newport Folk Festival 1965. Pete Seeger var inte ensam, de fina i folkmusikpubliken hade aldrig hört något liknande från Bob. Men här ser vi ett bildbevis på att också mannen själv kan få nog – och därför hålla för öronen.

Grundkurs

Föddes i Duluth.

★ Lätt att blanda ihop födelseort och uppväxtort. Nu klarar vi ut det: född 24 maj 1941 på sjukhuset St Mary's i Duluth, Minnesota, bodde där till sex års ålder, då familjen flyttade till Hibbing, Minnesota, närmare bestämt till gruvdistriktet Mesabi Range väster om Lake Superior (på svenska: Övre sjön). Pappa och mamma hette Abram respektive Beatrice (av alla kallad Betty). På pappas sida har Bob sitt ursprung i Ukraina, på mammas sida i Litauen. Vid denna tid hette Bob Dylan fortfarande Robert Allen Zimmerman.

★ Folkmusiken kom … sist … in i Bobs unga liv. Först kom rock'n'roll, blues och country, som han tog in via radion. Idol: Little Richard. Ett tidigt band döptes till The Golden Chords och när de i en talangtävling på high school framförde Danny & The Juniors "Rock and Roll Is Here To Stay" stängde rektorn av strömmen … Bob och polarna lirade … HÖGT.

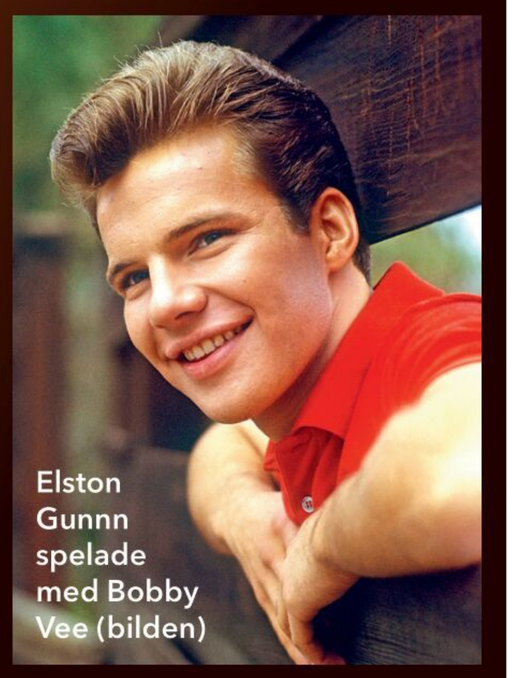
Elston Gunnn spelade med Bobby Vee (bilden)

★ 1959 får Bob sin första lite mer seriösa scenvana, han gör två gig med Bobby Vee och tar hand om pianot och handklappningen. Viktigt, han uppträder här under namnet Elston Gunnn (Obs! Rättstavat, tre N på slutet). Förmodligen ett bevis på att Robert Zimmerman dels inte dög som artistnamn, dels att han redan här hade målet klart för sig, att bli stjärna, det är ju få som skaffar sig ett coolt artistnamn innan de knappt kommit ur startblocken.

★ I september samma år – 1959 – börjar Bob på University of Minnesota i Minneapolis och den lektionsbundna läroplanen lämnar honom likgiltig, men det är här och nu han kommer i kontakt med folkmusiken. Uppenbarelse! Frälsning! Som han själv sagt: "Rock'n'roll var med ens inte nog. Där fanns fantastiska 'catch-phrases', drivande, pulserande rytmer… men låtarna var inte seriösa, reflekterade inte livet realistiskt, saknade allt det folkmusiken hade; mer av förtvivlan, sorg, triumf, en större tro på det övernaturliga, mycket djupare känslor."

★ Det är också vid denna tid han börjar presentera sig som Bob Dylan. Han har förklarat varför: "Man föds och, du vet, med fel namn, fel föräldrar … Eller hur? Sånt händer. Man kan kalla sig själv vad man vill. Jag lever ju i 'the land of the free'."

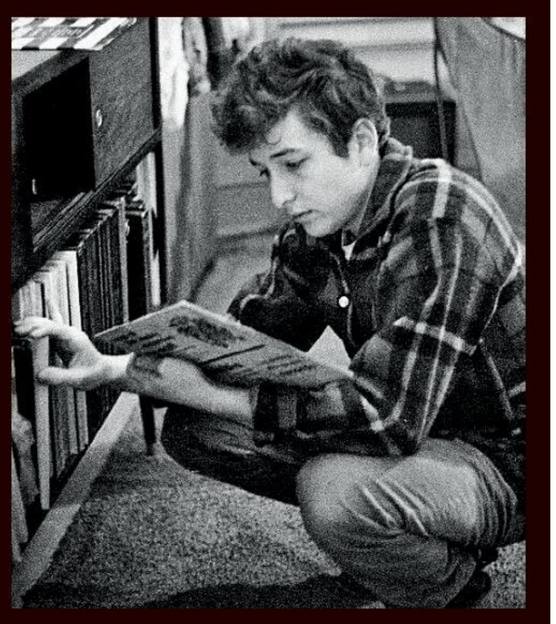
"Undrar var jag fick tag i den …"

★ Bob skydde inga medel för att ta sig från punkt A till punkt B i sin artistiska utveckling, stal till exempel 20-30 lp:s från en polare till polaren Paul Nelson, som han lärt känna under universitetsåren, och drog till New York City med bytet. Nelson, som senare blev en känd musikkritiker, har skrivit om det: "Jag måste erkänna att Bob hade oklanderlig smak, han snodde bara det bästa."

Bland Bobs fans går diskussionerna höga: Vilken är hans coolaste hatt? Ett försvarligt antal röstar på hatten med blomrabatt som han bar under den klassiska turnén: "Rolling Thunder Revue" 1975-1976. Turnén förevigades senare på flera olika sätt: skivor och film och ännu mer skivor och film. Senast i given: "Rolling Thunder Revue: A Bob Dylan Story av Martin Scorsese".

Bob Dylan är inte känd för att göra intervjuer. Ändå har han gett dem i alla år. Roligast blir det oftast när han sitter på stora, välbefolkade presskonferenser och gör performance art av hela grejen via mer eller mindre surrealistiska svar.

En bild från Bob Dylans 1980-tal som med allt taget i beaktande inte var hans bästa decennium, artistiskt sett. Men allt är relativt i denna den högsta konstnärliga sfär, ett album var för evigheten: "Infidels" (1983).

Med små medel har Bob lyckats bli en stilikon, framför allt ägde han 1960-talet med sina glasögon av modellen Wayfarer och sina polka-dot shirts. Allt kan i dag handlas på närmaste klädaffär med koll. Här visar Bob i stället looken långhårig, skägg och en hatt som är en mix mellan sombrero och cowboyhatt. Nej, inte helt lyckat.

”Bob Dylan var inte först med att ”go electric” – han var sist. Bara först i den stängda folkmusikvärlden med sina normer huggna i sten.”

▶ ”sopolog” och ”Dylanolog”. Han skapade organisationen ”Dylan Liberation Front”. Målet: ”To save Bob Dylan from himself” (då han ansågs ha svikit sitt sociala samvete och motkulturen genom att förnöjt le på omslaget till albumet ”Nashville Skyline” från 1969). A.J. Webermans sopologi är roligast. Alltså, han snodde dagligdags Dylans sopor och analyserade läget utifrån dem. Till slut brann det för Dylan, som försökte slå Weberman på käften på Elizabeth Street på Manhattan.

Föreläste Dylanologi

Få, men dock en och annan artist, som Agnetha Fältskog i ABBA, har störts av stalkers, ja, men A.J. Weberman var på en annan, högre, ska vi säga akademisk, nivå. Han höll föreläsningar i Dylanologi på Alternate University i New York utifrån sin sopologi, med mera …

Man kan förstå att Bob Dylan tidigt lärde sig att väga sina ord, att han varit sparsam med intervjuer, även om han i alla år gjort dem, och sparsam med snack från scenen. Ja, det är förvånande att han aldrig drabbats av skrivkramp, i alla fall inte under någon längre tid, att ha tyngden på sina axlar av vetskapen om att så fort han sätter penna mot papper kommer vartenda ord att analyseras och – ibland – leda till helt oförutsedda konsekvenser.

”Judas”, skrek en i publiken i avsky när han uppträdde på Manchester Free Trade Hall den 17 maj 1966.

Varför? Han hade hängt på sig en elgitarr och skaffat sig ett band – The Hawks, senare omdöpt till The Band – som också trakterade elförstärkta instrument: ett rockband. Men vad skulle han annars gjort? Hållit sig till en akustisk gitarr när hela världen runt omkring honom elektrifierades och hade varit elektrifierad sedan länge? Bob Dylan var inte först med att ”go electric” – han var sist. Bara först i den stängda folkmusikvärlden med sina normer huggna i sten för vad som gick för sig. Man kommer osökt att tänka på ett av hans citat från någon intervju:

”I accept chaos, I’m not sure whether it accepts me.”

Det har ofta dragit upp till storm runt Robert Allen Zimmerman från Duluth, Minnesota.

I någon mening är det ett storslaget beröm, som Dylan är värd, hans texter är färgrikare än regnbågen, de tål närstudier under mikroskop, musiken också, liksom alla de skilda vägar han tagit i sitt konstnärskap: folkmusiken de första åren; rock’n’rollen 1965-1966 på den magiska trippeln ”Bringing It All Back Home”, ”Highway 61 Revisited”, ”Blonde on Blonde”; det abrupta återvändandet till amerikansk rotmusik med ”John Wesley Harding” (1967) och ”Nashville Skyline” (1969); 1970-talets triumfatoriska comeback till att för första gången på runt tio år vara kritikernas och de inbitna hardcorefansens favorit, många av dessa såg då ”Blonde on Blonde” som Dylans senaste betydande verk, med ribban och måttstocken för alla tiders singer/songwriter-album: ”Blood on the Tracks” (1975); förvandlingen till svavelosande predikant för Jesus på ”Slow Train Coming” (1979) och de två efterföljande albumen, det i övrigt ojämna 1980-talet med ”Infidels” (1983) som lysande undantag – en högt rankad skiva hos många fans – och den kreativa pånyttfödelsen med ”Time Out of Mind” (1997) – en pånyttfödelse som pågått sedan dess.

Men oavsett vad han riktar kikarsiktet emot är humorn alltid där, som ett sätt att klargöra att det inte bara är VAD man säger, utan lika mycket HUR man säger det. Annars kunde han lika gärna sjunga innantill från en moraliskt uppbygglig manual. Han är alltid en song and dance man. Det måste ▶

Fortsättningskurs

★ När Bob är 20 – tidigt 1962 – skriver han en av 1900-talets mest berömda låtar: ”Blowin’ In the Wind”. Antagligen den mest kända låten i hela hans katalog, kanske i konkurrens med ”Knockin’ On Heaven’s Door” och ”Like a Rolling Stone”. Den framförs första gången på Gerde’s Folk City 16 april 1962 i Greenwich Village, NYC, lite drygt en månad innan hans 21:a födelsedag. Året efter är den öppningsspår på albumet ”The Freewheelin’ Bob Dylan” och släpps som singel. En protest mot krig och brist på frihet, värdighet och medlidande i världen. Det retoriska greppet att fråga: Hur kan det vara så här, och hur länge till? Svaret blåser som alla vet i vinden. Just den raden – the answer, my friend, is blowin’ in the wind – gör hela låten, gör den alltid dagsaktuell, på en gång glasklar och undflyende.

★”The Freewheelin’ Bob Dylan” innehöll fler klassiker som tidens tand inte rått på – ”Girl From the North Country”, ”Masters of War”, ”A Rain’s a-Gonna Fall”, ”Don’t Think Twice, It’s All Right” – och slår broar till unga artister av i dag. Taylor Swift, 31, som föddes 26 år efter att albumet kom ut, har sagt att hennes låt ”Betty” (2020) är ett direkt försök att tanka in på soundet hos den unge Dylan – åldersskillnaden dem emellan: 32 år.

★ Bob Dylan är en kul kille – och bisarr. Följande historias hundraprocentiga sanningshalt är bekräftad av flera av varandra oberoende källor. Bob: ”När ska ni spela in en cover på ’Knockin’ On Heaven’s Door?’.” Axl Rose: ”Jag vet inte, men jag älskar låten, det vill jag att du ska veta.” Bob: ”I don’t give a fuck. I just want the money.”

Ville gärna ha Axls stålar.

★ När Eric Clapton spelade in albumet ”No Reason To Cry” (1976) i The Bands studio Shangri-La på Morning View Drive i Malibu, slog Bob upp ett tält längst bort i trädgården och bodde där under hela inspelningen, då och då med kvinnligt sällskap. Ibland tittade han in i studion – han skrev och sjöng duett med EC på plattans bästa låt, ”Sign Language”, och försökte sälja in en annan komposition: ”Seven Days”. EC nobbade, men Ronnie Wood som var där nappade och tog med den på sitt album ”Gimme Some Neck” (1979). Senare gjorde också Joe Cocker en version på ”Sheffield Steel” (1982).

★ Michael Parkinson, som i 33 år hade sin talkshow på BBC och förvandlar Skavlan till en dvärgmus och således var ett ansikte hela nationen kände igen, gick fram till Dylan på hotellet i London och ville bara kort tacka för all underbar musik. Dylan tittade på honom och sa: ”Lätt vändstekta ägg och kaffe”, Trodde det var servitören.

Beställde frukost av Parkinson.

Det fanns en tid när Bob var en högst opålitlig liveartist. Hur ofta skulle hans mun vara i närheten av sångmikrofonen? Men den delen har ordnat upp sig, de sista tio åren har han presenterat väl genomtänkta set. Där allt sitter och är noga inrepeterat.

Har man ändå vunnit Nobelpriset i litteratur 2016 och dessförinnan revolutionerat rock’n’roll-världen och alla andra musikaliska världar, ja, då kan man väl lika gärna börja måla också. Verken går för dyra pengar. Som sig bör.

Bob Dylan envisas med att bära mörka solglasögon inomhus. Här av modellen Aviators. Eller, är det de svetsglasögon han använder vid tillverkningen av de stora och häftiga grindar han bygger? På skrotlagret söker han inspiration till sina ”tunga” konstverk. Är det måhända himmelska grindar?

▶ vara underhållande, utan att vara ytligt, hur smärtsamt ämnet än är. Det handlar om den inneboende musiken i några perfekt skrivna rader, rytmen och melodin i språket, ordens valörer, betydelser, satsbyggnaden, hur orden förhåller sig till varandra rent ljudmässigt, fraseringen … Kanske så här: det Jimi Hendrix gjorde med en gitarr, det har Dylan gjort med penna och papper i 60 års tid. Eller så här: hos Bob Dylan är orden musiken.

Privat uppbrott …

”Blood on the Tracks” har epitetet skilsmässoskiva men det privata, uppbrottet från Sara, mor till fyra av Dylans barn, lyfts till universell giltighet, allt som besjungs kan gälla dig och mig och man har strängt taget ingen nytta av att veta att det är en skilsmässoskiva, vem som helst kan känna igen sig, och vid sidan av bryta-upp-sånger som ”You’re a Big Girl Now” och ”Simple Twist of Fate”, sjunger Dylan i ”Idiot Wind”:

They say I shot a man named Gray
And took his wife to Italy
She inherited a million bucks
And when she died it came to me
I can’t help it if I’m lucky …

Än en gång, hårdkokt humor, som hämtad ur dialogen i en gangsterrulle. Underhållning – men med djup.

I ”Gotta Serve Somebody”, öppningsspåret på ”Slow Train Coming”, kan det lika gärna vara en Clint Eastwood, till lika delar skämtsam och redo att utdela det slutgiltiga straffet, som en nyligen omvänd kristen, som predikar om hur landet ligger:

You may call me Terry, you may call me Timmy
You may call me Bobby, you may call me Zimmy
You may call me R.J. – you may call me Ray
You may call me anything but no matter what you say
Still, you’re gonna have to serve somebody
Yes, you’re gonna have to serve somebody
Well, it may be the devil or it may be the Lord …

Humorn tar aldrig slut vid närmare lyssning: ”Most Likely You Go Your Way (And I’ll Go Mine)”: *You say my kisses are not like his/Yeah, well, I’m not gonna tell you why that is*

”The Groom’s Still Waiting at the Altar”: *What can I say about Claudette/Ain’t seen her since January/She could be respectfully married or running a whorehouse in Buenos Aires*

”Brownsville Girl”: *The only thing we knew about Henry Porter is that his name wasn’t Henry Porter*

”Honest With Me”: *My woman got a face like a teddy bear/She’s tossin’ a baseball bat in the air*

”Highlands”: *Insanity is smashin’ up against my soul/You could say I was on anything but a roll/If I had conscience, well I just might blow my top/What would I do with it anyway, maybe take it to the pawn shop?*

”Mississippi”: *There’s only one thing I did wrong/I stayed in Mississippi a day too long*

”My Own Version of You”: *I’ll take the Scarface Pacino and the Godfather Brando/Mix it up in a tank and get a robot comando*

Och så vidare och gång på gång, på gång …

Uppskattad av kvinnor

Som nyss fyllda 80 kan Dylan självklart benämnas som gubbe. Men det blir högst irriterande när epitetet överförs till hans musik. Eftersom det – objektivt sett – är en lögn. Hans musik är här och nu, oavsett när den gavs ut. Ibland har jag ställt mig frågan om det finns en enda skivsamling i världen värd respekt utan att Dylan förekommer i den, om inte med ett eget album, så i alla fall med låtar han skrivit som andra tolkat. Jag tror svaret på denna fråga är: NEJ! (med något undantag som bekräftar regeln).

Bob Dylan äger dessutom tycke hos framstående, unga kvinnliga artister. Det är ingen åsikt, utan ett objektivt faktum.

Sanningen är att Bob alltid är här och nu. Vare sig man personligen gillar det eller inte. Det i särklass mest omskrivna låtsläppet under 2020 var hans nästan 17 minuter ▶

Nästan alla artister ska göra en julskiva, det är sen gammalt, det senaste är att alla ska ha sitt namn på sin egen sprit- eller vinflaska. Bob Dylan satsade på sin whisky: Heaven's Door. Alla som provat säger att den smakar topp. Ser rökig ut ...

Eftersom Bob Dylan är en song and dance man med låttexter full-packade av explosiv humor är det föga förvånande att han ibland – oavsett vad alla säger – står där på scenen och gapskrattar.

▶ långa, episka verk: ”Murder Most Foul”. Ingen subjektiv åsikt där heller, ett objektivt faktum.

Den som stirrar sig blind på ålder är alltid ute och cyklar. Frågan är inte om artisten är gammal, eller ens lever, utan om musiken gör det. Se bara på några av Dylans hjältar: Charley Patton (född 1891), Blind Willie McTell (född 1898), Woody Guthrie (född 1912), Muddy Waters (född 1913).

I analogi med det kommer Bob Dylan att angå de unga generationerna av i dag, liksom folk som inte ens är födda ännu, i många år framöver. Det är så överallt i konsten, vem som tar tag i en pensel har inte ägnat Picasso en tanke? Han föddes 1881.

Dylan dansar vidare

En sommardag för några år sedan stod jag på en sjötomt i Stocksund. Jag stod där med Göran Malmqvist, som satt på stol 5 i Svenska Akademien, han hade bommat en lång röd Winston av mig, rivit av filtret – filter var ”vekt” – och vi rökte njutningsfullt tillsammans och jag kunde inte hålla mig från att fråga, fråga denne man på snudd på 90 år som dessutom var min svärsons farfar och hade reell makt kring frågan:

– Du, Bob Dylan, Nobelpriset, hur går snacket ...

– En stor poet, svarade Göran och log.

– Kanske också en stor song and dance man, sa jag.

– Det också, sa Göran och log.

I skrivande stund är Bob Dylan på turné. Den ska vara in i år 2024. Då fyller han 83. □

Överkurs

★ Sann historia, jag vet, eftersom jag var med om den. Den från Finland bördiga servitrisen på mitt stamställe, Mälaren – Den Röda Båten, kajplats 10 på Söder Mälarstrand nära Slussen – hade gjort sig en helkväll på Café Opera och en man, ”en gammal man med skrynklig hud”, stötte på henne och bad henne följa med till Grand Hotel några hundra meter bort: ”Vi tar min limousine”, sa mannen. Vid entrén fick min bekant kalla fötter och åkte hem till sin etta i Hagsätra. När hon berättat klart frågade jag: ”Frågade du vad han hette?” Hon svarade: ”Ja, Robert Zimmerman.” Jag började gråta, att missa chansen!

★ Vid ett tillfälle gick Led Zeppelins manager, Peter Grant, fram till Dylan och sa: ”Hej, jag heter Peter Grant och är manager för Led Zeppelin.” Dylan gav honom en hastig blick och svarade: ”Jag kommer inte till dig med mina problem, så varför kommer du till mig med dina?”

Peter Grant (tvåa från höger) med problempojkarna.

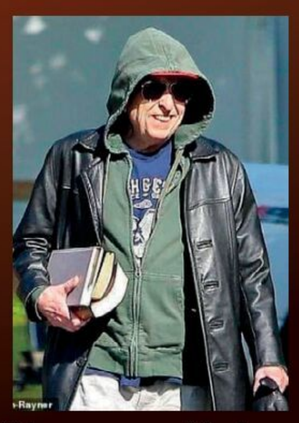

”Honom syr vi in.”

★ På promenad i New Jersey blir Dylan haffad av en ung, kvinnlig polis och hennes lika unga kompanjon, Bob ser ju sliten och medfaren ut, helt malplacerad i de fina kvarteren, när han säger att han är i stan för att lira på en utsåld arena, blir han inte trodd och tas till stationen och där säger de äldre poliserna till den kvinnliga polisen: ”Men, herregud, förstår du vad du gjort, haffat Bob Dylan, 1900-talets största låtskrivare?” Hon svarar: ”Vem är det?” Den äldre polisen säger: ”Men … förstår du inte?! Jag har allt han gjort. På vinyl.” Hon: Vad är vinyl?”

★ Dylan lirar in albumet ”Under the Red Sky” (1990) i samma studio som The Replacements i ett angränsande rum spelar in sitt album och en dag knackar Bob på och säger: ”Hej, jag vill bara säga att mina barn älskar ert band.” Paul Westerberg & Co håller på att svimma av glädjefylld stolthet. ”Jag menar, ni är R.E.M. – eller hur?” säger Dylan.

★ Med tanke på Bob Dylans status vad gäller det skrivna ordet, Nobelpristagare i litteratur 2016 och allt, är det värt att notera att han vid några tillfällen samarbetat med andra textförfattare: Jacques Levy på det mesta av ”Desire” (1976), Sam Shepard på det episka mästerverket ”Brownsville Girl” (1986), med Grateful Deads sjätte medlem, textförfattaren Robert Hunter, på albumen ”Down in the Groove” (1988) och – framför allt – på ”Together Through Life” (2009), samt på ”Tempest” (2012). Däremot har Bob sparsamt samarbetat med andra med musiken, men det har hänt: ”Jammin’ Me” och ”Got My Mind Made Up” skrevs i samarbete med Tom Petty.

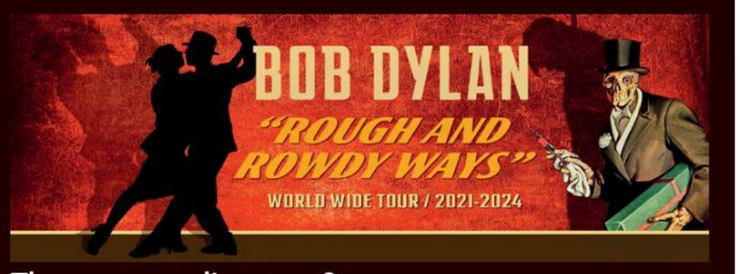

The never ending tour?

★ Förra årets coolaste handling, när Bob Dylan tillkännagav … WORLD WIDE TOUR 2021-2024. När den går i mål kan han ropa ut från hustaken: 83 years old, yeah, and rocking!

S:t Eriksgatan 101
STOCKHOLM
S:t Eriksplan (utg. Torsgatan)

NOSTALGI PALATSET

Öppet Mån - Fre 11-19
Lördagar 11-16
Tel 08 - 34 00 61

NOSTALGIPALATSET .COM

VI HAR ETT STORT SORTIMENT
Skräck, Thriller, Western, Disney
Bond, Action, Star Wars, Barn/matiné
Rock/pop, Sci-fi, Deckare, Erotik m.m

EgglestonWorks

Oso

Nyhet och toppmodell i Artisan-serien

Finns för demo i nyöppnat showroom i Göteborg
eller för hemlån

metawave.se

Rock'n'Roll MAGAZINE

PRENUMERERA

Som prenumerant
får du flera fördelar

- Du betalar mindre än de som köper lösnummer
- Du får tidningen bekvämt hem i brevlådan
- Du slipper eventuella prishöjningar under prenumerationstiden

Starta din prenumeration på
rocknrollmagazine.se/prenumerera

Imponerande skivkatalog

Bob Dylan har varit mycket produktiv genom åren. Här kommer recensioner av alla officiella studioalbum från 58 års skivutgivning med betyg från magplask till nobelprisnivå! Vi har också lagt till tre stycken livealbum som kan rekommenderas.

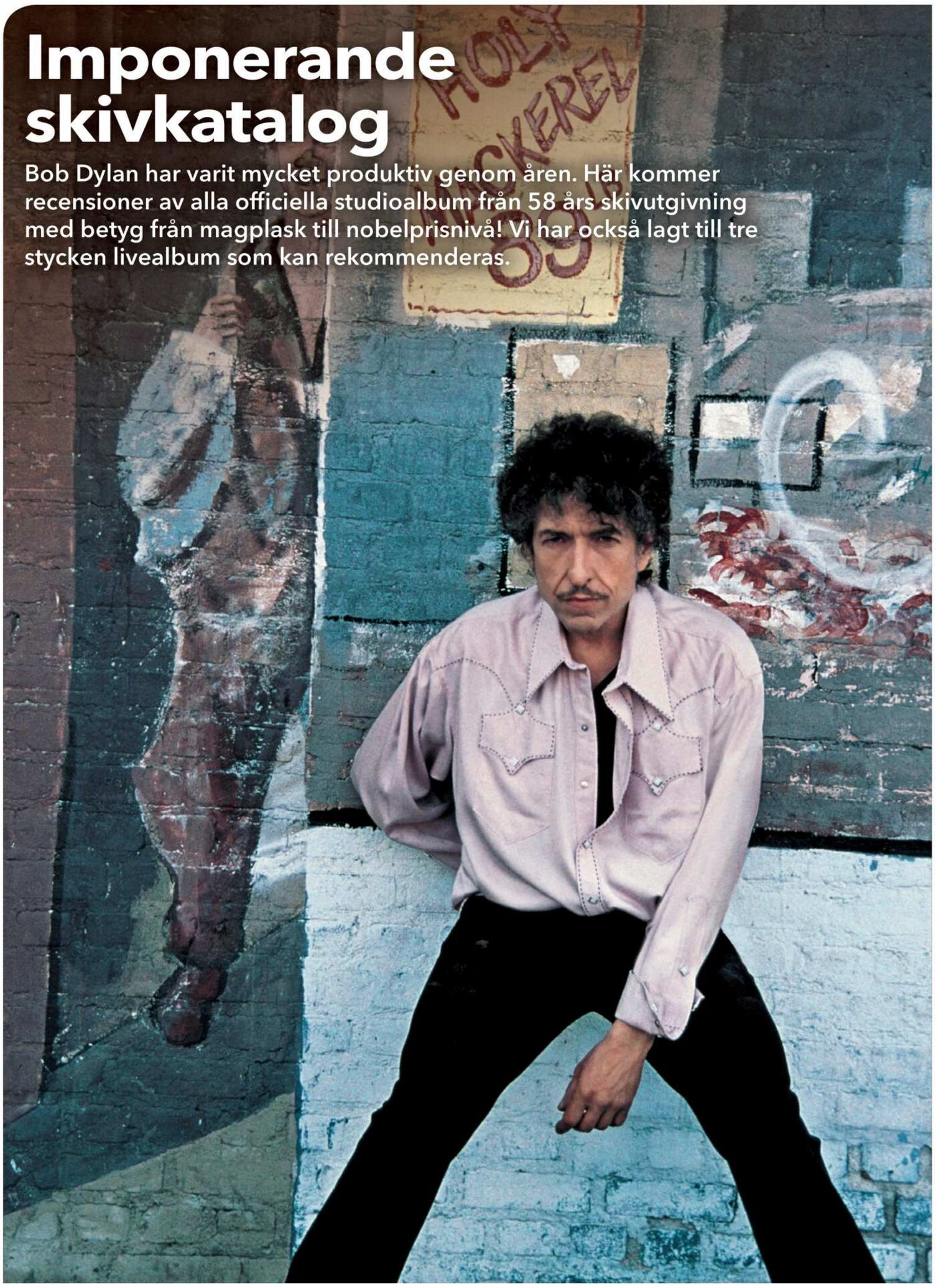

The Times They Are a-Changin' (1964)

Bob Dylan

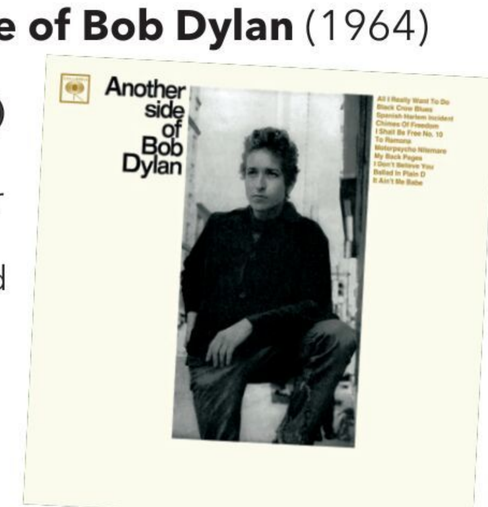

Titellåten visar på Bobs intelligens. En protestlåt, ja, men mot vad, mot vem? 1964 var säkert svaret självklart för de flesta, 2021 är det lika säkert ett annat svar – och också det är 100 korrekt. Texten är skriven precist, sylvasst och är samtidigt vidöppen för tolkningar: Come mothers and fathers/Throughout the land/And don't criticize/What you can't understand/Your sons and your daughters/Are beyond your command/Your old road is rapidly agin'/Please get out of the new one/If you can't lend your hand/For the times they are a-changin'. Oslagbart. Här finns också en av Bobs bästa låtar kring relationen man och kvinna: "One Too Many Mornings".

Another Side of Bob Dylan (1964)

Bob Dylan

Bob kan vara elak, som det blir när man säger sanningen. Bland hans göra-slut-med-tjejen-låtar intar "It Ain't Me Babe" förstaplatsen. Det är lätt att tolka den till ett göra-slut-med-hela-idén-om-tvåsamhet-i livslång-kärlek-tills-döden-skiljer-oss-åt: You say you're looking for someone/Who will promise never to part/Someone who'll close his eyes for you/Someone who'll close his heart/Someone who will die for you and more/But it ain't me, babe/No, no, no, it ain't me, babe/It ain't me you're looking for, babe. Eviga rader, liksom denna från "My Back Pages": Ah, but I was so much older then, I'm younger than that now.

Bringing It All Back Home (1965)

Bob Dylan

Här släpper allt för Bob. Hej då, klartext, välkommen inspiration från surrealismen. En världsberömd defintion av surrealism stod Comte de Lautréamont (1846-1870) för: "Det oförmodade mötet mellan ett paraply och en symaskin på ett operationsbord." Briljant. Åsidosätt den så kallade verkligheten för en högre verklighet. Kongenialt med Lautréamont öppnar Bob "It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)" så här: Darkness at the break of noon/Shadows even the silver spoon/The handmade blade, the child's balloon/Eclipses both the sun and moon/To understand you know too soon/There is no sense in trying. Just det, ingen idé att försöka fatta, och ta och fatta det! Många klassiker på detta album, varav "Mr. Tambourine Man" tar priset.

Bob Dylan (1962)

Bob Dylan

Folkmusikvågen går högt och det är viktigare att tolka traditionella låtar än att skriva egna, således: av 12 låtar, två egna kompositioner. Woody Guthries ande svävar över plattan och det skriver Bob under på med en av sina egna kompositioner: "Song to Woody". Men här finns också blues i Blind Willie Johnsons, Bukka Whites och Blind Lemon Jeffersons efterföljd. Skivan blottlägger Dylans rötter och han sjunger fantastiskt!

The Freewheelin' Bob Dylan (1963)

Bob Dylan

Frågan ställs ofta och diskuteras bland musikälskare: Vilket är världens bästa debutalbum? Mer sällan diskuteras vilket som är världens bästa ANDRA album. Kanske för att svaret är så uppenbart. Det är det här. Bob ger oss otroligt nog fem klassiker av evig hållbarhet: "Blowin' in the Wind", "Don't Think Twice, It's All Right", "Masters of War", "A Hard Rain's a-Gonna Fall" och "Girl from the North Country". Allt det övriga är också starkt. Kanske inte hans bästa album över huvud taget, men det ligger högt.

Highway 61 Revisited (1965)
Bob Dylan

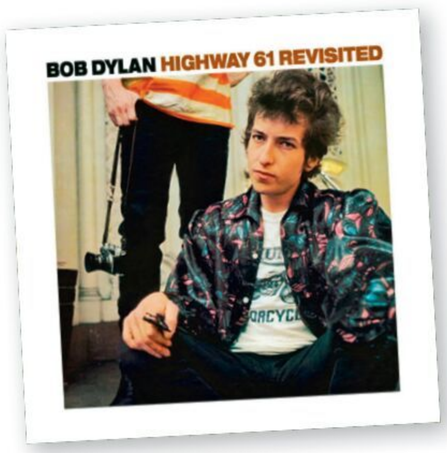

Han hade redan på föregående album ”gått elektriskt”, men på ett tassande, försiktigt sätt. Well ... Här är det fullt ställ. Titellåten och ”Tombstone Blues” kan rakt av kategoriseras som skramlig, skitig garagerock. Hipstern, humoristen, är i full sving, Bibeln skrivs om: Well, God said to Abraham, ”Kill me a son”/Abe said, ”Man, you must be puttin’ me on”/God said, ”No”, Abe said, ”What?”/God said, ”You can do what you want, Abe/But next time you see me coming, you better run”. Innehåller också vad många anser är världens bästa låt: ”Like a Rolling Stone” – och med den slänger Bob slutgiltigt in poesin i jukeboxen.

Blonde on Blonde (1966)
Bob Dylan

Det bibliska temat, omskrivet med hipsterhumor, fortsätter med ... stening: ”Rainy Day Women No. 12 & 35”. Det låter som om alla som spelar är packade. Stenad ... Ja, det kan tas bokstavligt, det kan tas som intäkt för att ”shit happens” och att det garanterat kommer hända oss alla, och det kan tas som intäkt för att röka på ... Här vill jag, bland mycket annat, framhålla en förbisedd låt, som dock är fullkomligt fantastisk: ”One of Us Must Know (Sooner or Later)”. En kraschatförhållande-låt där Johnny Griffin (piano) och Bobby Gregg (trummor) tack vare sina insatser fick Gud att bygga dem palats i rock’n’roll-himlen. Ja, och ”Visions of Johanna”! Allt, faktiskt. Fick jag bara ta med en platta av Bob till den öde ön, då är mitt val denna.

John Wesley Harding (1967)
Bob Dylan

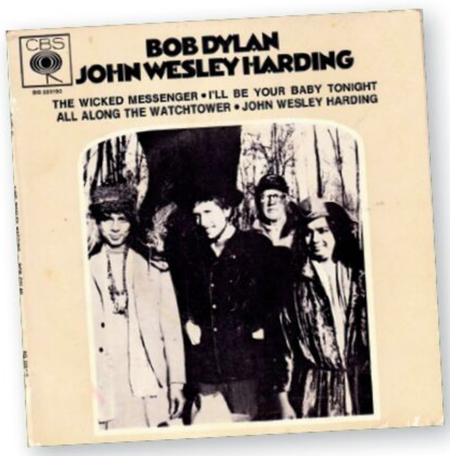

Det är makalöst coolt att i det psykedeliska summer-of-love-året-1967 släppa en avskalad bondplatta, om uttrycket ursäktas, men det låter faktiskt bondgård om hela albumet. Minns att det här var året för Beatles ”Sgt. Peppers Lonely Heart’s Club Band”, The Rolling Stones ”Their Satanic Majesties Request”, och annat extravagant där studion användes till fullo för effekter. Personligen kan jag tycka att det blir för bonnigt, jag saknar musikalisk dynamik och elektricitet. Jimi Hendrix version av ”All Along the Watchtower” är överlägsen Bobs original, om ni förstår min poäng. Men styrkan i låtmaterialet går inte att diskutera bort.

Nashville Skyline (1969)
Bob Dylan

En härlig skiva där Dylan från en dag till en annan antagit en country-crooner-röst och gör det med bravur. Skivan måste också beskrivas som strikt kommersiell. Det här kunde din mormor nynna med till. Frågan är om Dylan någonsin, vare sig förr eller senare, smekt sina lyssnare medhårs till denna grad. Duetten med Johnny Cash på ”Girl of the North Country” är inte ens bäst. Det är ”Lay Lady Day”, ”I Threw It All Away” och ”Tonight I’ll Be Staying Here With You”. Lika rak och medhårs som musiken, är texterna. Här behövs inga tolkningar om vad han menar. Allt är glasklart. Som det ska vara i country.

Self Portrait (1970)
Bob Dylan

Greil Marcus öppnade sin recension av skivan så här i tidningen Rolling Stone: ”What is this shit?” Till denna dag en relevant fråga. Det ska sägas, vid det här laget hade Bob nått en status som kom hans misslyckanden att analyseras lika mycket som hans triumfer. Få når den statusen. Tack gode Gud för att ”The Bootleg Series Vol. 10: Another Self Portrait (1969–1971)” kom och gav oss en ny lyssning och infallsvinkel på delar av materialet. Fantastiskt, men det var så dags då: 2013.

New Morning (1970)
Bob Dylan

Trist produktion. Trist sound. Inga vassa tänder nånstans. Man saknar som aldrig förr 1965-1966-perioden med ”Highway 61 Revisited” och ”Blonde on Blonde”, men, som alltid, låtarna finns där och de tränger sakta men säkert igenom: När man några gånger lyssnat på i ”If Not For You”, ”Day of the Locusts”, ”Time Passes Slowly”, ”Went to See the Gypsy” och ”The Man in Me” är det bara att ge upp och erkänna: en bra platta.

Pat Garrett & Billy the Kid (1973)
Bob Dylan

Soundtrack till Sam Peckinpahs film med samma namn. Funkar som soundtrack men ingen platta man sätter sig ner och lyssnar på från start till mål. Naturligtvis, som alltid på hans mindre angelägna album, slänger Bob in en låt som ställer allt på huvudet: ”Knockin’ on Heaven’s Door”. Ackorden G, D, Am, C i ett lunkande, hypnotiskt tempo. Sen dess snott av så många, senast av Thåström på titellåten på ”Dom Som Skiner”. Ja, och Dylans text är i all sin korthet fantastisk. Också som (nästan) alltid.

Dylan (1973)
Bob Dylan

Nej ... ! En gång till och med mera emfas: NEJ! När Dylan mördar Elvis-klassikern ”Can’t Help Falling In Love” vill man slå sönder döda föremål, allra minst. När han förstör Jerry Jeff Walkers ”Mr. Bojangles” vill man spränga stan. Till Bobs försvar ska sägas att det här var av honom själv ratade grejer som Columbia Records gav ut utan hans inblandning, som revansch för att han skrivit på för Asylum Records.

Planet Waves (1974)
Bob Dylan

Mästerverk! Dock inte erkänt som det av så många. De många har, som så ofta, fel. Det är här, och inte på ”Blood on the Tracks, som krisen med frugan, Sara Lowndes, spelas ut till fullo. Desperationen är påtaglig. Allt är bättre än bäst, från självmordslåtar som ”Going, Going, Gone” och ”Dirge”, till kärleksbetygelsen ”Forever Young” (tillägnad Jesse, Bobs äldsta son, född 1966). Det avslutande spåret, ”Wedding Song”, var jag och min fru överens om att spela i Katarina kyrka på vårt bröllop. Det säger allt. Lägg till detta att The Band kompar. Robbie Robertson lirar fantastisk gitarr på ”Dirge” och Garth Hudson svävar ovanför molnen med sin orgel på ”Tough Mama”.

Before the Flood (liveskiva 1974)

Bob Dylan

Live! Jajamensan! Var man 14 år 1974 – som jag var – var det här plattan som kunde kasta lasso om en och få in en i Bob-fållan. Mycket elgitarrer. Han har The Band bakom sig ... I det stora hela renlärig arenarock, för första och sista gången i Bobs karriär. Även när han sitter själv med sin akustiska gitarr, som i den furiösa versionen av "It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)", låter det som om han bestämt sig för att nå de bakersta raderna på LA Forum och var och en av de 17.500 åskådarna. Versionen av "Like a Rolling Stone" kan få vem som helst att kippa efter andan.

Blood on the Tracks (1975)

Bob Dylan

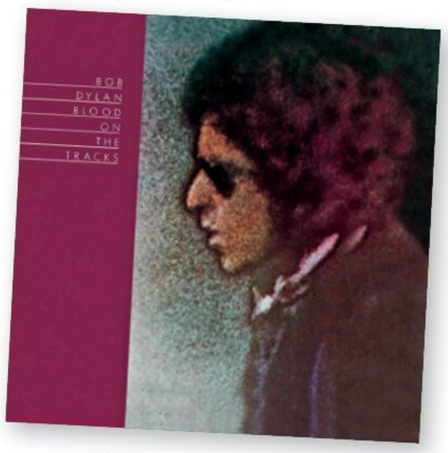

Av många ansett som Bobs allra främsta album. Att det är där uppe och slåss om titeln är ställt utom allt tvivel. Det öppnar med "Tangled Up In Blue" – ett relationsdrama och en road trip i ett och allt slutar med att Bob väljer vägen – kanske började hans Never Ending Tour just här: All the people we used to know/They're an illusion to me now/Some are mathematicians/Some are carpenter's wives/Don't know how it all got started/I don't know what they do with their lives/But me, I'm still on the road/Heading for another joint ... Mästerligt – men allt toppas av den totala hatlåten, "Idiot Wind": You're an idiot, babe/It's a wonder that you still know how to breathe" – woaaaah, mamma! – oklart vem texten riktas mot. Antagligen mot alla som i Bobs ögon förtjänar epitetet idioter. Det akustiska, sparsmakade, totalt opretentiösa kompet ställer Dylans röst och texter i strålkastarljus.

The Basement Tapes (1975)

Bob Dylan

Vi vill alla komma så nära våra hjältar som möjligt. Detta album torde göra jobbet – inspelningar som inte var tänkta för utgivning till en början, men strax spriddes via bootlegs och till slut tog Robbie Robertson i The Band och satte sig och sovrade i materialet. Inte på ett bra sätt, säger somliga, på bästa sätt, säger andra. Jag säger, oavsett om det kunde blivit bättre, är det bäst. Två tredjedelar av materialet har Bob på sång och spelades in redan 1967. Resten är The Band. Somligt spelades in i Bobs hus i Woodstock, somligt i The Bands högkvarter: Big Pink. Topplåtar: "This Wheel's on Fire", "Goin' to Acapulco", "You Ain't Goin' Nowhere", "Yazoo Street Scandal".

Desire (1976)

Bob Dylan

Här var protestsångaren tillbaka och han ville få boxaren Rubin "Hurricane" Carter, som 1967 dömts till livstid för trippelmord, friad. Dylan hävdar att "Hurricane" utsattes för en rasistiskt färgad lynchjustis: In Paterson that's just the way things go/If you're black you might as well not show up on the street/'Less you want to draw the heat. Bob fick rätt – och en hitlåt. Domen ogiltigförklarades, "Hurricane" släpptes fri 1985. "Joey" är en episk ballad på 11 minuter om maffiagangstern Joey Gallo som mördades när han firade sin 43:e födelsedag på Umberto's Clam House i Little Italy. Emmylou Harris gästar på sång. I övrigt är det inte lika kul, det vilar något torrt över soundet på plattan.

Hard Rain (liveskiva 1976)

Bob Dylan

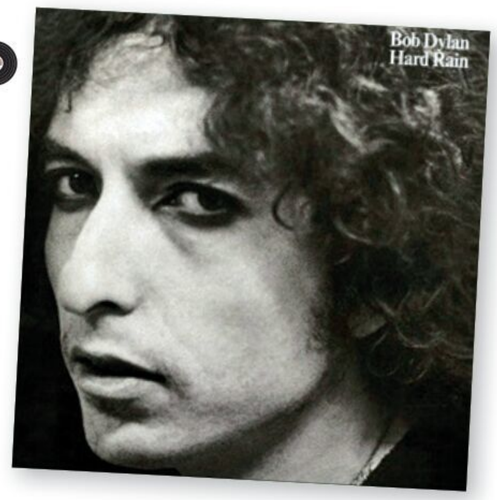

En triumf. En taggad, aggressiv Dylan vräker ur sig låtarna i helt eller delvis nya arr och i samtliga fall matchar dessa liveversioner originalen – eller överträffar dem. Inspelningarna är från andra delen av Rolling Thunder Revue-turnén. Särskilt ska den svavelosande tagningen på "Idiot Wind" nämnas. Här – i mycket högre grad än på studioinspelningen – matchas raseriet i orden av musiken. Även "Shelter from the Storm" sprakar av energi och "You're a Big Girl Now" faller snudd på isär i sina beståndsdelar, kongenialt med texten om det kraschade äktenskapet med Sara.

Street-Legal (1978)

Bob Dylan

Bob ska avhålla sig från saxofoner, trumpeter, storband och en trio gospelsångerskor som aldrig riktigt hittar sin plats i arren. Ta plattans bästa spår – "Changing of the Guards" – där det låter som om de hör låten för första gången. Mellan verserna kommer Steve Douglas in med ett ostigt saxriff. Ja, ni märker paradoxen; på något sätt blir alla fel till slut helt rätt. Just här. Melodin är så stark i sig själv. Det gäller också "Is Your Love In Vain?" – men där får vi väl ändå fälla Bob för sexism: Can you cook and sew, make flowers grow/Do you understand my pain?/Are you willing to risk it all/Or is your love in vain ...? Vad är det? En anställningsintervju till Bobs harem?

Slow Train Coming (1979)

Bob Dylan

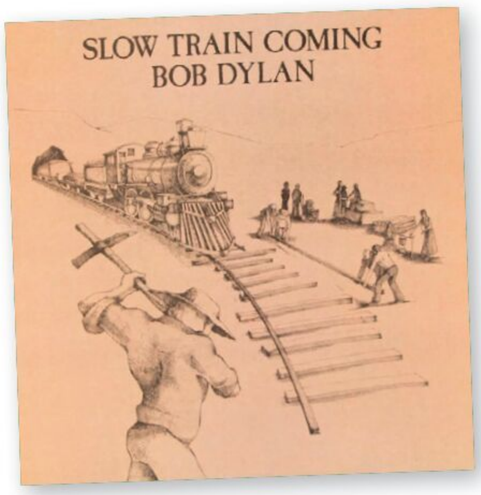

Kan mycket väl vara det bäst producerade albumet i hela Bobs karriär. Legendaren från Atlantic Records, Jerry Wexler, satt bakom spakarna: "Bob bad mig fixa ett skräddarsytt, big funksound". Ta och lyssna till den sugande R&B-grooven i det fantastiska öppningsspåret "Gotta Serve Somebody", Al Green och hans Hi Rhythm Section på Royal Studios i Memphis hade inte kunnat göra det bättre. Jag vill också hävda att Bob här sjunger bättre än nånsin. Mark Knopfler är ett under av smakfullhet på gitarr. Naturligtvis blev det liv i luckan, allt handlade om Fadern, Sonen och Den Helige Ande. Men ateisten kan lätt byta ut "Lord" och "Devil" mot gott och ont och lugnt lyssna vidare.

Saved (1980)

Bob Dylan

Texterna till trots låg bluesen förtjänstfullt i botten på materialet på "Slow Train Coming", här är det gospel och det passar Bob sämre, eller så är bara låtarna blekare, eller så är det en kombination av de två bristerna. Texterna är mera enkelspårigt religiösa, med andra ord sämre och tråkigare. Gospelballaden "Pressing On" är klart bäst, "Solid Rock" kokar och lyfts av Fred Tacketts explosiva gitarr, men, nej, det räcker inte.

Shot of Love (1981)

Bob Dylan

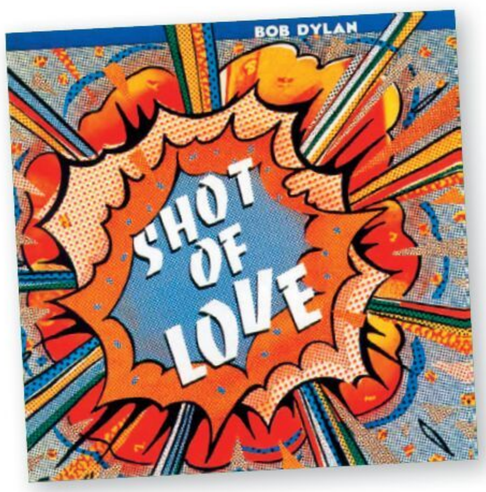

Det finns en regel utan undantag, denna: även på Bobs misslyckade album, som detta, finns det allra minst en låt värd att sätta på piedestal, och här är det den outsägligt vackra "Every Grain of Sand". Resten är inte ett lidande att lyssna till, men det är heller inte på något sätt minnesvärt. Med undantag för den personligt hållna, reservationslösa hyllningen till komikern Lenny Bruce: Lenny Bruce was bad/He was the brother that you never had.

Infidels (1983)
Bob Dylan

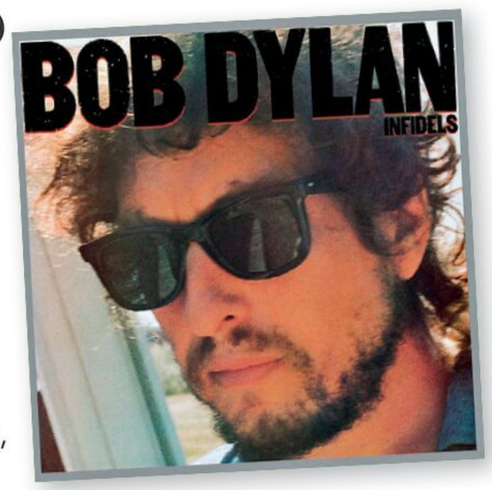

Av alla tiders killerband kommer ensemblen Bob Dylan samlade till denna platta högt: Mick Taylor, gitarr (Rolling Stones), Mark Knopfler, gitarr (Dire Straits), Alan Clark, keyboards (Dire Straits), Robbie Shakespeare, legendarisk reggae-basist, Sly Dunbar, legendarisk reggaetrummis. Ja, och som de lirar! Bob sjunger rakt igenom fantastiskt och peakar i det avseendet på balladen "Sweetheart Like You", som avslutas med världshistoriens bästa gitarrsolo (Mick Taylor) och än en gång har han skrivit texter som tål att citeras: You know you can make a name for yourself/You can hear them tires squeal/You could be known as the most beautiful woman/Who ever crawled across cut glass to make a deal.

Real Live (liveskiva 1984)
Bob Dylan

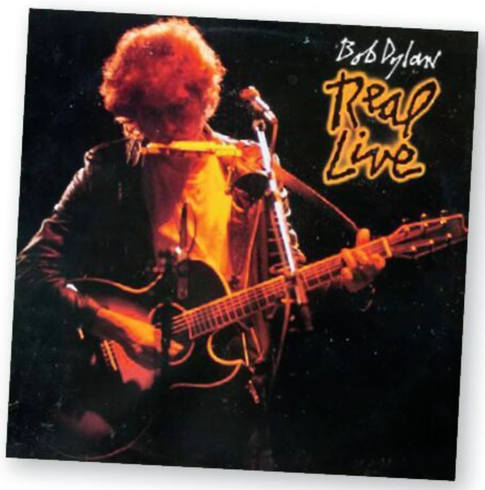

En till liveskiva och vi fattar oss därför kort, allt är inte bra, men här finns de definitiva versionerna av så centrala låtar som "Tangled up in Blue" och "It Ain't Me Babe". Absoluta måsten!

Empire Burlesque (1985)
Bob Dylan

Den enda gången Bob Dylan varit modern var när han själv runt åren 1965-1966 var det hippaste på planeten och alltings ribba och måttstock. Men även då kom inspirationen långväga bakåt ifrån. På "Empire Burlesque" försöker han låta modern i meningen att han lyssnat på samtida musik och sound och tagit intryck. Tyvärr. Värst blir det på "When the Night Comes Falling From the Sky". Det som var problematiskt redan vid utgivningen har blivit det i än högre grad med tiden. Men "Emotionally Yours" är en vacker kärleksballad. Bäst, ja, riktigt fantastiskt, blir det när Bob ensam med akustisk gitarr framför "Dark Eyes".

Knocked Out Loaded (1986)
Bob Dylan

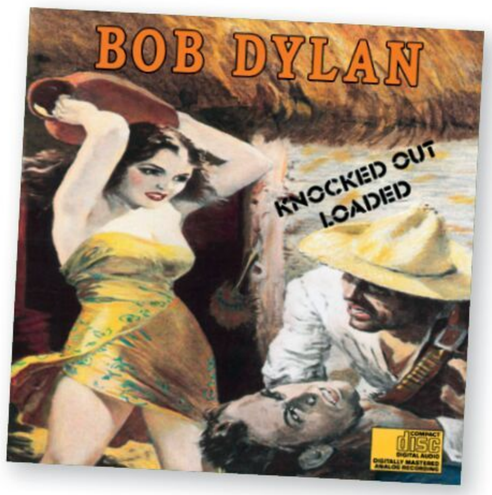

Det andra plusset räddas helt och hållet av 5-pluslåten "Brownsville Girl", som dessutom klockar in på 11 minuter. Texten är ett samarbete med dramatikern och skådespelaren Sam Shepard. En böljande, existentiell komedi, som blandar obetalbara rader som "The only thing we knew for sure about Henry Porter was that his name wasn't Henry Porter" med en hyllning till Gregory Peck och dennes filmer, främst "The Gunfighter" (1950, på svenska: "Hämndens timme"). Men – detta epos undantaget – en kass platta, kanske Dylans sämsta.

Down in the Groove (1988)
Bob Dylan

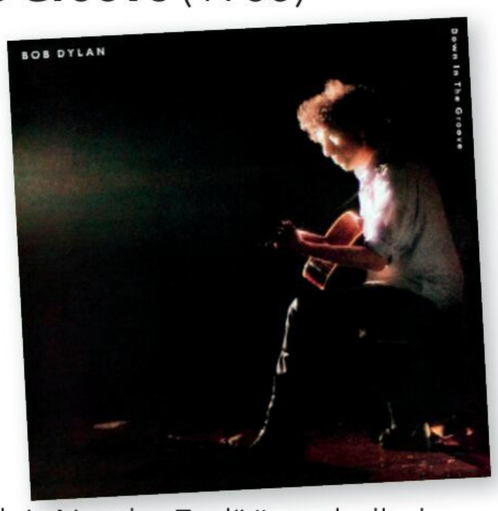

Slafsigt och slarvigt, ja, men vid ett tillfälle skapar det paradoxalt nog charm, i den skräpiga tolkningen av Wilbert Harrisons "Let's Stick Together". "Death Is Not the End" är en ballad som ger den nödställde hopp (1996 tolkad av Nick Cave på "Murder Ballads"), "Ugliest Girl In the World" är skrattframkallande rock'n'roll: She cracks her knuckles and she snores in bed/She ain't much to look at but like I said: You know I love her/Yeah I love her/I'm in love with the ugliest girl in the world. Håkan Hellström rippade skamlöst låten: "Den fulaste flickan i världen". Också "Silvio" är passabel. Men även det bästa på plattan är smulor från den rikes bord.

Oh Mercy (1989)
Bob Dylan

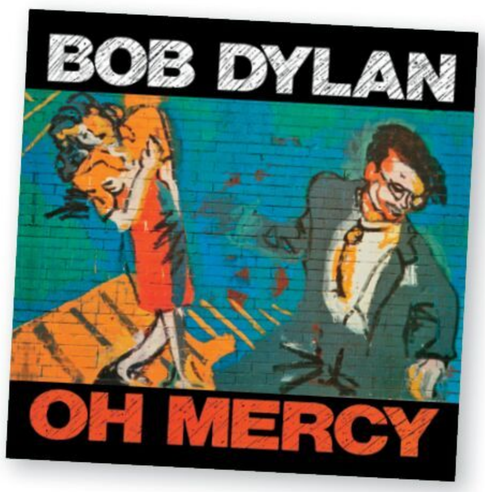

Efter de två föregående plattorna kändes det här som en comeback. Daniel Lanois hade intagit producentstolen och det hörs verkligen. Han lyfter låtarna med sin atmosfäriska produktion som lägger ett skymningsljus över musiken. Lou Reed pekade ut "Disease of Conceit" som en av 1989 års bästa låtar. Personligen lägger jag min röst på den vackra, psalmliknande "Ring Them Bells". Även "Man In the Long Black Coat", "What Was It You Wanted", "Most of the Time" och "Shooting Star" är högklassiga. Bob Dylans bästa sen "Infidels". Två outtakes – "Dignity" och "Series of Dreams" – skapade debatt. Borde de ha inkluderats?

Under the Red Sky (1990)
Bob Dylan

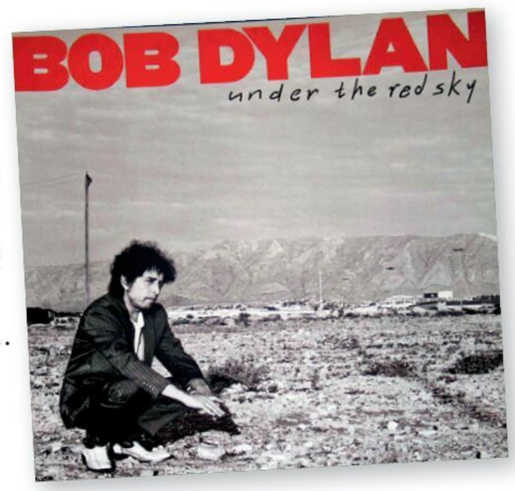

Allt öppnar med katastrofen "Wiggle Wiggle": Wiggle wiggle wiggle like a bowl of soup ... Verkligen? Kommer den metaforen från samma man som skrev: Yes, to dance beneath the diamond sky/With one hand waving free/Silhouetted by the sea/Circled by the circus sands/With all memory and fate/Driven deep beneath the waves/Let me forget about today until tomorrow ... Inget bett, inga klor. Såsigt framfört. Såsigt producerat. "Born In Time" är mycket bra, exakt hur bra framgick inte förrän den släpptes på "The Bootleg Series Vol. 8" – då i en version producerad av Daniel Lanois 1989 under inspelningen av "Oh Mercy".

Good as I Been To You (1992)
Bob Dylan

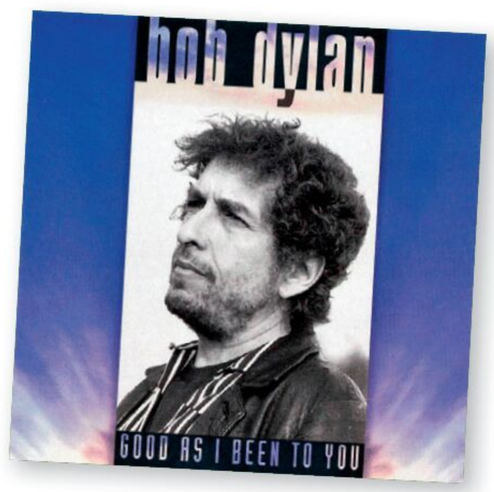

Jag kan gott och väl tänka mig att många inte lägger tid på en platta där Bob ensam med en akustisk gitarr lirar sig igenom sitt musikaliska DNA: brittiska och irländska folksånger, bluegrass, blues … Hur vore om det världens främste låtskrivare sjöng egna, nyskrivna låtar i stället, liksom? Men jag älskar det. Pardoxalt nog känns plattan väldigt privat på så sätt att den tar oss in i den samling skivor Bob sätter på när han är hemma i huset i Point Dume på Malibus kust och har hällt upp en whisky och tänt en cigarr och ett stearinljus.

World Gone Wrong (1993)
Bob Dylan

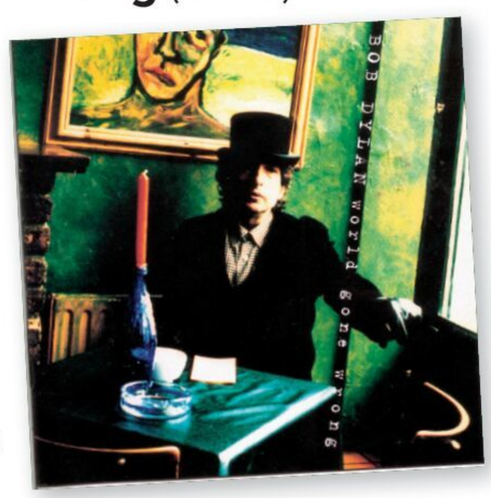

Samma upplägg som på föregående album, inklusive att Bob spelade in låtarna i sitt garage hemma i Malibu, Bob ensam med en gitarr och en mikrofon, men med den skillnaden att det denna gång är ännu bättre. Alltså: folksånger och blues; Mississippi Sheiks, Blind Willie McTell, Willie Brown, Frank Hutchinson … Det tål att påpekas att Bob på hemmaplan är en utsökt gitarrist. "Broke Down Engine" rockar hårt och två andra toppar är "Blood In My Eyes" och "Delia". Tänk – vilken dröm det vore att få se honom framföra dessa låtar på en intim klubb …

Time Out of Mind (1997)
Bob Dylan

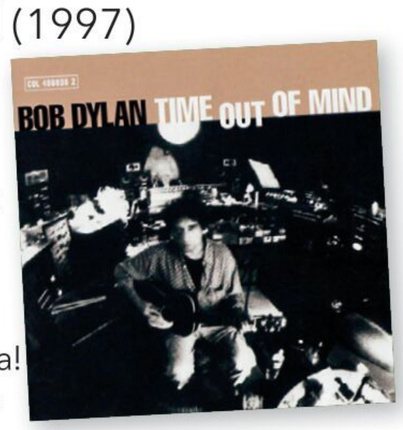

Woaaaaaah, mamma! Sätt er in i situationen, sju år sen Bob släppte en egenskriven låt, fyra år sen han släppte nåt över huvud taget – och så detta! Allt är bra eller bättre och somligt är mycket bättre än så: ”Love Sick”, ”Standing in the Doorway”, ”Trying to Get to Heaven”, ”Not Dark Yet”, ”Make You Feel My Love” ... Sistnämda låt har via Adeles cover sen länge passerat gränsen 100 miljoner lyssningar. Grovt sett är plattan uppdelad mellan ballader och blues. Daniel Lanois produktion blev stilbildande. Det finns inte en chans i världen att Eldkvarns starka album ”Limbo” kommit till utan ”Time Out of Mind” som karta och kompass. För att bara nämna ett exempel. Allt går i mål med den svarta och briljanta komedin i ”Highlands” – som klockar in på blygsamma 16.31.

Love and Theft (2001)
Bob Dylan

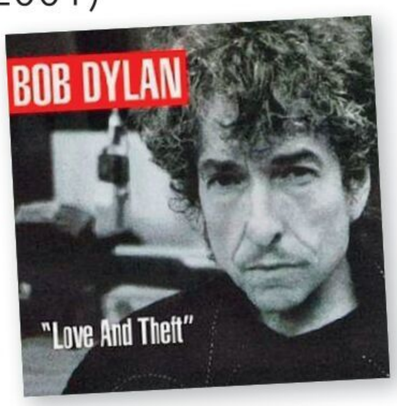

En sann kick och visst drog man en suck av lättnad. Här var ju beviset, Bob var tillbaka på riktigt, ”Time Out of Mind” var ingen lyckträff. Det är lika fantastiskt här, men med en rakare produktion, utan Daniel Lanois. Säkert ett korrekt beslut, då hans sound är så patenterat att det om det upprepas riskerar att skymma artistens egenart, och Dylan har en hel del av den varan – som inte ska skymmas. I mina öron är ”Mississippi” en av hans bästa låtar över huvud taget, bara refrängens hårdkokta rad: Only one thing I did wrong/Stayed in Mississippi a day too long. Men hela texten är ett mästerverk, och skriven i kärlek: But my heart is not weary, it’s light and it’s free/I’ve got nothin’ but affection for all those who’ve sailed with me. På ”Lonesome Day Blues” och ”Honest With Me” rockar han hårdare än han gjort på 35 år.

Modern Times (2006)
Bob Dylan

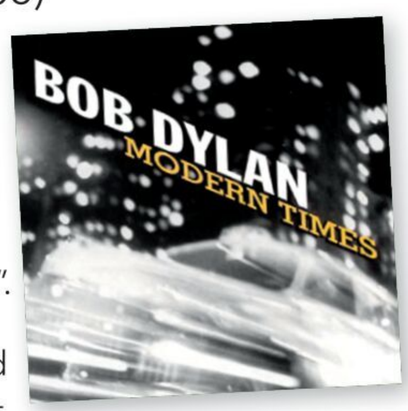

Snäppet sämre än de två föregångarna, men bara snäppet. Låten ovanför alla andra är ”Workingman’s Blues #2”. En av Dylans vackraste ballader i vilken han med hull och hår går in i klasskampen – på arbetarnas sida. Bara den outsägligt vackra, melankoliska öppningen: There’s an evenin’ haze settlin’ over the town/Starlight by the edge of the creek/The buyin’ power of the proletariat’s gone down/Money’s gettin’ shallow and weak – det fortsätter in i arbetslöshetens helvete: Gonna sleep off the rest of the day/Sometimes no one wants what we’ve got/Sometimes you can’t give it away – men med ryggen mot repen finns ändå valet att slåss vid fronten: Well, meet me at the bottom, don’t lag behind/Bring me my boots and shoes/You can hang back or fight your best on the front line/Sing a little bit of these workingman’s blues …

Together Through Life (2009)
Bob Dylan

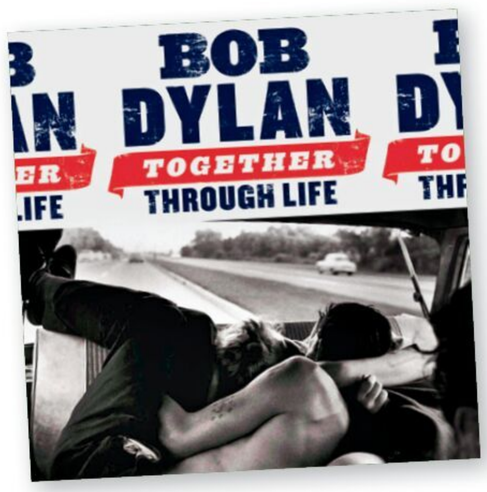

Det är tufft därute, men vi har kärleken och trösten i att vi delar på umbärandena. Det är allt. Eller… Kanske också bitsk, ironisk humor kan lindra en del. Bob har ett bibliotek av den varan uppe i skallen. Har alltid haft. Lyssna till hur han ger sig på den amerikanska klyschan ”It’s All Good” i låten med samma namn: People in the country/People on the land/Some of them so sick they can hardly stand/Everybody would move away if they could/It’s hard to believe but it’s all good/Yeah! En rhythm and blues. ”Together Through Life” är packad med blues. En ny färg på paletten är David Hidalgos (Los Lobos) dragspel.

Tempest (2012)
Bob Dylan

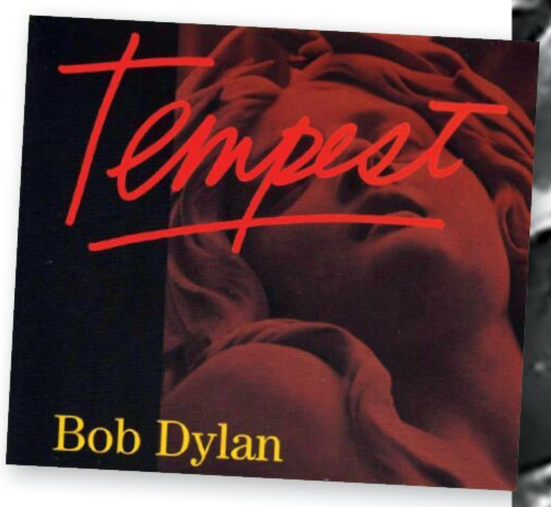

Det är inget snack om att ”Pay In Blood” kör loket på den här skivan, funky like fuck, gangster hela vägen, låter en dos Rolling Stones till musiken …
Men ändå 100 Bob, självklart. Texten är hård: Sooner or later, you make a mistake/I put you in a chain that you never will break/Legs and arms and body and bone/I pay in blood but not my own. Bob har alltid haft en poetisk gangster inom sig till språket och man tänker regelbundet på Clint Eastwoods berömd ord i ”Dirty Harry” när man lyssnar igenom hans katalog: You’ve got to ask yourself a question: Do I feel lucky? Well, do ya, punk? Andra toppspår: ”Narrow Way” och ”Early Roman Kings”.

Shadows in The Night (2015) – **Fallen Angels** (2016) – **Triplicate** (2017)
Bob Dylan

It’s never as good as the first time, och när Dylan ger sig på The Great American Song Book, hits tillkomna innan rock’n’roll och modern pop och innan Dylan själv gjorde det till ett krav att själv skriva sina sånger, blir det bäst med ”Shadows in the Night”, de tolkningarna kom med nyhetens behag. Hans tagning på ”Autumn Leaves” – antagligen är det Frank Sinatras version från 1957 som varit riktmärket – är andlöst magisk, får tiden att stanna, och planeten att sluta snurra och vila i andakt med knäppta händer. Till skillnad från Sinatra skippar Dylan stråkar och orkester, gör den med sitt turnéband, utan pålägg, men med samma resultat: sublim skönhet. Samtliga dessa tre plattor strör sådana pärlor omkring sig.

Christmas in the Heart (2009)
Bob Dylan

Vanligt folk – om de är svenskar hemma i Sverige – ska ju bara se Kalle Anka på julafton, och i analogi med det ska ärrade rockstjärnor spela in sin julskiva. Här kom turen till Bob.
Det är trevligt och roligt och om man tänker efter, hur många prominenta judar i den konstnärliga världen har genom tiderna BÅDE konverterat till kristendomen och spelat in en julskiva ...? Jag tror Dylan är ensam, men kan givetvis ha fel. Bästa låt: ”Here Comes Santa Claus” – spritter av julglädje och av några stänkare innanför västen.

Rough and Rowdy Ways (2020)
Bob Dylan

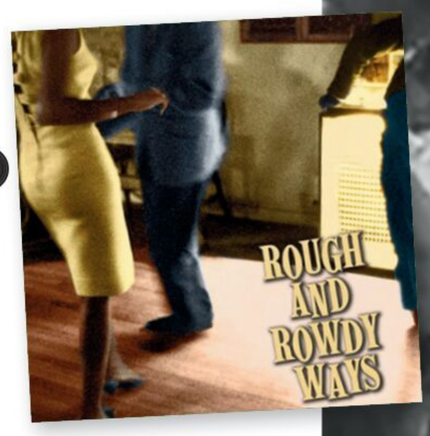

Kanske finns det ändå en gräns där en texttät låt på snudd på 17 minuter som gränsar till talad skönlitteratur till musikalisk bakgrund bara blir för mycket prosadikt och för lite av just musik ...? NEJ! Som enskild händelse var släppet av singeln ”Murder Most Foul” det i särklass mest omskrivna under 2020. Med all rätt. En lektion i modern historia som tar avstamp i mordet på John F Kennedy 22 november 1963 i Dallas och suger in vad som hänt sen dess och före dess i en blandning av vördnad inför de människor som skapat det vackra – det är en orgie i name dropping, men den känns aldrig sökt – och vetskapen om att graven närmar sig snabbt för alla dem som inte redan dött. Övriga låtar håller hög klass och humorn är intakt: I’ll take the Scarface Pacino and The Godfather Brando/Mix it up in a tank and get a robot commando – heter det i ”My Own Version of You”.

ginza.se

ginza.se

FILMREA!

MASSOR AV DVD & BLU-RAY

5–99kr!

Reservation för eventuell slutförsäljning! **BESTÄLL VÅR STORA KATALOG – VI SKICKAR DEN GRATIS!**

Ginza AB • Fåglum • 465 81 NOSSEBRO • kundservice@ginza.se • Kundtjänst telefon 0512-299 50

LUKASE
AUDIO & COMPONENTS

QHW AUDIO – THE VINYL
Den definitiva phonoförstärkaren! Ingångar både för MC och MM för att passa din utrustning och dina preferenser. Också praktiskt om man vill ha två ansluta skivspelare samtidigt.

PURITAN AUDIO LABS. Strömrenare Designad för att begränsa störningar. Finns i flera storlekar.

O.S ACOUSTICS DBS8
Ultrahögupplöst referensstudiomonitor med minimala frekvens- och tidsdomänförvrängningar. Perfekt som referensmonitor i studion eller hemmabruk, särskilt om rummet är akustiskt svårmöblerat.

Aktiva högtalare med fantastisk frekvensgång och grymt faslinjär, för att verkligen återge musiken utan färgning.

LUKASE
OAK HI-FI RACK
Tillverkad av oljad solid ek. Varje hylla har en egen avdämpare i naturgummi, för att isolera bort vibrationer.

Finns i flera olika utföranden.

Tillverkad på Gotland!

För mer information, priser och beställning besök **www.lukase.se**

NR 1 2015

NR 2 2012

NR 3 2015

NR 6 2012
NR 1 2013
NR 4 2013

Tidlösa tidningar!

Eftersöks ett speciellt band eller en viss artist? Eller reportage om skivmässor eller festivaler. Kanske samlingen med Rock'n'Roll Magazine ska kompletteras? Detta register hjälper dig att hitta bland tidigare utgivna nummer. Tidningarna kan beställas via: www.rocknrollmagazine.se Telefon: 0455-30 29 30.

BAND/ARTISTER

A

Abramis Brama	2/2020
AC/DC	6/2013
AC/DC (samlare)	3/2016
AC/DC	3/2017
AC/DC (guide)	7/2019
Aerosmith	3/2014
Anekdoten	2/2019
Andersson, Nicke	3/2012
Andersson, Nicke	6/2016
Arksund, Johnny	7/2019
Astrakhan	1/2022

B

Backyard Babies	2/2019
Ballard, Russ	2/2021
The Band	8/2020
Batten, Jennifer	1/2015
Baymoore, Jack	1/2012
Beach Boys	1/2013
Beatles	3/2015
Beatles (samlare)	4/2015
Beatles i Sverige -64	5/2016
Beatles i Sverige -65	6/2016
Beatles (Apple Story)	6/2017
Beck, Jeff	4/2020
Beefheart, Captain	5/2020
Berry, Chuck	6/2014
Blackberry Smoke	4/2015
Blackmore, Ritchie	6/2015
Black Sabbath	4/2013
Black Sabbath	5/2021
Blondie	2/2014
Bloom, Conny	3/2018
Blue Öyster Cult	1/2015
Blues Pills	7/2020
Bolan, Marc	2/2020
Bowie, David	2/2016
Bowie, David (60-talet)	1/2019
Bowie, David	5/2020
Bonamassa, Joe	5/2012
Bonamassa, Joe	3/2016
Bruce, Jack	6/2014
BTO	6/2018
Budgie	8/2019
Buffalo Springfield	6/2019
Burdon, Eric	3/2013
Burgess, Sonny	2/2013
Burnette, Hank C	2/2016
Burnette, Johnny	3/2016
Buzzcocks	2/2019
Byrds	5/2017

C

Camel	1/2016
Camel	6/2021
Cannon, Freddy	2/2018
Cash, Johnny	2/2012
Cash, Johnny	2/2017
Charles, Ray	3/2015
Cheap Trick	4/2016
Clash	4/2020
Clapton, Eric	3/2020
Clapton, Eric	1/2022
Clarke, Allan	8/2019
Clearn, Björn (Tip Top)	8/2020
Cochran, Eddie	5/2013
Connolly, Brian	8/2019
Cooke, Sam	6/2015
Cooper, Alice	2/2012
Cooper, Alice (samlare)	5/2016
Cooper, Alice	1/2019
Coverdale, David	4/2019
Crazy Horse	8/2019
Cream	3/2019
Creedence Cl. Revival	2/2019
Crosby, David	7/2021
Crow, Sheryl	7/2019
CSN&Y	4/2013

D

Dag Vag	5/2016
Deejays	3/2017
Deep Purple	3/2011
Deep Purple	6/2015
Deep Purple	4/2020
Dickinson, Bruce	2/2018
Diddley, Bo	3/2014
DIO, Ronnie James	4/2016
Dire Straits	6/2020
Domino, Fats	5/2014
Doors	5/2019
Donovan	3/2018
Downliners Sect	1/2014
Dregen	1/2018
Dr. Feelgood	3/2021
Dury, Ian	6/2015
Dylan, Bob (samlare)	6/2016
Dylan, Bob	6/2019

E

Eagles	6/2012
Ebba Grön	4/2014
Eddy, Duane	4/2016
Einarsson, Thomas	7/2018
Ekberg, Peter O	4/2018
ELO	2/2020
ELP	8/2018
Enable, Ally	1/2020
Englin, Örjan (Dr Rock)	4/2018
Englund, Micke	5/2013
Essinger, Emma	3/2020
Europe	3/2015
Everly Brothers	4/2017

F

Fabulous Four	6/2017
Faces	1/2015
Fat Boy	5/2012
Fleetwood Mac	1/2018
Fogerty, John	4/2013
Free	6/2018
Frehley, Ace	5/2014
Frisk, Niclas	7/2021

G

Gallagher, Rory	2/2021
Gasolin'	1/2012
Genesis	3/2013
Genesis	8/2020
Ghost	4/2021
Gillan, Ian	8/2018
Girlschool	4/2019
Go Getters	2/2018
Gordon, Robert	2/2016
Gov't Mule	8/2019
Grand Funk	2/2015
Graveyard	6/2012
Grateful Dead	8/2021
Green, Peter	4/2021
Gösta Berlings Saga	8/2020

H

Haley, Bill	2/2015
Hammerfall	3/2021
Harrison, George	4/2018
Hart, Beth	3/2019
Harvey, Alex	6/2016
Hawkwind	1/2020
Heart	5/2021
Heavy Load	2/2016
Hellacopters	3/2016
Hellberg, Nisse	1/2012
Hep Stars	5/2012
Hep Stars (B. Andersson)	4/2017
Hellstrand, Staffan	8/2021
Hendrix, Jimi i Sverige	5/2017
Herman's Hermits	6/2016
HFMC (Hasse Fröberg & Musical Companion)	3/2020
Hoffsten, Louise	5/2014
Holder, Noddy	8/2020
Hollies	5/2013
Holm, John	5/2012
Hounds	2/2017
Hub Caps	5/2013
Humble Pie	1/2021

NR 1 2022

Hurriganes	3/2015
Hylander, Dan	3/2018
Hynde, Chrissie	6/2020
Håkansson, Kenny	2/2013
Hällas	4/2020

I

Iron Maiden	5/2015
Iron Maiden (guide)	8/2021

J

Jackson, Wanda	5/2015
Jackpots	1/2015
Jacobsson, Örjan	6/2019
Jade, Janina	8/2019
Joplin, Janis	7/2019
Jetbone	3/2019
Jett, Joan	5/2019
Johnson, Wilko	1/2014
Jones, Danko	3/2015
Jones, Kenney	1/2016
Jones, Paul	8/2018
Jennings, Waylon	2/2015
Johnny Kidd & The Pirates	1/2021
Jethro Tull	3/2012

K

Kal P Dal	3/2012
Kansas	1/2017
Kaukonen, Jorma	3/2019
King Crimson	1/2017
Kinks	3/2011
Kinks	6/2014
Kinks (samlare)	5/2014
Kinks	8/2018
Kinks	8/2019
Kiss (samlare)	5/2013
Kiss	4/2017
Kiss (guide)	3/2020
Klasson, Stevie	8/2021
Knockouts	6/2012

L

Led Zeppelin	1/2013
Lee, Brenda	3/2015
Lee Kings	2/2014
Lennon, John	3/2018
Lewis, Jerry Lee	4/2014
Lisa Lystam Family Band	6/2019
Little Richard	2/2014
Lofgren, Nils	5/2019
Lolita Pop	7/2019
Lovin' spoonful	2/2021
Lucifer	1/2020
Lynne, Jeff	1/2013
Lynott, Phil	1/2016
Lynyrd Skynyrd	4/2015
Lyxzén, Dennis	3/2019

M

Mae, Fanny	6/2013
MaidaVale	4/2020
Malmberg, Göran	3/2020
Malmsteen, Yngwie	4/2019
Manfred Mann	6/2012
Mann, Manfred (Guide)	5/2021
Marillion	8/2018
Mariott, Steve (samlare)	3/2014
Mayall, John	1/2012
Mascots	1/2016
McCartney, Paul	6/2018
McPherson, JD	4/2016
Meduza, Eddie	4/2013
Metallica	6/2017
Miller, Frankie	3/2020
Mimikry	4/2021
Monkees	4/2016
Monroe, Michael	2/2015
Moody Blues	2/2015
Moore, Gary	6/2019
Moore, Scotty	3/2018
Most	2/2021
Motvind	4/2013
Mott the Hoople	5/2013
Motörhead	2/2016
Motörhead	3/2019
Mountain	3/2016
Move	4/2018
Mustasch	5/2019

N

Namelosers	2/2013
Nash, Graham	3/2016
Nationalteatern	1/2014
Nature	2/2016
Nazareth	2/2012
Nazareth	1/2019
Nelson, Ricky	1/2016
Neon Rose	1/2012
Nomads	4/2016
Northern Ladies	1/2021
November	1/2013
Nursery Rhymes	5/2015
Nyström, Nysse	2/2012
Nässil, Filippa	8/2018

O

Ola & The Janglers	6/2014
Orbison, Roy	6/2013

P

Parfitt, Rick	2/2017
Parker, Graham	2/2019
Parsons, Alan	6/2018
Perkins, Carl	4/2015
Perry, Steve	8/2018
Persson, Peps	6/2012
Petty, Tom	7/2018
Pink Floyd	6/2016
Pink Floyd (60-talet)	7/2020
Plant, Robert	6/2021
Plommons	5/2015
Presley, Elvis	4/2012
Presley, Elvis	3/2014
Presley, Elvis	1/2015
Presley, Elvis	5/2016
Pretty Things	6/2015
Prins Svart	1/2020
Procol Harum	3/2018

Q

Quatro, Suzi	1/2015
Queen (samlare)	4/2014
Queen (Guiden till)	1/2019

R

Ramones	4/2012
Ramones	6/2020
Red Hot Max	2/2012

NR 1 2012

Refreshments	2/2013
Rich, Charlie	1/2015
Richard, Cliff	4/2016
Richards, Keith	1/2021
Rickfors, Mikael	1/2018
Riley, Billy Lee	3/2016
Rival Sons	5/2012
Rival Sons	4/2016
Rock-Ragge	1/2014
Rolling Stones	1/2012
Rolling Stones	3/2013
Rolling Stones Del 1	1/2017
Rolling Stones Del 2	2/2017
Rolling Stones Del 3	3/2017
Rolling Stones Del 4	1/2018
Rolling Stones (Guide)	4/2019
Rogefeldt, Pugh	6/2013
Ronander, Mats	3/2013
Roxy Music	5/2019
Runaways	2/2015
Rundgren, Todd	5/2015
Rush	2/2013
Rush	4/2020
Rönnblom, Anders F	6/2017

S

Saga	7/2018
Santana, Carlos	8/2021
Sator	8/2018
Savoy Brown	1/2013
Saxon	1/2016
Schaffer, Janne	1/2014
Scorpions	4/2015
Scott, Jack	6/2014
Searchers	2/2019
Shadows	6/2021
Shakers	3/2012
Shanes	2/2015
Shannon, Del	5/2016
Siena Root	1/2019
Slade	2/2013
Slam Creepers'	5/2015
Slash	5/2014
Smith, Patti	2/2020
Snowy Dunes	6/2020
Southside Johnny	3/2013
Sparks	1/2020
Spiders	5/2021
Springsteen, Bruce	2/2012
Springsteen, Bruce	3/2021
Setzer, Brian	3/2011
Setzer, Brian	5/2014
Spedding, Chris	5/2016
Spotnicks	4/2012
Stark, Janne	5/2018
Starkie, Quint	1/2016
Starr, Ringo	5/2018
Status Quo	3/2012
Status Quo	7/2019
Status Quo (Guide)	4/2021
Steele, Tommy	1/2017
Stolt, Roine	6/2018
Stray Cats	8/2020
Strawbs	5/2019
Strix Q	5/2016
Ström, Nikke	5/2014
Styx	1/2018
Sulo	1/2022
Supertramp	6/2015
Sweet	5/2014
Sweet	4/2016

T

10cc	2/2014
Tages	1/2011
Tages	4/2016
Taylor, Mick	5/2021
Tears	1/2017
Ten Years After	2/2018
Tess, Cherry	3/2011
Tharpe, Rosetta	4/2015
T. Rex	3/2012
Them	2/2020
Trettioåriga kriget	6/2012
Thin Lizzy	1/2014
Thin Lizzy	2/2017
Thin Lizzy	5/2018
Thin Lizzy (guide)	7/2020
Thin Lizzy-gurun	4/2013
Thunders, Johnny	5/2016
Thåström, Joachim	7/2021
Toto	7/2021
Triumph	5/2017
Troggs	1/2020
Troublemakers	3/2021
Trower, Robin	4/2019
Tubes	5/2017
Turtels	3/2021
Twitty, Conway	5/2017
Tyla, Sean	3/2015

U

UFO	3/2015
UFO (guide)	7/2021
Uriah Heep	2/2014
Uriah Heep (guide)	1/2021

V

Van Halen	2/2021
Vaughan, Stevie Ray	6/2019
Velvet Insane	3/2020
Vernon, Mike	7/2018
Vincent, Gene	4/2013
Violents	5/2015

W

Wadenius, Jojje	2/2015
Wasa Express	3/2013
Waters, Roger	4/2017
West, Red	2/2015
White, Snowy	2/2020
Who	2/2012
Who	1/2020
Wikström. Rolf	6/2015
Williams, Jerry	2/2012
Wilmer X	4/2018
Wings (Paul McCartney)	3/2017
Winter, Johnny	2/2012
Wood, Ronnie	5/2020
Wyman, Bill	6/2015

Y

Yardbirds	3/2016
Yes	2/2018
Yes (Guide)	4/2021
Yngström, Clas	1/2013
Young, Neil	6/2014
Y&T	1/2019

Z

Zappa, Frank	6/2013
Zombies	4/2012
ZZ Top	2/2016
ZZ Top (guide)	6/2021

Ö

Öhrström, Bill	1/2011
Östlund, Alf	2/2015

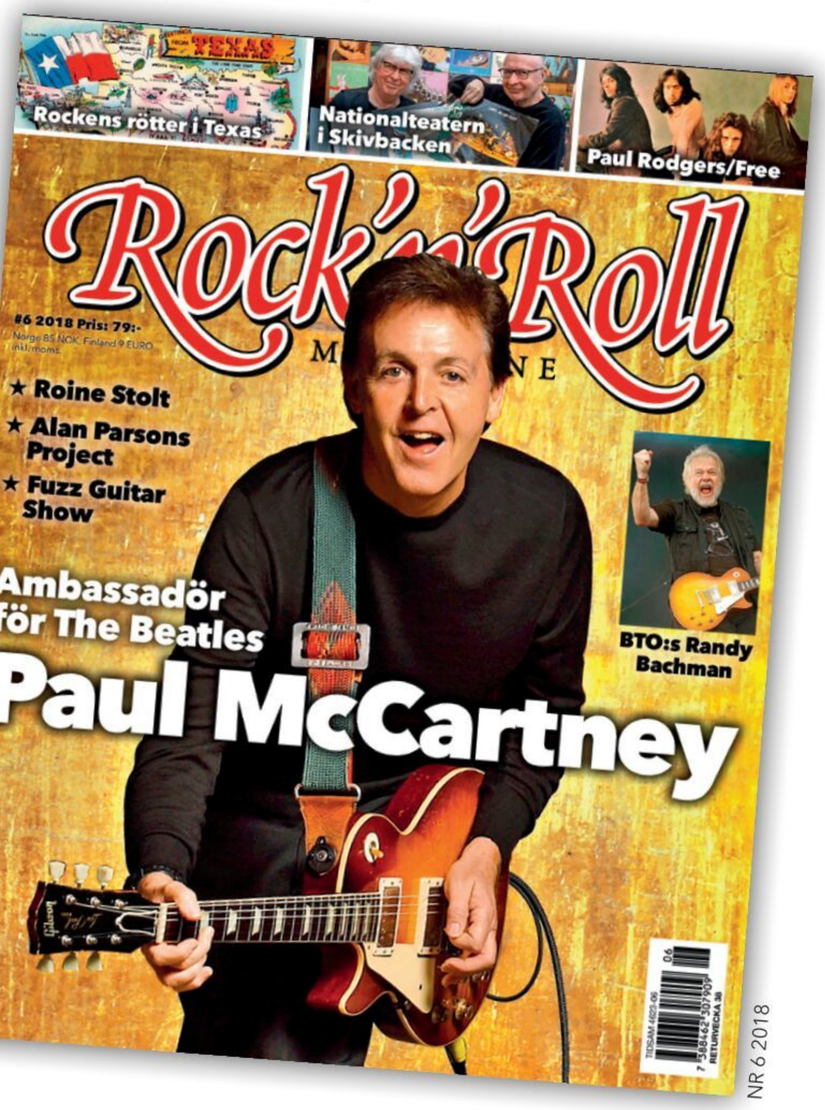

NR 6 2018

ANDRA ARTIKLAR

50-talet	1/2011
60-talet	1/2011
60-talsspecial	7/2018
50-talets rockfilmer	3/2011
70-talet	1/2011
Abbey Room	6/2012
Affischsamlare	4/2012
AMI jukebox	6/2014
Analoga synthar	1/2015
AOR	6/2016
Ares Guitars	4/2021
Basande basister	4/2012
Bear Family records	1/2012
Berglind, Sten (50-tal)	5/2018
Bigsby, svajarmar	1/2015
Bongo, klubb Malmö	6/2014
Bowie-samlare	2/2018
Brittiska invasionen	3/2014
Burns Gitarrer	7/2019
Carlsson-högtalare	4/2017
Cd-samlare (J. Wirmark)	5/2018
Chess Records	3/2013
Clabbes gitarrsamling	2/2018
Cue Club, Göteborg	1/2012
Jan Damgaard	1/2014
Dr Vinyl	6/2019
Elbasar	2/2017
Fender Telecaster	3/2017

Band och artister finns under begynnelsebokstaven i bandnamnet eller artistens efternamn (artistnamn).

NR 3 2013

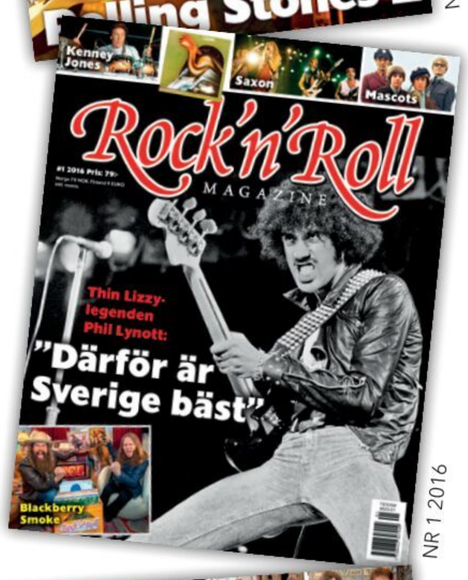

NR 1 2016

NR 4 2015

NR 7 2019

NR 4 2014

NR 3 2020

Fuzz Guitar Show	4/2017
Fuzz Guitar Show -18	6/2018
Fuzz Guitar Show -19	5/2019
Fyrkanalsstereo	6/2019
Garagelands Rec	5/2015
Gibson (samlare)	5/2015
Gibson ES	1/2018
Gibson SG	4/2013
Ginza-Hasse	3/2013
GMF	1/2019
GMF	5/2021
Grammofoner	1/2015
Gretsch (gitarrer)	6/2017
Gitarrbyggarcentrum hos JAM	3/2020
Gitarrmässa	1/2017
Guitars, museum	2/2014
Guitars, museum	6/2021
Guitar Show	1/2012
Göteborgs-guiden	4/2012
Göteborg på 60-talet	7/2019
Hagström-gitarrer	3/2011
Halkans Rockhouse	5/2020
Hammondorglar	7/2018
Helges Håla	3/2014
Hep House	2/2019
Henriksson, Anders	2/2016
Hifi-mässa GBG	6/2014
House of oldies	6/2012
Hultsfreed Hayride	5/2012
Holographic Audio	7/2019
Hot Stuff	2/2014
Hårdrock i Sverige	5/2016
Hörlurar	3/2014
Instrumentalmusik	4/2015
Jakobsson Guitars	1/2021
Jam Gitarrer	5/2014
Jukeboxar	1/2018
Jukeboxdoktorn	1/2011
Jukeboxar Sparreh.	3/2011
Kampen om Cadillac	3/2021
Kiss-samlare (N. Påhlsson)	5/2018
Linn	1/2013
Live & Rockin'	3/2011
Live & Rockin'	4/2012
Live & Rockin'	4/2014
Malmö-Guiden	5/2012
Lunengs Hifi	6/2012
Lundgren Guitar Pickups	1/2021
Mellotroner	6/2013
Mikrofonsamlare	6/2012
Munspelsteknikern CJ Hörnfeldt	3/2018
Musikåret 1970	1/2020
MÅS Instrumentmakeri	1/2021
Nordin Guitars	3/2021
Nordic Guitar Fest.	4/2014
Nostalgipalatset	2/2012
Olsson Amps	2/2020
Olympen i Lund	1/2013
Pickuper	2/2013
Progressive rock	5/2013
Progressive rock	4/2014
PRS gitarrer	7/2020
Psykedeliskt 60-tal	2/2018
Pubrock	6/2020
Radio Nord & Syd	3/2011
R&B	6/2016
Rehifi	5/2012
Rickenbacker	4/2015
Rockbrudar	1/2012
Rock'n'Roll Magazine 10 år	1/2022
Rock'n'Roll Telestrata Del 1/3	2/2019
Rock'n'Roll Telestrata Del 2/3 Sweden Guitarworks	3/2019
Rock'n'Roll Telestrata Del 3/3. Lundgren Guitar Pickups	4/2019
Rockmusiken 1968	5/2018
Rock-Ola Jukebox	5/2012
Rullbandspelare	2/2020
Seeburg jukebox	5/2013
Sgt Doom Guitars	5/2021
Skivmässa i Solna	1/2012
Skivmässa i Hova	4/2013
Skivspelare	1/2011
Skivtvättar	3/2015
Sonnemo Guitars.	2/2021
Southern Rock	4/2015
Spinroad Vinyl Factory	6/2021
Steel guitar	3/2016
Stiff Records	3/2018
Stones vikings	6/2012
SUN-samlare	2/2018
SUN, skivbolaget	2/2013
Sweetspot -19	5/2019
Sweden Rock Fest.	3/2011
Sweden Rock Fest.	4/2012
Sweden Rock Fest.	4/2013
Sweden Rock Fest.	4/2014
Svenskt rockarkiv	5/2012
Stockholms-Guiden	3/2012
Svalanders	4/2014
Svensk, Åke (samlare)	5/2017
Teenbeat	6/2017
Texas Del 1	6/2018
Texas Del 2	7/2018
Tio i topp	7/2020
The Great Scandinavian Guitar Show	1/2020
The Great Scandinavian Guitar Show 2021	1/2022
Thorens	2/2012
TLL Guitars	8/2019
TLL Guitars	1/2021
Trumslagare	5/2017
Trådlösa prylar	4/2015
West Coast Riot	5/2012
Westerberg Guitars	2/2021
Vinylpresseri	2/2012
Wurlitzer	1/2012
Åseda hifi	8/2019

SKIVBACKEN
Artister som medverkat i artikelserien "Skivbacken"

Slash	4/2012
Cooper, Alice	6/2012
Scott, Andy	1/2013
John Lindberg Trio	2/2013
Ian Gillan	4/2013
Svenne Hedlund & Tommy Blom	6/2013
Nicke & Dregen	1/2014
Little Gerhard & Thomas Pareigis	2/2014
Lennart Grahn & Clabbe	3/2014
Rival Sons	4/2014
Scott Gorham	5/2014
Steve Hacket & Stefan Fredin	6/2014

NR 6 2014

NR 4 2021

Graham Gouldman	1/2015
Uriah Heep-legendarer	2/2015
John Coghlan & Åke Eriksson	3/2015
Ebbot & Nisse Hellberg	4/2015
Jerry Williams & Göran Lagerberg	5/2015
Clas Yngström & Chips Kiesbye	6/2015
Blackberry Smoke	1/2016
Dave Hill & Don Powel	2/2016
Phil Mogg	3/2016
Ian Anderson	4/2016
Michael Monroe & Sami Yaffa	5/2016
Francis Rossi	6/2016
Pugh Rogefeldt, Mikael Rickfors & Dan Hylander	1/2017
Ian Paice & Roger Glover	2/2017
Biff Byford & Paul Quinn	3/2017
Billy Gibbons	4/2017
Graham Nash	4/2017
Roger Holegård & Christer Stålbrandt	5/2017
Steve Harris	6/2017
Joey Tempest	1/2018
Little Steven	2/2018
Michael Schenker	3/2018
Thomas Johansson	4/2018
Mikael Åkerfeldt & Steven Wilson	5/2018
Ulf Dageby & Håkan Nyberg (Nationalteatern)	6/2018
Phil May och Dick Taylor (Pretty Things)	7/2018
Uli Jon Roth	8/2018
Conny Bloom & Andy Christell (Electric Boys)	1/2019
Glen Matlock	2/2019
Colin Blunstone & Rod Argent (The Zombies)	3/2019
John Mayall	4/2019
Tema Woodstock 1969: Dan Hylander, Mats Ronander, Conny Bloom, Clas Yngström, Py Bäckman och Mikael Rickfors	5/2019
Mick Box & Phil Lanzon (Uriah Heep)	6/2019
Ian Haugland & Brian Downey	7/2019
John Norum & Fredrik Åkesson	8/2019
Mikkey Dee	1/2020
Joakim Nilsson & Oskar Bergenheim (Graveyard)	2/2020
Chick Churchill & Rick Lee i Ten Years After	3/2020
Janne Schaffer, Kenny Håkansson och Mats Ronander	4/2020
Michael Sadler och Jim Gilmour från Saga	5/2020
Ralf Gyllenhammar och Joacim Cans	6/2020
Nicke Andersson, Johanna Platow och Linus Björklund i Lucifer	7/2020
Plura & Carla Jonsson (Eldkvarn)	8/2020
Pubrock med Jocke Arnell, Micke Finell och Billy Bremner	1/2021
John Levén (Europe), Mappe Björkman (Candlemass) och Robban Bäck (Mustasch).	2/2021
Filippa Nässil och Guernica Mancini i Thundermother	3/2021
Tobias Forge & Jonas Åkerlund	4/2021
Roine Stolt och Hasse Fröberg (Flower Kings).	5/2021
Michael Alonzo, Stefan Guiance och Sören "Sulo" Karlsson (KSMB)	6/2021
Henrik Salander Jan Bråthe från The Hounds och Lennart Grahn från Shanes	7/2021
Lasse Svensson och Göran Lagerberg (Tages-legendarer)	8/2021
Bröderna Anders och Jens Johansson	1/2022

BILSPORT PERFORMANCE SHOW

ALBINSSON & SJÖBERG I SAMARBETE MED ELMIA PRESENTERAR

NORRA EUROPAS STÖRSTA BIL- OCH MC-SHOW!

CUSTOM MOTOR SHOW

PÅSKEN 2022

15-18 APRIL | ELMIA **JÖNKÖPING**

#BPCMS

ANMÄL DITT FORDON!

Gå in på vår hemsida

custommotorshow.se/anmalan

och anmäl ditt fordon redan idag!

Vi ses i påsk!

WWW.CUSTOMMOTORSHOW.SE

FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK

Nu rockar Krakel

Krakel har sina rötter i det kvinnliga punkbandet Krakel Zpektakel som existerade på 80-talet. Sedan fem år tillbaka är de återförenade. Nu under namnet Krakel, med ett nytt sound och en delvis ny sättning.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

Gemensamt för de två grupperna Krakel Zpektakel och Krakel är två av originalmedlemmarna, sångerskan och gitarristen Åsa Girgensohn och trummisen Kattis Söderström. Två album har det blivit sedan omstarten och nu är det hårdrock som gäller.

Vi träffar Krakel i deras replokal i Nacka och börjar med att reda ut bakgrunden.

– Jag gick på gymnasiet med min kompis Ann-Britt, minns Kattis. Vi var jämt ute och kollade på band och ville starta ett. Vi kände dock inte så många som spelade, så vi tog med två tjejer till som inte heller kunde spela, men det rann snart ut i sanden.

De ville dock fortfarande ha ett band.

– Då sa en vän ”det finns en tjej i min klass på Nacka Gymnasium som håller på med musik”. Det var Åsa.

– Jag hade tagit pianolektioner, men gjorde aldrig läxan, utan skrev egen musik i stället, minns Åsa. Egentligen spelade jag keyboards i ett annat band, men hade köpt en gitarr av en klasskompis för 200 spänn.

Det räckte.

– Den fjärde medlemmen, Tora Lane, spelade egentligen blåsinstrument, men fick bli vår keyboardist – trots att hon var den enda i bandet som inte alls kunde spela piano eller keyboards, ler Kattis.

Det låter onekligen väldigt punk.

Brev till Hellsing

Gruppnamnet Krakel Zpektakel togs från författaren Lennart Hellsings skapelse med samma namn.

– Vi skrev ett brev till honom och frågade om vi fick använda namnet, berättar Kattis.

De drog igång, fick en hel del uppmärksamhet och spelade på legendariska klubbar som Ultrahuset, Tre Backar och Studion, men även ställen som Mosebacke.

Vilka var de mest minnesvärda spelningarna?

– Det mest fascinerande var nog en gigantisk, Nobel-liknande fest i Blå hallen i Stockholm, i mitten av 80-talet, säger Åsa.

– Jag minns också Rock Runt Stan, på lastbilar som startade vid Fryshuset, säger Kattis. ▶

hårt

Krakel rockar i repan. Från vänster: Anki Modin-Strömgren (bas), Jesper Gummeson (keyboards), Åsa Girgensohn (sång, sjusträngad gitarr), Kattis Söderström (trummor) och Urban Blomstedt (gitarr). Åsa och Kattis grundade gruppen och dess nuvarande sättning har existerat i ett par år.

”De drog igång, fick en hel del uppmärksamhet och spelade på legendariska klubbar som Ultrahuset, Tre Backar och Studion, men även ställen som Mosebacke.”

Trummisen Kattis Söderström har varit med sedan starten och är den i bandet som sköter mycket av de externa kontakterna, sociala medier och annat. Till vardags jobbar hon som kock och bland hennes favoritbatterister märks Clem Burke, mest känd från New York-gruppen Blondie.

Personligt

KATTIS SÖDERSTRÖM
INSTRUMENT: Trummor och medgrundare.
FÖDD: Stockholm. Bodde i Skåne 1989-2014.
BOR: Nacka.
CIVILT YRKE: Kock.
FAMILJ: Särbo och dotter.
HOBBY: Lägger det mesta av min tid på Krakel. Annars bygga, måla och heminredning.
FAVORITGRUPPER OCH ARTISTER: Siouxsie and the Banshees, Blondie, Rammstein och svenska Scarlet. En spännande och driven artist som byggt en karriär på rekordtid.
FAVORITTRUMMISAR: Clem Burke i Blondie, Budgie i Siouxsie and the Banshees. En viktig, tidig influens – udda rytmer. Vi har fortfarande mycket pukor. Ari Tikka, som spelat i många band, exempelvis No Jive tillsammans med Åsa.

Krakel Zpektakel tidigt 80-tal. Från vänster Åsa Girgensohn (sång, gitarr), Kattis Söderström (trummor), Ann-Britt Falkbäck (ex Stomberg) (femsträngad bas) och Tora Lane (keyboards).

”När Kattis flyttat tillbaka till Stockholm 2014 återförenades de under namnet Krakel. Då var det självklart att det var tyngre rock som gällde.”

Åsa skrev musiken. Texterna skrev de ihop, men Kattis skrev mest. De bokade en studio och spelade in nio låtar på en dag.

– Hur fan gick det till? skrattar Kattis förundrat.

– Vi bara körde, konstaterar Åsa.

– Jag har kvar inspelningen. Det är rätt bra, med tanke på hur snabbt vi spelade in och att vi var nybörjare, konstaterar Kattis.

Punk, pop eller rock?

Efter ett antal år började musikaliska meningsskiljaktigheter dyka upp. Åsa och Ann-Britt ville spela mer hårdrock. Kattis och Tora ville dra mer åt pophållet.

Krakel Zpektakel lades ner. Åsa fortsatte spela i andra band, med uppehåll för en period då hon fick barn. Kattis flyttade till Skåne och spelade inte på nästan 30 år.

När Kattis flyttat tillbaka till Stockholm 2014 återförenades de under namnet Krakel. Då var det självklart att det var tyngre rock som gällde.

– Nu ville jag definitivt INTE spela pop! skrattar Kattis. Däremot behövde jag komma igång med trumspelet igen. Vi började i princip med att omedelbart boka studiotid, så det blev hårdkörning i en grannes uthus. Det var lite stelt i början, men gick ganska snabbt att komma i form igen.

Något år senare hoppade Ann-Britt av. I samband med första basistbytet kom de fram till att de ville ha en gitarrist till och valet föll på Urban Blomstedt. Han hade redan kompletterat bandet vid en reunionspelning och blev året därpå medlem i bandet.

Urban hade känt Åsa och Kattis sedan hans dåvarande band, Turister, och Krakel Zpektakel repade på Fryshuset på 80-talet.

– Vi hade även gjort gig ihop. Jag hittade en affisch med båda gruppnamnen häromdagen!

2019 ville de utöka soundet med syntar, varpå Jesper Gummeson värvades.

Denne menar att keyboards har en självklar plats i hårdrock och annan rockmusik.

– Sedan ska man inte meja ner vartenda parti med pålägg. Ibland spelar jag tamburin!

Nytillkommen basist

Den senast tillkomna medlemmen är basisten Anki Modin-Strömgren. Hon har bara spelat bas i fyra år, men tack vare sin musikalitet och rutin har hon snabbt blivit en stabil och melodisk basist.

– Även om jag mest har spelat och sjungit jazz, har jag alltid gillat rock som AC/DC. Jag har dessutom länge beundrat många basister, säger hon och skiner upp.

Sedan nystarten har gruppen släppt ett halvdussin singlar och två album och spelat på ställen som Fryshuset, Harry B James, Restaurang Asplund, Southside, Lion Bar och Boo Folkets hus.

Det huvudsakliga ansvaret för inspelning, mix och produktion har Åsa och Kattis. Skivorna spelas in i Åsas lilla hemstudio. Ändå låter det stort och ”dyrt”. ▶

Personligt

ÅSA GIRGENSOHN
INSTRUMENT: Sång, sjusträngad gitarr och medgrundare.
FÖDD: Stockholm
BOR: Nacka
FAMILJ: Utflugna barn. Katt.
CIVILT YRKE: Lärare.
HOBBY: Bygger och snickrar. Växthus just nu.
FAVORITGITARRISTER: Min absoluta favorit är Gary Moore. Därefter är det Joe Bonamassa. Sedan vill jag nämna en ung kille som jag har spelat med, David Henriksson, som drog till Nashville. Han hade just gått ut gymnasiet när jag spelade med honom första gången och jag sa direkt ”du kommer att bli något stort”. Den fjärde får bli John Norum.
FAVORITSÅNGARE: Glenn Hughes. Oj oj oj, vilken röst. Och han har kvar den! Nina Hagen. Mina svenska favoriter är Björn Skifs och Laleh. Hon kan allt – skriva, sjunga, producera – och har en speciell röst.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: Jag var inne på band som Ebba Grön och andra svenska punkband när jag fick en platta med Saga av en kompis. De blev en vändpunkt för mig. Jag var helt såld. Med det följde Genesis, med plattor som ”The lamb lies down on Broadway” och hela den genren. På senare tid gillar jag H.E.A.T.

Åsa Girgensohn är Krakels frontkvinna och huvudsakliga låtskrivare. Plattorna spelas in i hennes studio. Liksom många front-personer är hon privat ganska introvert och går konstant omkring med massor av låtidéer i huvudet.

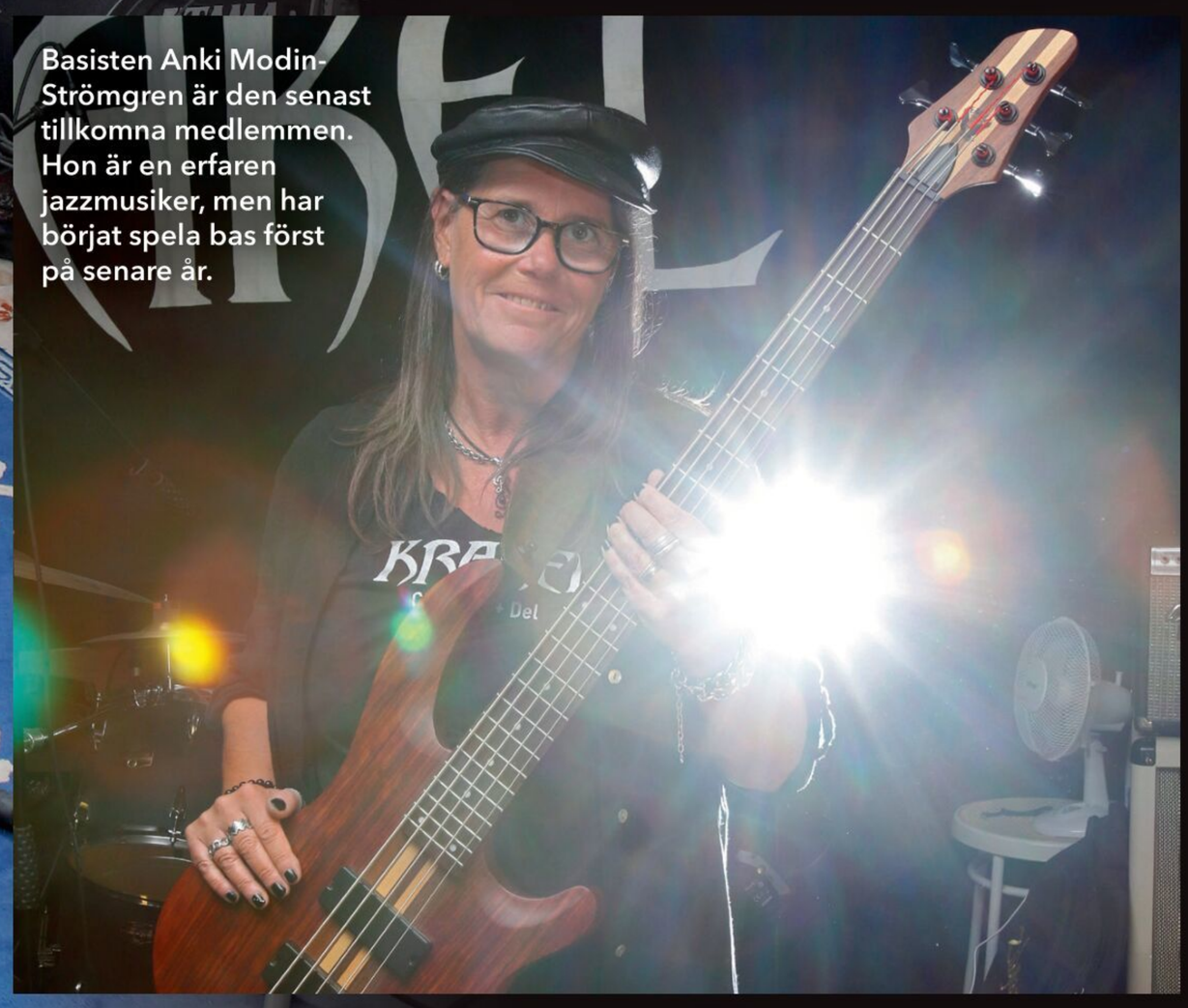

Basisten Anki Modin-Strömgren är den senast tillkomna medlemmen. Hon är en erfaren jazzmusiker, men har börjat spela bas först på senare år.

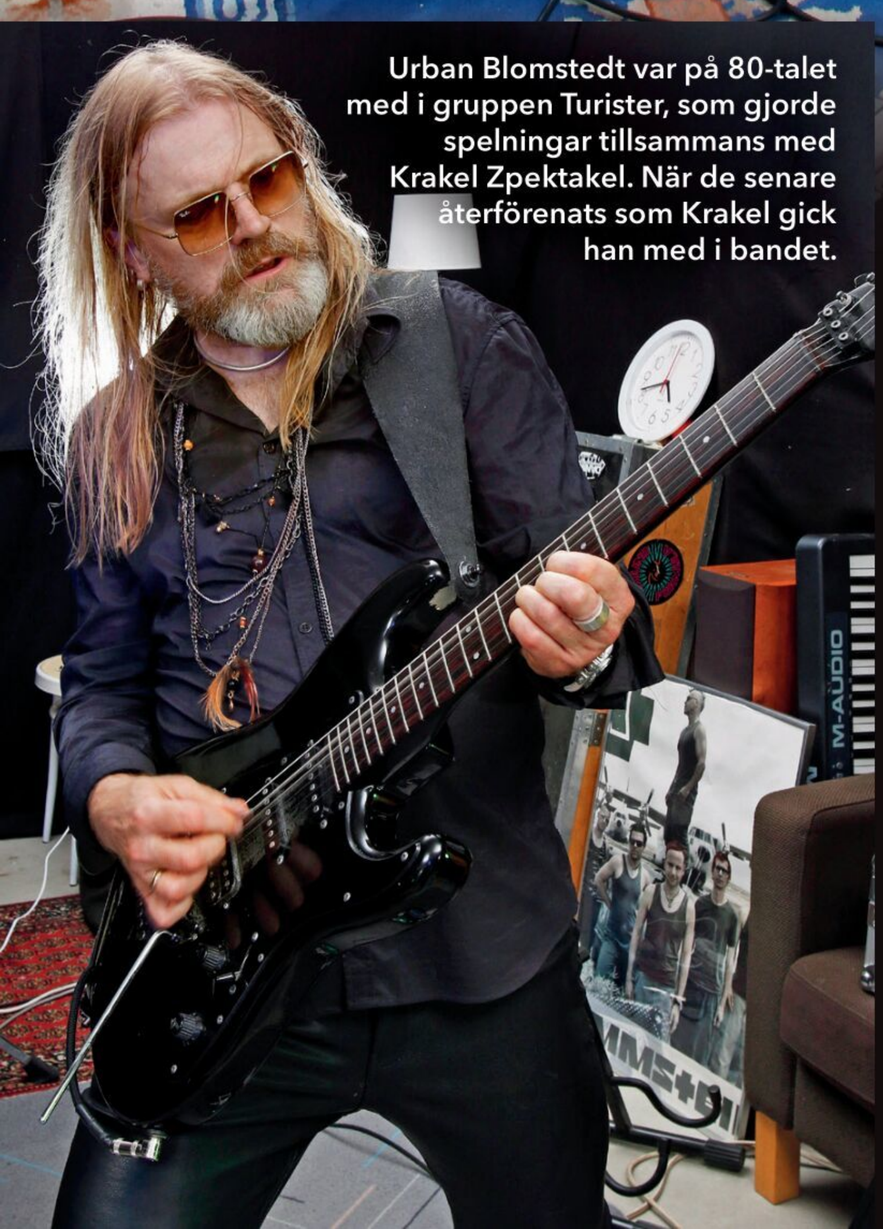

Urban Blomstedt var på 80-talet med i gruppen Turister, som gjorde spelningar tillsammans med Krakel Zpektakel. När de senare återförenats som Krakel gick han med i bandet.

Personligt

URBAN BLOMSTEDT
INSTRUMENT: Gitarr.
TIDIGARE BAND: Turister, som bildades 1983 och bland annat gick till final i Radiorocken 1986. Därefter Army of Covers fram till 1993. Kom med i Krakel 2016, men har känt dem sedan tidigt 80-tal.
BOR: Stockholm.
CIVILT YRKE: Egenföretagande IT-konsult sedan 22 år tillbaka.
FAMILJ: Tre barn från ett tidigare äktenskap.
FAVORITGITARRISTER: När jag började spela gitarr spelade jag mycket till Dire Straits. Därefter kom Eddie Van Halen och Paulo Mendonca – jag gillar sväng. Gary Moore är också bra.
FAVORITGRUPPER: Det började med Black Sabbath och Deep Purple och de banden. Därefter Paulo Mendonca och på senare år Maroon 5. Jag kommer dock alltid tillbaka till hårdrocken. Gillar också funksväng som Mother’s Finest.
HOBBY: Golf, hälsa, träning och kost. Har gått fotoutbildning och drivit ett fotolabb. Har pysslat med en del sporter. Renoverat och byggt motorcyklar med mera.

Personligt

ANKI MODIN-STRÖMGREN
INSTRUMENT: Bas. Är gitarrist från början och har spelat mycket klassisk gitarr. Medlem i Krakel sedan 2020.
FÖDD: Sundsvall. Flyttade runt ganska mycket i Sverige i barn- och ungdomen.
BOR: Stockholm.
FAMILJ: Make och tre barn.
UTBILDNING: Ettårig musikutbildning på Folkhögskolan. Har gått Stockholms Musikpedagogiska Institut (därefter), 3-årig utbildning i rytmik med sång som biinstrument och har jobbat inom förskolan i många år.
CIVILT JOBB: Musik i olika former.
ANDRA GRUPPER: Egentligen är jag ”jazztjej” och har varit med i storbandet Pärlbandet i 20 år. Först som saxofonist och nu som sångerska och trombonist. Är även med i bland annat Trabbant, där jag för tre-fyra år sedan började spela bas.
FAVORITBASISTER: Hans Backenroth, Abe Laboriel, Tal Wilkenfeld, Esperanza Spalding.
FAVORITARTISTER/GRUPPER: Frank Sinatra, Ella Fitzgerald. Jag beundrar också vår egen Åsa Girgensohn. En fantastisk sångerska och låtskrivare!
HOBBY: Reser mycket.

Personligt

JESPER GUMMESON
INSTRUMENT: Synthesizers, keyboards och ljudeffekter. Medlem i Krakel sedan 2019.
FÖDD: Stockholm.
BOR: Bromma.
FAMILJ: Fru och två barn.
CIVILT JOBB: IT-arkitekt.
HOBBY: Tidigare var det segling, men sedan tog syntarna över.
FAVORITBAND: Saga, Marillion, Simple Minds och andra band där syntarna finns, men inte tar över.
FAVORITKEYBOARDISTER: För mig sitter det där med syntar och producenter mycket ihop. Sådana som Howard Jones, Rupert Hine, Thomas Dolby, Matt Johnsen i Jamiroquai.

Jesper Gummeson är Krakels klaviaturspelare och står också för gruppens suggestiva ljudeffekter. Hans syntiga atmosfärer kompletterar gruppens tunga gitarrer i ljudbilden.

▶ Releasefesten för första albumet, ”Return” (2019) var speciell.

– Vi hyrde Saltsjöbanans veterantåg – trätåget. Biljetterna sålde slut på nolltid. Vi hade dryck, lite ätbart och åkte till Saltsjöbaden och tillbaka. Vi spelade akustiskt och folk firade. Fantastiskt kul, minns Åsa.

Rockvideofestival

På grund av covid blev det inget party för det andra albumet ”Ctrl+Alt+Del”. Heller inga andra gig. Däremot har de kört livestreams och i augusti hade de en musikvideofestival på Youtube, där tecknade versioner av Kattis och Åsa presenterade och premiärvisade fyra musikvideor. Samtliga finns på Youtube och på gruppens hemsida, krakel.org

Åsas röst och gruppens meningsfulla texter är två röda trådar som löper genom materialet.

Texterna kan handla om utseendefixering (”Beauty queen”), hur vi behandlar moder jord (”Revenge”) eller Tjernobyl (Bridge of ll: Death”). Det är dock inte bara elände.

– Planerna på att åka till Mars är ju spännande, säger Åsa.

– ”Glory to the brave” är inspirerad av ”Ivanhoe” och just nu håller vi på med en text som handlar om ”Young Frankenstein”, med en massa filmcitat, ler Kattis.

De är just nu väldigt glada och stolta över framgången med det senaste albumet. Gruppen har fått positiva recensioner, särskilt Roppongi Rocks, som skriver ” this music is a bit avant-garde in a Rammstein kind of way, which makes it stand out from the crowd”.

– Vi har fått många nya följare och lyssnare, radiotid runt om i världen och flera låtar på spellistor på Spotify. Radiostationer hör av sig och vill spela vår musik. Vi ser fram emot kommande festivaler och turnéer! □

Krakel om sina album

”Return” (2019)

Åsa: Debutalbumet. Jag gillar det fortfarande. Det finns flera höjdarlåtar där. Sedan låter ju uppföljaren ännu bättre, men det är bara logiskt. Man lär sig ju saker hela tiden genom att skriva mer och att skruva fram ljud, och det är så det ska vara.

Kattis: Det här albumet är något enklare i ljudbilden och det nya är lite tyngre. Vi försöker undvika att upprepa oss från låt till låt. Risken finns alltid att det låter splittrat, men vi är hellre varierade än att man känner att man har hört allt vi har att komma med efter ett par låtar, som man gör med vissa band.

”Ctrl+Alt+Del.” (2021)

Kattis: Även om det mesta på plattan kan betecknas som hårdrock i någon form är soundet varierat. ”Fluch” är exempelvis mer som Rammstein, medan ”Devil’s in love” har mer sväng och poprock. Jesper är vår ”sound wizard”. Han har tangenter för allt – det gnäggar och skärs med knivar!

Jesper: Ja, det är många syntar och ljudeffekter, men det får inte bli lekstuga av alltihop. ”Glory to the brave” hade så många ljudeffekter att jag sa ”vill ni verkligen ha med allt det här?”. Sedan rensade vi lite.

Åsa: Produktionerna görs i min studio. Den är liten, men vi har jobbat hårt och hoppas att det märks. Nästa album ska dock bli ännu bättre. Vad vore poängen med att släppa ett album som är sämre än det föregående? Det finns mycket musik som står på kö i mitt huvud för att få komma ut.

Rock'n'Roll MAGAZINE

En tidning från Albinsson&Sjöberg

BÄSTA PRENUMERANT!

Ta del av fina erbjudanden via mejl och mobiltelefon

Gå in på
www.rocknrollmagazine.se/minasidor
Fyll i mejladress och mobilnummer

Stöter du på problem längs vägen?
Ring kundtjänst på tel. 0455-30 29 30 eller mejla kundservice@fabas.se

Janne Schaffer visar upp sin berömda Sunburst från 1959. Han köpte den efter att ha fallit som en fura för Bluesbreakers-plattan från 1966 med Eric Clapton.

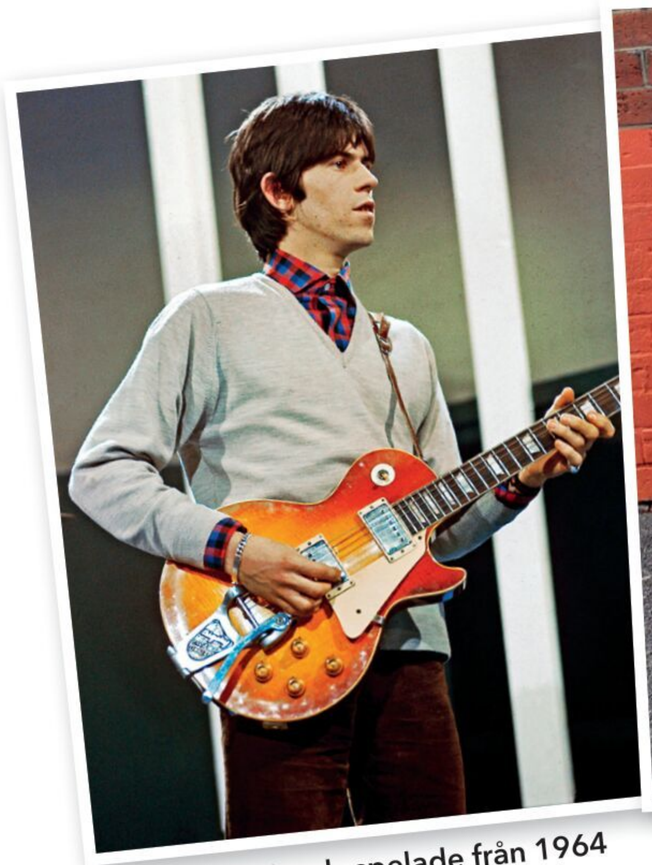

Keith Richards spelade från 1964 ofta på en Les Paul Sunburst från 1959. Den kallas ”Keith Burst”.

Joe Bonamassa har flera ”burstar” från 1959 och dammsuger ofta marknaden på vintagegitarrer.

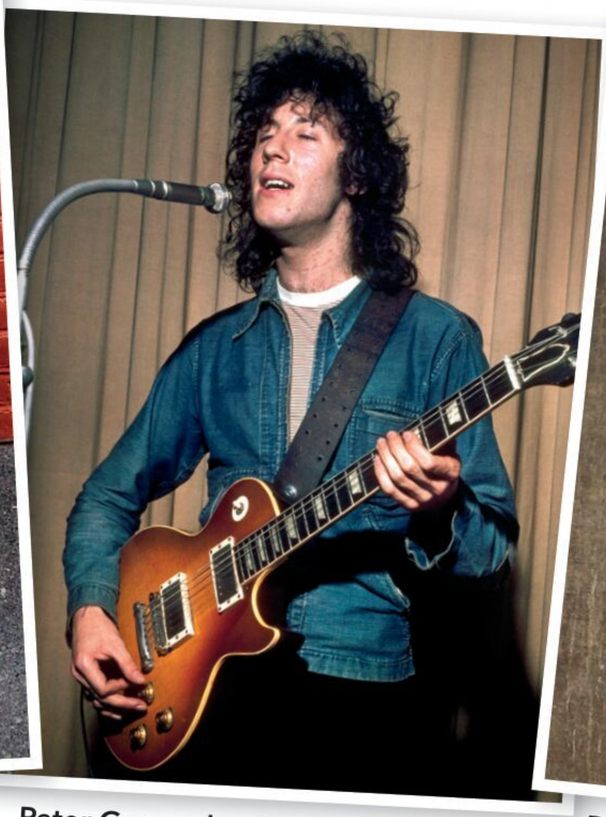

Peter Greens berömda Sunburst från 1959 har hamnat hos Metallicas Kirk Hammett, via Gary Moore.

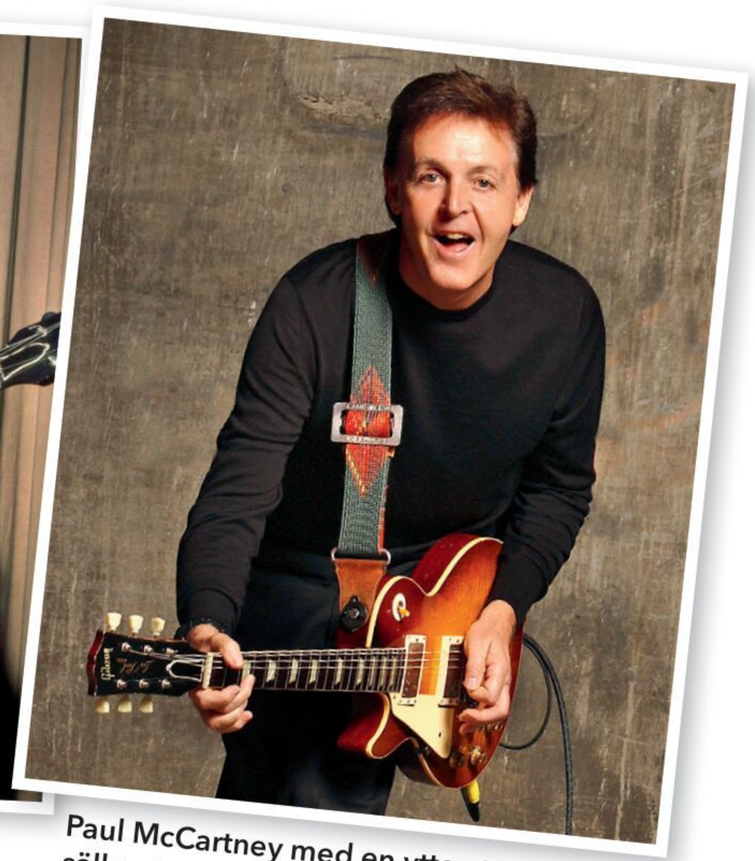

Paul McCartney med en ytterst sällsynt vänsterhänt Gibson Les Paul Sunburst från 1960.

Maximal utstrålning

Vissa kallar dem elgitarrernas heliga graal. Dels för att många legendariska gitarrister spelade på sådana, men givetvis också för att de är gitarrer vars stabila, välgjorda konstruktion och varma och fylliga ton står sig lika väl i dag som när de skapades. Här är historien om Gibson Les Paul Standard Cherry Sunburst 1958-60. Rock’n’Roll Magazine har fått granska några av de exemplar som finns i Sverige!

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist, TT Bild, Alamy (foto)

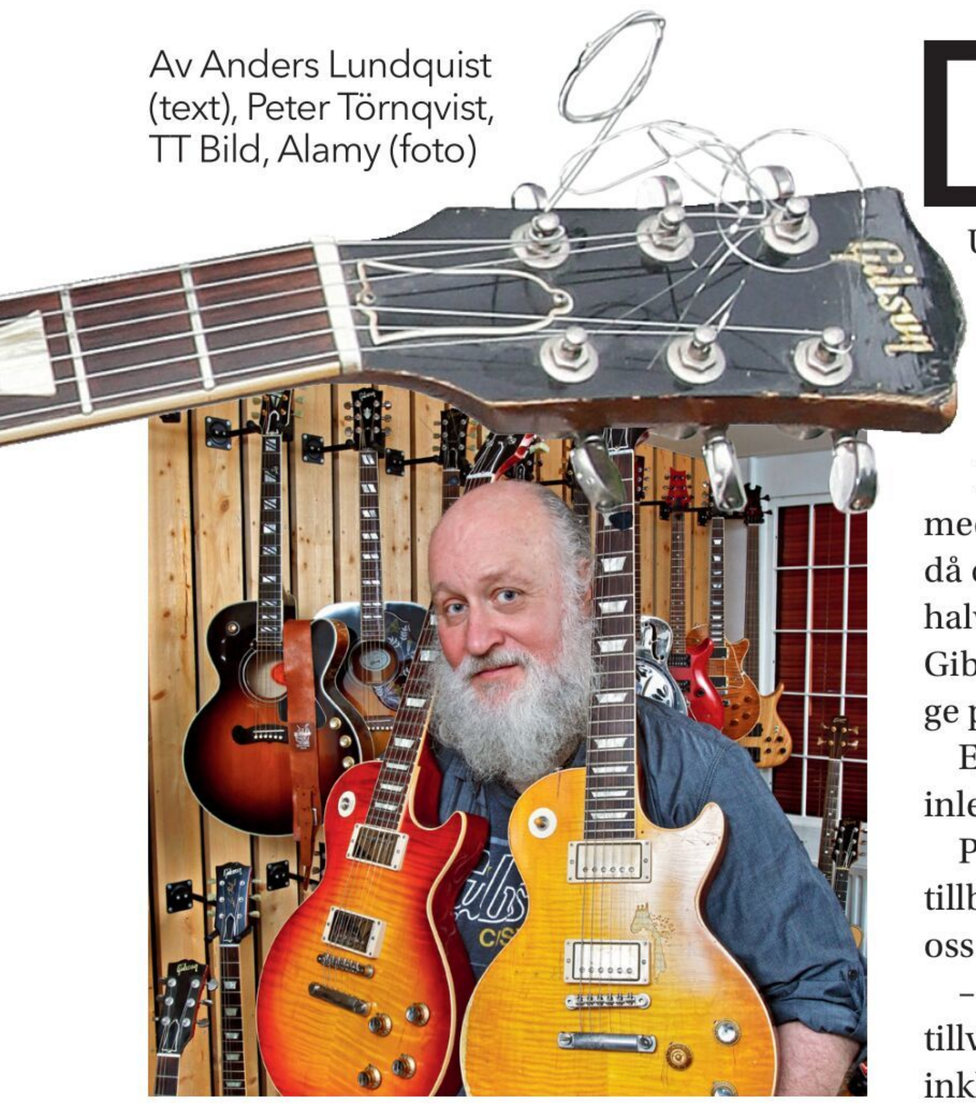

Per Olsson håller upp två av sina gitarrer. Till vänster en historiskt korrekt nyproduktion av 1959 års modell av Tom Murphy på Gibsons Custom Shop. Till höger den första modellen av Gibson’s Collectors Choice, där man replikerade varje liten spricka, skråma och rostfläck från ett antal världsberömda gitarrer, mest ”Burstar” från 1958-60. Denna är modellerad efter Gary Moore/Peter Greens gitarr och var den första av dessa som lämnade Custom Shop.

Den första klassiska solida elgitarren från Gibson kom till 1952, designad i samarbete med sin tids gitarrhjälte nummer ett, Les Paul. Uppfinnaren Les Paul ville ha den i guldfärg, för att det skulle se dyrt och lyxigt ut. ”Goldtop”, som den snart kom att kallas, och Les Paul Custom-modellen (kom 1954) började dock sälja allt sämre.

Därför bestämde man sig för att börja med ”burst”-färgen. Kunskapen fanns redan, då den applicerats på deras akustiska och halvakustiska gitarrer. Tidigt 1958 övergav Gibson helt produktionen av Goldtop för att ge plats för ”Bursten”.

En klassisk era i elgitarrens historia hade inletts.

Per Olsson representerar sedan många år tillbaka Gibson i Skandinavien och hjälper oss att berätta historien:

– Innan 58:ornas Sunburst började tillverkas, gjordes fortfarande Goldtop, inklusive humbuckerpickuper av P.A.F.-typ, som hade introducerats ett år tidigare.

Modellerna från 1958 hade mer trä i halsen än föregångarna, vilket gav mer resonans. Detta föll dock inte alla i smaken, så halsarna blev tunnare 1959 – och ytterligare något tunnare året därpå. I dag anses halsarna från 1959 allmänt vara de optimala, även om det givetvis är en smaksak.

Alla gitarrer från denna tid var handgjorda och ingen var riktigt identisk med den andra.

– När jag började jobba för Gibson 1994, fanns det en 80-åring som kallades Hutch, som hade varit med redan på 50-talet. Han berättade att de då manuellt mätte var de skulle sätta hålen till stallet och tailpiece och var de skulle placera pickuperna. Det var ”på ett ungefär,” medan dagens toppar, med hjälp av CNC-maskiner, blir likadana, sånär som på finputsningen.

Bra från start

Det finns inte många andra exempel där produktutvecklingen i princip stått still sedan 50-talet, påpekar Per Olsson.

– Visst kommer det nya gitarrer, lösningar, varumärken, stall och annat. Kärnan av marknaden, uppåt 70 procent av all elgitarrförsäljning, är dock än i dag originaldesigner av Gibson- och Fender, eller derivat.

Är det helt enkelt så att Gibson och Les Paul redan i elgitarrens linda tillsammans skapade den perfekta gitarren i sitt slag?

– Rent principiellt är svaret ja – men jag har också själv spelat på några från dessa ”magiska” år som faktiskt inte har varit speciellt bra. Det var snarare att betrakta ▶

▶ som antiklimax. Jag hade förstås gärna ägt även en sådan, men jag hade i ärlighetens namn inte använt den så mycket!

Bleknade fort

Det fanns bara en Sunburst under dessa år, den som i dagens nyproduktion kallas Les Paul Heritage Cherry Sunburst. Ändå ser gitarrerna från de åren väldigt olika ut. Varför?

Mark Knopfler med en skog av de signaturmodeller som är repliker på hans Les Paul Sunburst från 1958.

– Det vi i dag kallar Tobacco Burst, Lemon Burst och annat, är resultatet av den pigmentering som uppstått i samband med gitarrernas kontakt med ultraviolett ljus, exempelvis solljus, berättar Per.

Det finns till och med en story om en gitarrsamlare vid namn Jalle, som lämnade sin gitarr i vardagsrummet en sommar, kom hem och trodde att hans gitarr hade blivit stulen och ersatt av en annan! När han lyfte på axelbandet märkte han dock att det var samma färg under.

Gibson uppmanade under den här tiden återförsäljare att inte ställa gitarrer i skyltfönstren på grund av blekningen. Med tiden började de dock använda lacker som inte är lika ljuskänsliga. Dels för att de skulle behålla färgen, men också för att vissa av de kemikalier som användes när det begav sig inte längre var tillåtna.

Högt värde

Det tillverkades strax under 1.700 ”Burstar” under originaleran och man beräknar att det finns cirka 1.200 stycken kvar runt om i världen. Givetvis i varierande skick.

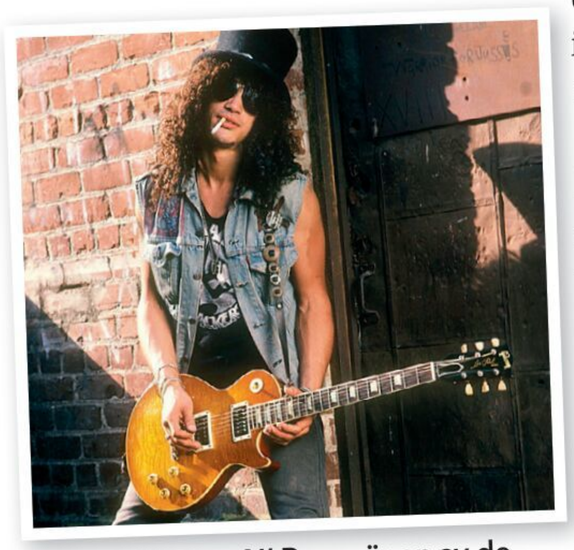

Slash från Guns N’ Roses är en av de gitarrister som gav Gibson en ”revival”. Detta trots att han på debuten faktiskt använde en kopia byggd av Kris Derigg.

Vad är en Les Paul Standard från de första tre åren värd i dag?

– Från en och en halv miljon kronor och uppåt. Har den någon som helst proveniens så rakar det i höjden direkt. Även om Kirk Hammett förnekar det, så har jag hört från rätt säkra källor att han betalade ungefär två miljoner dollar för Peter Greens Les Paul. Detta trots att den har haft ett halsbrott. Den föregående ägaren hade betalat hälften. Jag har hållit i den gitarren. Den var okej, men inte fantastisk. Det var Peter Green och Gary Moore som var unika, konstaterar Olsson.

Det har också florerat många historier om Claptons mytomspunna Les Paul Standard, som bidrog till att popularisera modellen.

– Det ryktas bland annat om att det är Bernie Marsden som äger den, men det har aldrig bevisats och Clapton själv vet inte serienumret, så vi får nog aldrig veta vem som har den – om den ens finns kvar, konstaterar Per. Joe Bonamassa hävdade ett tag att han visste vem som hade den – en person på USA:s östkust – men jag tvivlar.

Finns nya alternativ

Olsson tror att de galna priserna på Sunburst-originalen snart har passerat zenit, i likhet med det som har hänt med stenkakor av Elvis Presley eller Johnny Cash.

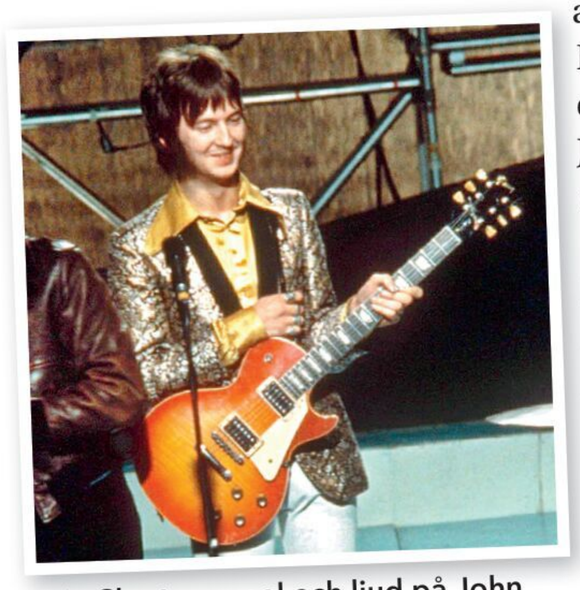

Eric Claptons spel och ljud på John Mayall & the Bluesbreakers album från 1966, kommer från en mytomspunnen Sunburst.

– Det har delvis med förebilder att göra. Många av de rika personer som köpt dem har växt upp med gitarrister som Peter Green och tidiga Clapton. Nya generationer har dock nya idoler. Alla köper sin egen dröm.

Om man köper en ny Les Paul i dag kan man välja mellan en Standard, som ligger runt 25.000 kronor och en Custom Shop som kostar ungefär dubbelt så mycket. Om man inte vill ha en signaturmodell eller liknande, förstås.

– Custom Shop har andra leverantörer av trä, där man ställer högre krav på kvalitetsklassen, berättar Olsson. Bland annat handlar det om mineralhalten i träet. Mindre mineraltäthet ger en lättare mahognybit. Även när det gäller greppbräda av rosewood, lönntopparnas flammighet så har man redan på råmaterialstadiet ett premiumurval. Plus att alltmer är handgjort och handputsat överlag.

Lågpris från Asien

Gibson äger även ett billigare märke vid namn Epiphone som tillverkas i Kina och har en i det närmaste helautomatiserad tillverkningsprocess.

– Utmärkta nybörjargitarrer – men inte alls på samma nivå som Gibson, konstaterar Olsson. Visst kan en duktig person få dem nästan lika bra genom att byta mekanik, pickuper med mera, men då är det i slutändan inte dyrare att köpa en riktig Gibson direkt. En instegs-Les Paul Tribute med humbuckers kostar inte mer än 10.000 kronor. Visst det är 4.000 kronor mer, men det är inget enormt kliv.

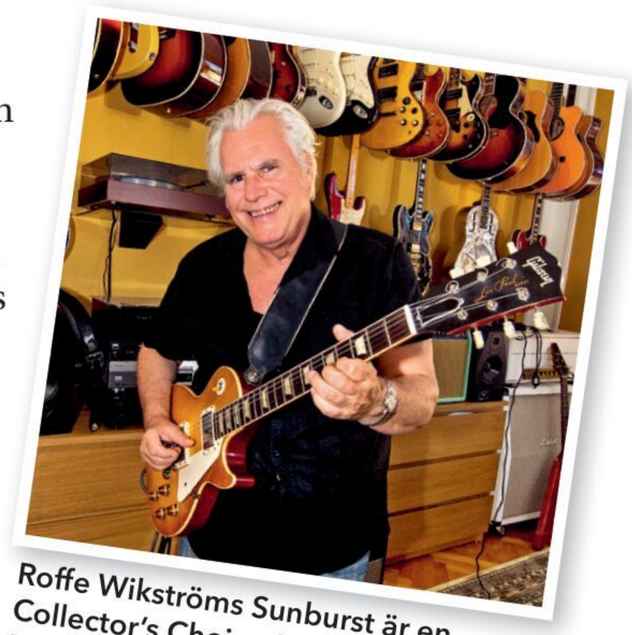

Roffe Wikströms Sunburst är en Collector’s Choice 8, en replik av Bernie Marsdens berömda ”The Beast” från 1959.

Man får dessutom räkna med att billiga Asientillverkade gitarrer kommer att bli ungefär 20 procent dyrare inom en snar framtid, på grund av ökade fraktkostnader och allehanda avgifter som – befogat eller ej – tillskrivs coronapandemin.

Halkade in tidigt

Den legendariske gitarrhandlaren Jan ”Halkan” Hallquisth på Halkan’s Rockhouse i Stockholm har drivit gitarrbutik i över 50 år. Genom åren har många instrument givetvis passerat revy och Halkan har själv ägt sju eller åtta Gibson Les Paul Standard Sunburst från 1958-1960. Vi ber honom berätta historierna bakom några av dem.

– I slutet av 60-talet, innan jag öppnade mig egen affär 1970 tog jag över gitarrspelet efter Janne Schaffer i bandet Attraction.

Då hade Halkan för första gången blivit intresserad av Les Paul, eftersom den hade slagit igenom med hjälp av engelska, bluesinfluerade gitarrister som Peter Green och Eric Clapton.

– Innan dess hade Gibson tappat lite dragningskraft i och med The Shadows och andra stora instrumentalband som ju föredrog gitarrer som Fender Stratocaster respektive Telecaster och det hade alltså gått så långt som att Gibson tidigt 1961 hade lagt ner tillverkningen av sin Les Paul.

Halkan ville dock ha en och tittade in i en Hagströmbutik i Sundsvall och de nämnde att det fanns en kille som hade en.

– Jag ringde på och fick komma in och titta. Det saknades någon sträng och den såg lite övergiven ut. Han ville ha 1.200 kronor, vilket var lika mycket som han hade betalat på Hagströms.

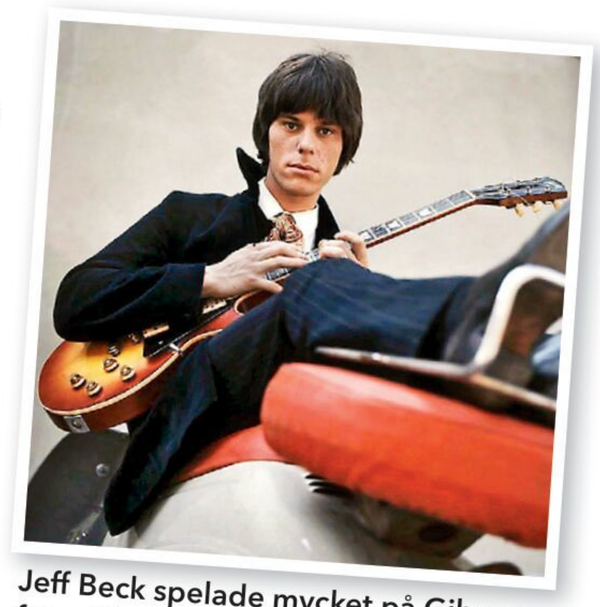

Jeff Beck spelade mycket på Gibson fram till mitten av 70-talet, men har därefter föredragit en Strata.

Den legendariske gitarrhandlaren Janne ”Halkan” Hallquisth med sin Gibson Les Paul Standard Sunburst. ”Den är från tidigt 1960, men har 1959 års specifikationer”, berättar han. Allt är original och den har förmodligen tillbringat alla sina år i Sverige.

Jag hade 1.100 kronor i plånboken och han sa okej. Det blev min första Sunburst.

Efter en tid fick Rikard Rolf, gitarristen i November, nys om att Halkan hade en sådan och ville köpa den.

– Jag kollade annonser i engelska musiktidningar som Melody Maker. Det hette bara ”used guitars” på den tiden, begreppet ”vintage” kom senare. Jag såg att folk tog uppåt 7.000 kronor för en Les Paul Sunburst. Jag hade nog trott att den var värd ett par, tre tusen. Rikard gav sig inte, han erbjöd mig lika mycket som de betalade i England. När Attraction splittrades fick Rikard köpa den för 6.500 kronor.

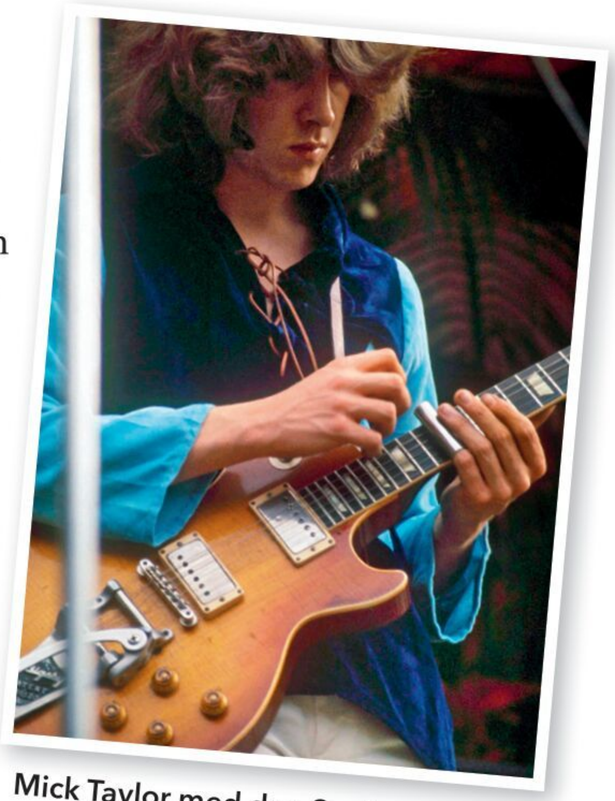

Mick Taylor med den Sunburst från 1958 som han använde under en stor del av sin tid i Stones (1969-1974).

Kraftig åverkan

I samband med att Halkan 1970 öppnade sin första butik, Musikträffen, på Grindsgatan, började han ringa runt till butiker runt om i landet, samt kolla annonser. Han fick då nys om en Sunburst som han köpte, osedd, av en privatperson i Malmö. 3.500 kronor skulle ägaren ha.

– Den var fin, men Hagström, som även var importörer av flera märken, däribland Gibson, höll under den tiden på med en klantig grej: de försöka övertala alla kunder som köpte gitarrer hos dem att montera deras svaj på gitarrerna. Alltför många gick med på det, inklusive en del Sunburst-köpare.

För att montera detta var man tvungen att borra ett hål som var 20 millimeter i diameter och sedan sex tjocka träskruvar.

– Så det blev kraftig åverkan på gitarren och detta var en sådan. Jag fick plugga igen och snygga till det så gott det gick.

Halkan bytte sedermera in den i New York mot åtta-nio gitarrer i en musikaffär på 48:e gatan.

Hänger i Umeå

En annan Sunburst köpte han av Jerker Antoni på den allra första Musikbörsen, som i princip var ”ett hål i väggen”.

– Han hade en fin, som dock var otroligt blekt, den var sandgul. Den köpte jag för 4.000 kronor, men bytte senare bort den till ▶

Michael Åhdén poserar glatt med den Sunburst från 1960 som hänger på Guitars – The Museum i Umeå. "En ganska flammig sak", konstaterar han belåtet. "Vi ville ha en sådan som Clapton hade med John Mayall & the Blues Breakers, men visste inte då att det var skillnad på halsen mellan de tre olika årgångarna."

▶ "Jojje" Wadenius mot en Les Paul Custom från 1955 med jazzpickuper, samt en Gibson ES-335 från tidigt 60-tal. Jag köpte också en "Burst" av Jan Gerfast, en bluessnubbe från söderöver. Jag gav 20.000 kronor och den hänger numera på Guitars i Umeå. Transaktionen skedde i början av 1980-talet. Jag fick gitarrer för 60.000 för den, minns Halkan.

Billy F Gibbons med sin berömda "Pearly Gates", en Gibson Les Paul Standard Sunburst från 1959.

Ångrar du att du sålde dessa gitarrer?

– Jag skulle hypotetiskt sett bli väldigt förmögen om jag fick köpa tillbaka dem för samma summor som jag sålde dem för. Tänker man i de banorna skulle man förstås kunna ångra varannan affär man har gjort, men man kan inte resonera så.

Hamnade på soptippen ...

Åren 1958-1960 gjordes alltså cirka 1.700 Les Paul-gitarrer, av vilka de allra första var Goldtops. Det förekom också någon enstaka Standard tidigt 1961, som också hade Humbuckers och Rosewood-greppbräda.

– Vissa hamnade på soptippen eller målades om. Folk bytte pickuper och borrade. Det är otroligt vad folk kan hitta på, suckar Halkan.

Han säger sig dock också få en kick av att hitta objekt som behöver återställas.

– Lite som folk som håller på med "classic cars" och hittar vrak i skogen och jobbar hårt med dem.

Hur många "Burstar" tror du att det finns i Sverige i dag?

– Om man räknar per capita är Sverige ett av världens vintagetätaste gitarrländer. Ett av skälen är att vi hade det gott ställt på 50- och 60-talen, eftersom vi behöll vår neutralitet under andra världskriget. Förmodligen finns det i dag 30-50 stycken här i landet, säger Halkan.

Jimmy Page började använda en Sunburst från 1959 på "Led Zeppelin III" och kallar den sin "number one".

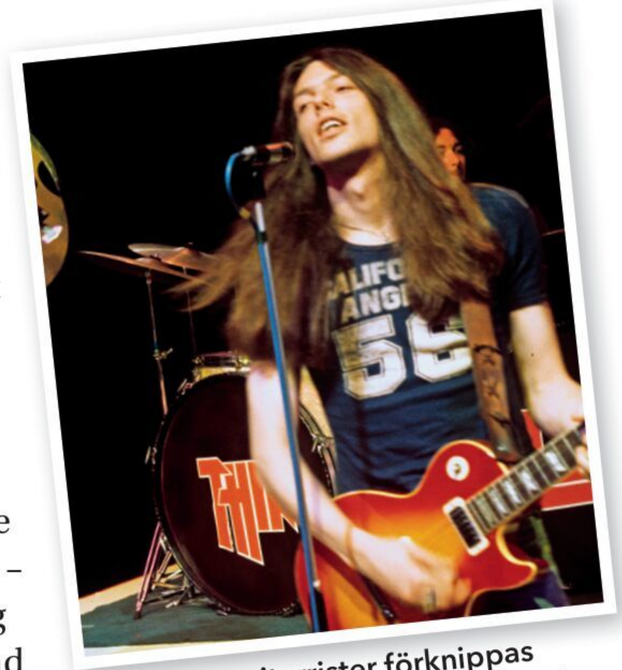

Thin Lizzys gitarrister förknippas med Gibson. Scott Gorham spelade både en Les Paul från 1957 som fått Sunburst finish och en Deluxe.

Vad man i dag får betala för en original-Burst beror mycket på kvaliteten på locket.

– Les Paul Sunburst hade mittdelat lock – sömmarna låg i mitten. Ibland lade de in sidor som matchade perfekt, men andra gånger var en sida mer "plain" och den anda flammig och då såg de lite lustiga ut. Ju flammigare, vackrare och jämnare i färgen, desto mer är den värd, förklarar Halkan. En snygg som var i bra skick, där allt är helt original, var ett tag uppe i över fyra miljoner och jag tror att de är på väg dit igen. Det blev dock ett ras från 2009 och några år framåt i USA – inte bara på gitarrmarknaden – när dollarn sjönk från tio till sex-sju kronor.

På vår begäran har Halkan hämtat en Sunburst 1960 med 1959-specifikationer som förvaras på hemlig ort. Den är i fint skick, men han är vänlig nog att följa med oss till Björns Trädgård, ett stenkast från Halkan's Rockhouse, för att låta sig fotograferas med den.

Bröderna har en Burst

Bröderna Samuel och Michael Åhdén på Guitars – The Museum i Umeå har som sagt en Sunburst från 1960, som de bytte till sig av Halkan.

– Vi ville ha en sån som Clapton hade med Blues Breakers, men visste inte då att det var skillnad på halsarna mellan de tre olika årgångarna. Vår gitarr är för övrigt en ganska flammig sak, säger Michael Åhdén.

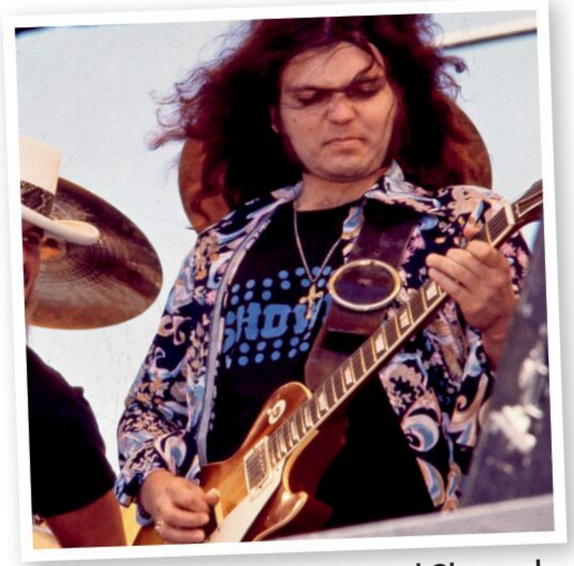

Gary Rossington från Lynyrd Skynyrd med den berömda Les Paul från 1958 som 2003 blev signaturmodell.

Vad är det då som gör att en Sunburst från de här åren räknas som elgitarrernas "Heliga Graal"?

– Givetvis bidrar det att det finns så pass få och att legendariska gitarrister förknippas med dem. Men framför allt är det emellertid fantastiska gitarrer. Det var ett genidrag att använda olika träslag, vilket gav bredd på klangen. Brazilian Rosewood på greppbrädan gav i sin tur klarhet.

– De hade dessutom tur med timingen,

som kunde använda det innan det blev förbjudet. När den återintroducerades 1968 var det Indian Rosewood.

Det är också en otroligt stabil gitarr, tack vare bandstavar och annat, menar Michael.

– Det är mycket som gör varje gitarr speciell. Hur toppen är välvd. Halsinfräsningen som ger olika lutning på halsen, vilket i sin tur avgör hur högt stallet är från kroppen.Samtliga Sunburst Les Paul hade vita M69 pickup-ramar, alla andra modeller hade svarta.

Det finns många detaljer som skiljer årsmodellerna från varandra.

– Logotypen sitter längre upp på huvudet på 1959 och 1960 års modeller. Jackplattan ändrades från att ha rundade hörn till mer skarpa i mitten av 1959. Switchplattan blev tunnare vid samma period och typsnittet ändrades.

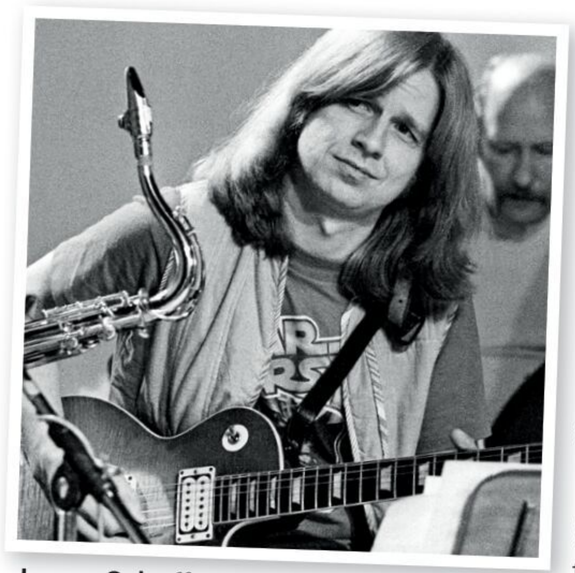

Janne Schaffer spelade på många av ABBA:s 70-talsklassiker – ofta med sin numera välkända Gibson Les Paul Standard Sunburst från 1959.

Michael ger ännu fler exempel, men av rädsla för att skrämma bort läsare som inte är gitarrister, stannar vi där.

Schaffer fyndade

En av de mest berömda svenska ägarna av en Sunburst från 1959 är Janne Schaffer. Gitarren, som var hans ”go-to”-instrument under hela 70-talet, är också en av de som kan höras på flest skivor eftersom den är med på åtskilliga ABBA-klassiker. Exempelvis ”Waterloo”, ”Mamma Mia”, ”Voulez-vouz” och många andra.

Innan Schaffer börjar berätta sin Gibson-story poängterar han att allt var länge sedan och att han bara har sin egen minnesbild att gå efter.

I mitten av 60-talet hade han en Gretsch.

– Det var för att jag hade lyssnat på Chet Atkins på Konserthuset i Stockholm och tyckte att han var så himla bra.

Schaffer kände ändå ganska snart att den gitarren inte riktigt svarade på den typ av musik som han själv spelade. 1966 lyssnade han, som så många gitarrister i sin generation, på John Mayalls legendariska Bluesbreakers-platta med Eric Clapton.

– Jag föll som en fura. Det var så bra sound, gitarrspel – allting! I samma veva var min dåvarande grupp förband till Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick & Tich och jag frågade gitarristen, Tich, vad Clapton spelade på.

”En Les Paul Sunburst”, blev svaret och Schaffer började jaga en egen.

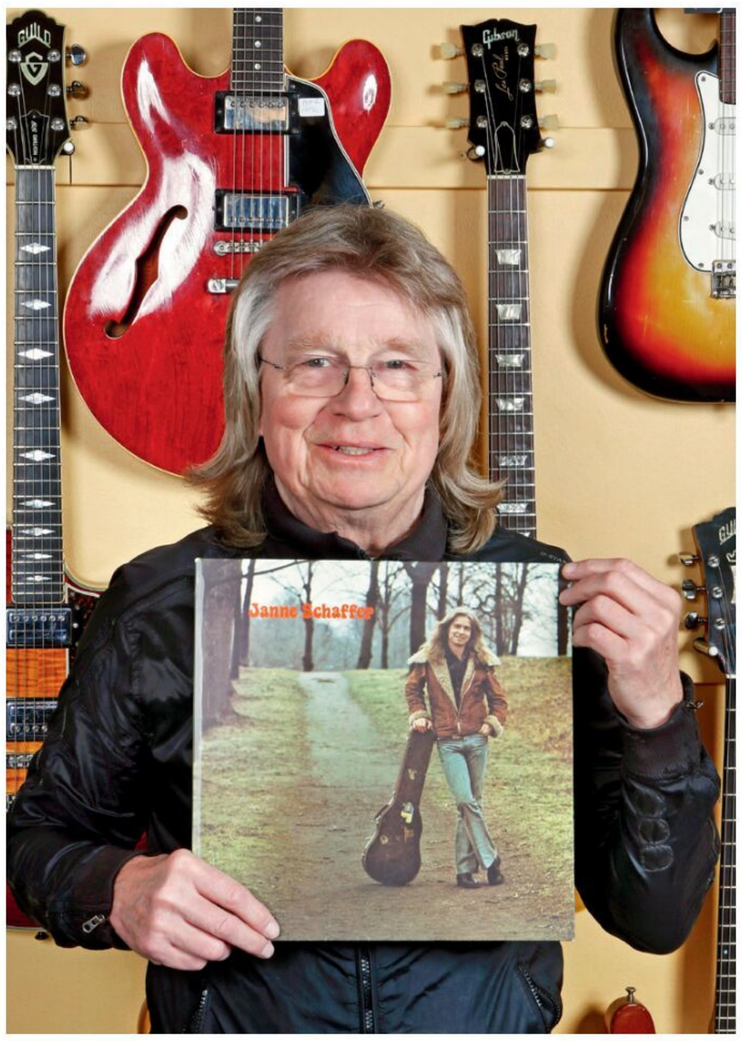

Konvolutet till 1973 års solodebut med Janne Schaffer, där han lutar sig mot sin berömda Gibson Les Paul Standard Sunbursts gitarrcase från 1959, har blivit smått ikoniskt i gitarrkretsar. Rock’n’Roll Magazine återskapade sensommaren 2021 hans pose, lutad mot samma case. Schaffer är än i dag aktiv på scen och på skiva, ofta med sin ”Music Story”, där han varvar sina låtar med anekdoter.

– De hade då slutat tillverkas, men jag fick tips om att en kille hade en från 1959. Han skulle ha 1.200 kronor för den. Det var mycket pengar då, men jag köpte den direkt. Jag använde den hela 70-talet och en bit in på 80-talet.

Behöll gitarren

I och med att han kom in i studiosvängen skaffade han även en massa andra gitarrer, men trots att en röd Larrivé sedermera blev den nya favoriten, gjorde han inte misstaget att sälja sin Burst.

– Tack och lov! Inte bara för att värdet har gått upp, utan för att den betyder mycket för mig personligen. Den finns ju med på så många av mina inspelningar från 70-talet.

Gitarren är i dag för dyrbar för att Schaffer ska våga ha med den på turnéer.

– I dag använder jag bara min Les Paul om det är speciella omständigheter, exempelvis i bluessammanhang. Jag använde den även i musiken till filmen om Ted Gärdestad, eftersom det skulle låta som då. Thomas Di Leva bad mig också uttryckligen att ta med den till en session.

Eagles ex-gitarrist, Don Felder, betalade på 70-talet 1.200 dollar för sin Sunburst från 1959. Alla tyckte att han var galen.

– Allt var original när jag köpte den och det är fortfarande det, utom stämskruvarna som är utbytta. Det kan ha tillkommit ett plektrumskydd också.

Vilka andra gitarrister har du lyssnat på som också spelar, eller spelade på, en Sunburst från 1958-1960?

– Jeff Beck, Jimmy Page, Gary Moore ...

På senare år är väl Joe Bonamassa en av de gitarrister som kör mycket med Les Paul. Att den har blivit ”elgitarrens Stradivarius” beror nog främst på att många stora namn föredrog den. Vissa tror fortfarande ”bara jag skaffar en likadan gitarr som min favoritgitarrist har, så kommer jag att låta likadant”. Så är det naturligtvis inte.

John Norum inspirerades av Thin Lizzys gitarrister i allmänhet, och Gary Moore i synnerhet, att spela Les Paul.

Schaffer fick ett annat, mer genomskinligt, sound med mer ”skimmer” och mindre kropp från mitten av 80-talet. Han är helt säker på att bytet till Larrivé påverkade hans spel och vilken sorts låtar han skrev.

– Jag använder framför allt svajarmen mer och har fortsatt att utveckla den tekniken. ▶

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

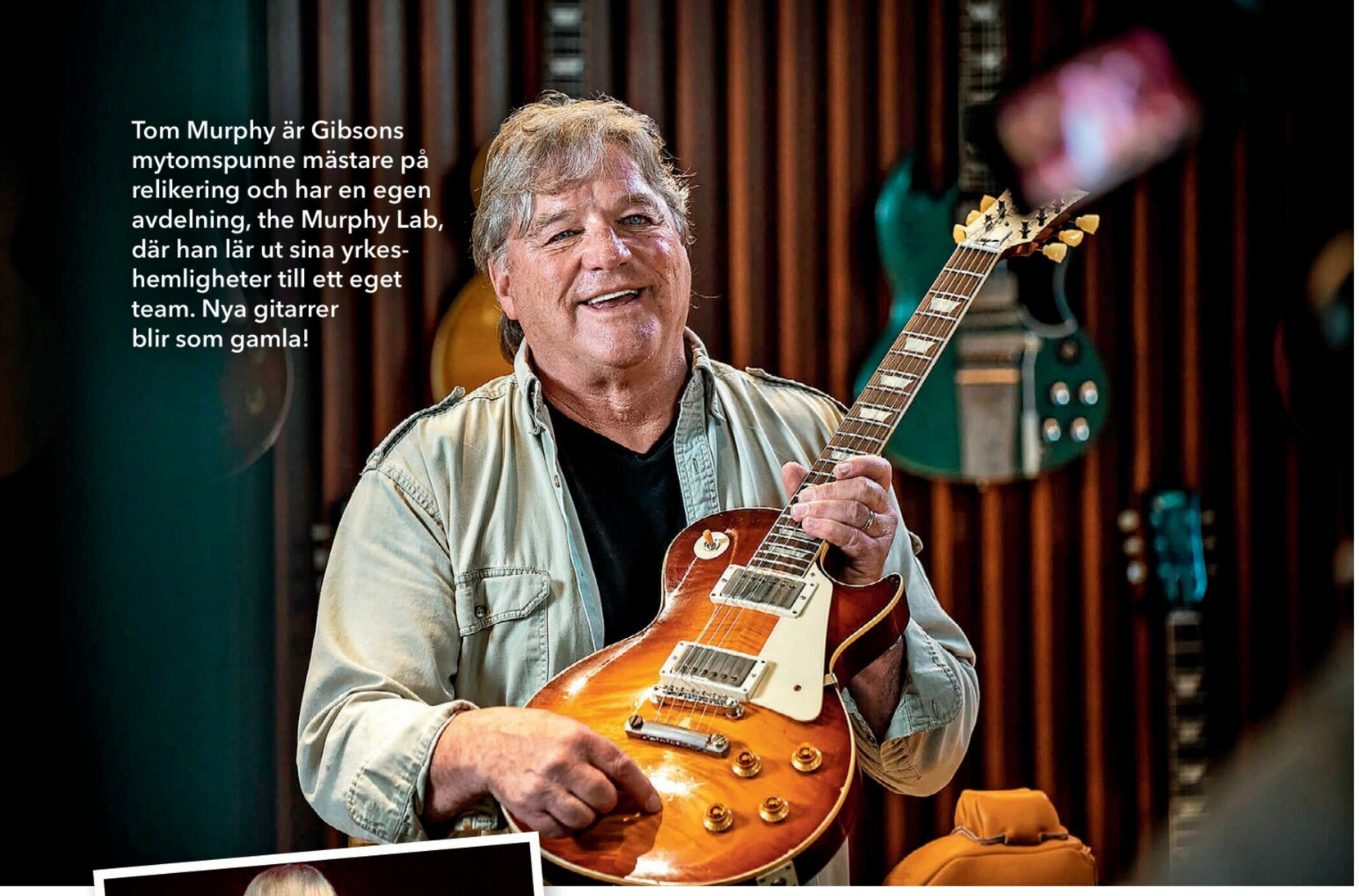

Tom Murphy är Gibsons mytomspunne mästare på relikering och har en egen avdelning, the Murphy Lab, där han lär ut sina yrkeshemligheter till ett eget team. Nya gitarrer blir som gamla!

Alex Lifeson i Rush har gjort många signaturmodeller, dock ofta byggda på annat än traditionella specifikationer.

▶ Om jag lyssnar på mina tidiga skivor så spelar jag inte alls likadant som jag gör i dag och det ser jag som positivt. Det skulle inte kännas kul att stå och stampa på samma fläck. Jag försöker ständigt utvecklas.

Vilken var rätt förstärkare till din Les Paul?

– Jag har faktiskt aldrig kört med Marshall. Jag använde en Fender Showman, den som Syd Barrett i Pink Floyd fick låna av mig när de spelade i Stockholm, och en Ampeg-förstärkare. I dag har jag en Peavey som jag är nöjd med. På festivalen i Montreux hade jag en Mesa Boogie.

Ace Frehley var ett tag känd för att köpa Les Paul-gitarrer, signera dem och därefter snabbt sälja dem, för att få ihop till ölpengar.

Det sistnämnda framträdandet kan hittas på Youtube. Schaffer, som sällan brukar försöka imponera med sin snabbhet, spelar där som en demon.

Körde du med några pedaler till din Les Paul?

– Jag hade wah-wah, volympedal, flanger, chorus och delay, men sällan någon typ av overdrive. Jag har aldrig riktigt gillat distpedaler.

Janne Schaffer vill inte sätta en prislapp på sin gitarr, men säger sig veta ungefär vad värdet ligger på.

– Sedan kan man nog lägga till lite för att den är med på hundra miljoner ABBA-skivor, ler han. □

Historik

• 1952 släppte Gibson sina första gitarrer med solid kropp, det vill säga utan resonanslåda. Däribland den Les Paul i guldfärg som senare kom att refereras till som ”Goldtop”. Den hade mahognykropp, lönntopp och limmad hals. Alla Les Paul-gitarrer 1952-60 har 17 graders tilt på huvudet.

• Så kallade Humbuckerpickuper som kallades P.A.F. (Patent Applied For) uppfanns av Seth Lover 1955. Gibson började använda P.A.F. på sina finare modeller 1957 och slutade sent 1962, då patentet gick igenom och man i stället använde patentnumret på mikrofonerna.

En Humbucker består av två seriekopplade spolar som är lindade åt varsitt håll, placerade i magnetfält av motsatta riktningar. Detta gör att störningar i form av elektromagnetiska fält uppträder med motsatt polaritet och därför släcks ut, medan signalen som kommer av de vibrerande strängarna återges korrekt. Namnet kommer från engelskans hum, som betyder brum.

Les Paul själv hade redan tidigare börjat experimentera med att få bort brum, vilket resulterade i en så kallad Dummy coil.

• Under 1958 avvecklades den så kallade ”Goldtop-finishen” och ersattes av Cherry Sunburst, som de redan hade använt på sina akustiska och halvakustiska gitarrer. För att skilja den från Goldtop kallades den Les Paul Standard. Enligt Gibsons shipping-katalog levererades drygt 1.700 Les Paul-gitarrer 1958-60: 434 stycken 1958, 643 stycken 1959 och 635 stycken 1960. Eftersom en del av de som skeppades under första halvan av 1958 var Goldtop-modeller, är det därför svårt att säga exakt hur många Sunburst som levererades totalt. Den första Sunburst som man känner till har serienummer 8-3322 och tillverkades andra halvåret 1958 och det första kända serienumret från 1959 är 9-0297.

• Högre bandstavar gjorde att halsen kändes för tjock, så den senare tunnades ut lite 1959. Detta har blivit den mest populära av de tre ursprungliga årsmodellerna.

• 1960 tunnades halsen ut ytterligare och färgen byttes ut mot en mer färgresistent blandning, som gav en mer djupröd färg, ofta refererad till som ”Tomato Burst”.

• I mitten av 1960 ändrades lacken. Anilinet som användes som lösningsmedel byttes ut eftersom lacken blektes och ämnet var giftigt. Detta skedde runt serienummer 0-0700.

• Sent 1960 lades produktionen av Les Paul Standard ner. Enstaka exemplar med serienummer från 1961 lär finnas.

• 1968 återupptogs produktionen av Les Paul Goldtop respektive Custom och 1976 återupptogs den seriemässiga produktionen av Les Paul Standard. Sedan dess har Gibson regelbundet gjort reissues och signaturmodeller, samt repliker av extra berömda exemplar. Något som fortgår än i dag.

• I slutet av 80-talet började man gå tillbaka till de gamla recepten. I Nashville, Tennessee finns numera Gibson USA och Custom Shop (vars nytillverkade gitarrer är historiskt korrekta) och i Bozeman, Montana görs alla akustiska gitarrer.

Legendaren, gitarristen och uppfinnaren Les Paul (1915-2009).

Gibson®

Legendary burst´s
since 1958.

DISTRIBUTED BY LUTHMAN NORDIC AB

Slash lever för livekänslan

Den 11 februari är det dags för ett nytt album med Slash featuring Myles Kennedy and the Conspirators. I sommar kommer gitarrikonen till Sweden Rock med sitt ”andra” band, Guns N’ Roses. Rock’n’Roll Magazine fick ett Zoom-samtal med en glad Slash.

Av Anders Lundquist (text), TT Bild, Arkiv (foto)

Slash konspirerar med sina kollegor. Från vänster: Brent Fitz (trummor), Myles Kennedy (sång), Slash (gitarr), Todd Kerns (bas) och Frank Sidoris (gitarr).

Myles Kennedy och Slash rockar live på Glastonbury-festivalen i juni 2010. De hade precis börjat samarbeta här: Kennedy sjöng två låtar på Slashs soloalbum från samma år.

Den numera 56-årige Slash, eller Saul Hudson som han egentligen heter, är stolt över det nya albumet ”4” (Gibson Records). The Conspirators nuvarande sättning firar i år tio år tillsammans. Slash har uppenbarligen hittat en bra balans mellan att skapa ny musik med sitt eget band och att turnera med Guns N’ Roses, som enligt uppgift inte har skrivit en enda ny låt sedan återföreningen.

Undertecknad har fått strikta förhållningsorder om att inte prata om Guns N’ Roses. Samtalet kretsar därför kring The Conspirators.

Det mesta på ”4” är inspelat live i studion och Slash tror att det hörs. Jag lägger fram teorin om att folk ofta säger att det låter analogt, när de egentligen hör samspel och dynamik.

– Jag har aldrig tänkt på det, men det kan absolut ligga något i det. När man spelar ihop finns det en känsla av enhet som saknas när alla gör sina pålägg separat. Det är dock en ganska komplicerad fråga. Jag upplever ofta att det är stor skillnad mellan vad folk tycker sig höra och vad de faktiskt hör!

Ögonkontakt viktigt

Därefter säger Slash något oväntat. Något som antyder att han faktiskt inte alltid bär de solglasögon som (tillsammans med hatten) har blivit hans varumärke.

– I ett rock’n’roll-band är det avgörande att ha ögonkontakt med varandra när man spelar in. Spänningen, dynamiken och den delade upplevelsen är beroende av det. Jag tror inte att folk kan sätta fingret på det, men de känner när ”rockens sanna ande” vilar över musiken. Det där outtalade. Samma sak med jazz. Om man spelar modern listpop är det däremot inte lika viktigt, för det handlar mindre om samspel – och när man spelar i en stor symfoniorkester läser man ju noter eller tittar på dirigenten.

Att Slash alltmer har velat närma sig livekänslan även i studion är ingen slump när han tittar tillbaka.

– De skivor jag lyssnade på när jag var 13-15 år gammal, var främst liveplattor. För mig var de det allra bästa sättet att lära känna ett band. Jag hade inte råd att köpa allt av de grupper jag gillade, så jag brukade börja med liveskivorna. Jag fick ta del av energin av ett band som jammade och samtidigt lite kriterier för vilka studioskivor jag skulle börja med. En liveskiva gav mig ett tvärsnitt.

Pålitligt band

Jag ber Slash beskriva sångaren Myles Kennedy och medlemmarna i The Conspirators.

– Myles är en tystlåten, mild och timid person. Eftertänksam, djup och väldigt hänsynsfull mot sin omgivning.

Det är inte utan att man slås av att han beskriver motsatsen till den sorts person Axl Rose har gjort sig känd för att vara. Att Velvet Revolvers sångare Scott Weiland (1967-2015) hade problem är heller ingen hemlighet, i synnerhet med tanke på dennes öde. Är det så att Slash efter sina erfarenheter har sökt sig till personer som är mer stabila?

– Inte medvetet! Man vet aldrig vad som ska hända. Myles var den förste jag jobbade med. Han var en fantastisk sångare i första hand och det var därför jag ville ha med honom. Att han är så tillbakalutad och lugn kan bero på att han egentligen är en fantastisk gitarrist som blev en fantastisk sångare! Brent Fitz är en fantastisk trummis och alltid väldig ivrig att få jobba. Brent är ▶

"Apocalyptic love" (2012). Det första albumet som utöver Slash även tillskrevs Myles Kennedy & The Conspirators. Albumet producerades av Eric Valentine, som jobbat med Queens of the Stone Age.

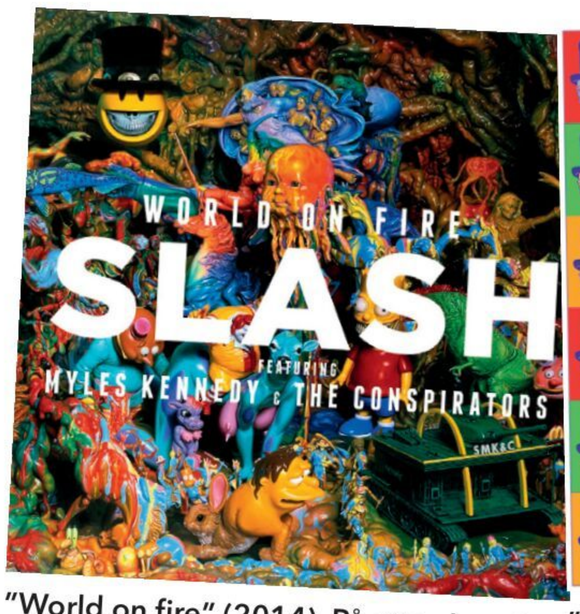

"World on fire" (2014). På grund av sina åtaganden med sitt andra band, Alter Bridge, skippade Kennedy denna gång gitarrspelet och fokuserade på sång. Producent var Michael Baskette.

"Living the dream" (2018) var det första albumet där gitarristen Frank Sidoris medverkade i studion. En naturlig uppföljare till "World on fire". Liksom sist var Michael Baskette producent.

"4" (2022). Det fjärde albumet med The Conspirators släpps den 11 februari. Denna gång har de försökt spela in det mesta live i studion. Producent var Dave Cobb som producerat Rival Sons.

▶ också den mest sociala, det är nog det första ord som slår mig när jag tänker på honom. Väldigt snäll och tankfull. Han älskar kaffe och människor. Det var Brent som presenterade mig för Todd Kerns, som blev vår basist. Todd är väldigt extrovert. Han är ett extremt stort fan av musik, grupper och allt runt omkring som banden står för. Han är en stor nörd inom science fiction och skräckfilm och har extremt stor koll på sådant. Frank Sidoris kom med något senare, han ersatte Bobby Schneck 2012. Frank är lättsam, älskvärd och en fantastisk gitarrist. Han älskar också djur.

Richards gav råd

Har du fått några råd som har betytt extra mycket för dig?

– Jag tänker ofta på en sak som Keith Richards sa till mig. "You never leave." Det betyder att du inte ska låta tillfälliga känslor göra att du ger upp och går ut genom dörren. Om du verkligen vill göra det här, hänger du kvar i alla situationer. "Bit ihop och stå ut", ha ha! Jag har också plockat upp massor av saker som inte nödvändigtvis var råd, utan snarare lektioner i hur man ska bete sig – och vad man inte ska göra.

Vissa stannar för musiken, vissa för berömmelsen och andra för pengarna. Var befinner du dig på den skalan?

– Jag kan ibland önska att jag hade lite mer sinne för pengar, för jag kan inte förmå mig själv att motiveras av dem, ens om jag försöker! Det funkar bara inte för mig.

Har din motivation förändrats sedan du startade?

– Jag tror att det alltid har handlat om musik för mig, men det har funnits ögonblick – okej, det var mer än ögonblick – då "utomstående aktiviteter" tog upp mer tid och energi än vad jag hade tänkt mig. Det gjorde det svårare för mig att behålla mitt fokus på musiken. På något sätt lyckades jag inse vad jag egentligen ville och kunde, och lade ner de sakerna. När du går vilse finns det egentligen bara en sak som kan få dig på rätt kurs igen: att påminna dig själv om vad det var som attraherade dig till detta när det begav sig – och i mitt fall var det musiken i sig. Att lägga ner de andra sakerna gav mig friheten att lägga all tid och energi på musik igen. Jag inser att jag är väldigt lyckligt lottad som kom ut på andra sidan efter att ha gått igenom allt det där, men en dag hade jag bara fått nog.

Skivor som präglat

Har du några favoritsolon på den nya skivan?

– Jag är extra nöjd med mina solon i "C'est la vie" och "Action speaks louder than words", för jag hade inte förberett dem alls och båda fick bra flyt. Jag hade egentligen inte förberett så många solon inför den här skivan, men just de två var helt improviserade och hade mollskalor som jag tyckte blev rätt coola.

Sista låten, "Fall back to earth", påminner mig lite om Pink Floyd i strukturen och den episka känslan.

– Coolt, ha ha! Jag har alltid varit ett fan av David Gilmour. Han har en långsam, melodisk stil, som verkligen är effektiv. Varje gång jag hör Pink Floyd, speciellt tidiga skivor, beundrar jag hans spel. Hans infallsvinkel är speciell.

Gilmours spel andas verkligen klass.

– Ja. Klass är ett bra ord för att beskriva hans spel.

Vilka andra skivor tror du har präglat dig mest?

– Oh, fuck, ha ha! Jag skulle vilja nämna 25 plattor, om det fanns tid. Det är kanske självklart, men "Electric ladyland" med Jimi Hendrix var ett kreativt mästerverk. Han tog allt till en ny plats. Jag älskar alla hans skivor, men den var speciell. "Rocks" med Aerosmith var viktig för mig.

Undermedvetet inspirerad

"I've got the blues" med Albert King hörde en 13-årig Slash hos sin mormor.

– Först hörde jag B.B. King och Albert kom strax efter. "Blow by blow" med Jeff Beck var höjdpunkten i hans stil för mig. Han tappade mig lite när han fortsatte ännu längre in i fusion, men det finns ögonblick på alla hans skivor, även efter den, som påverkat mig. Men "Blow by blow" hade tonen, sköna licks och fina tolkningar av melodier. Ett av de stora mästerverken bland gitarrplattor. Jag lyssnar fortfarande på den. Beatles-producenten George Martin producerade ju den och jag var en gång på ett Jeff Beck-gig där George Martin hade en symposium, en föreläsning, och Beck kom upp och spelade en Beatleslåt. Det var otroligt coolt. Jag älskade förstås också den mer Yardbirds-inspirerade, raka och råa rocken med Jeff Beck Group, där han också lade in sina unika Jeff Beck-grejor.

Slash tror att han undermedvetet inspirerades av "Led Zeppelin ll" redan innan han ens hade plockat upp en gitarr.

– Jag var förstås inte medveten om det då, men den gjorde så djupt intryck på mig att det var den som bestämde vilken riktning jag skulle gå i när jag väl började spela.

Slash kan ta kritik

Har du fått någon kritik som du har tagit fasta på?

– Bra fråga. När jag var yngre fick jag vissa påpekanden som gjorde mig mer medveten om betydelsen av att intonera ordentligt. Att vara medveten om "bending", hur långt man drar strängarna.

Ibland upplevde jag att du tidigare hade vissa problem med just detta.

– Tycker du det? Ja, kanske på "Use your illusion"-plattorna ...

Solot i "November rain" är lite surt på sina ställen, påpekar jag och ångrar mig direkt. Slash tar det dock med ro.

– Kanske. Tonerna i det solot är ju väldigt specifika. Du kan ha rätt. De gånger jag hade problem, hade det dock mest att göra med att jag hade druckit för mycket!

Min tid är ute och pr-damen ber oss avsluta.

– Vi ses i sommar med Guns och med The Conspirators året därpå! hälsar Slash glatt.

På Hollywood-språk (I'm in a good place), känns det verkligen som om han är på en bra plats just nu. □

”På den nya plattan satsade jag allt på att sätta hela solot i första tagningen ihop med bandet och behålla det, utan att fixa det i efterhand. När man gör ett solo i efterhand är det lätt att man börjar rätta till saker och tappa nerven, men i en bandsituation kastar man sig ut och hoppas på det bästa”, säger Slash.

”Jag kan ibland önska att jag hade lite mer sinne för pengar, för jag kan inte förmå mig själv att motiveras av dem, ens om jag försöker! Det funkar bara inte för mig.”

Personligt

SLASH
RIKTIGT NAMN: Saul Hudson.
INSTRUMENT: Gitarr. Ligger bakom flera av Gibsons signaturmodeller.
FÖDD: 1965 i Hampstead, London, England.
BOR: Beverly Hills, USA.
FAMILJ: Flickvännen Meegan Hodges. Två söner och två styvdöttrar.
HAR SPELAT I: Tidus Sloan, Road Crew, Hollywood Rose, Black Sheep, Slash’s Snakepit, Slash’s Blues Ball, Velvet Revolver.
SPELAR I: Guns N’ Roses och Slash featuring Myles Kennedy and the Conspirators.
INFLUENSER: Aerosmith, Led Zeppelin, UFO, Jeff Beck, Rory Gallagher, Jimi Hendrix, Cheap Trick, Black Sabbath, The Who med flera.
FAVORITGITARRISTER: Jimi Hendrix, Jeff Beck, Jimmy Page, David Gilmour, Rory Gallagher med flera.
HOBBIES: Djur/reptiler, film (framför allt skräck), matlagning, flipperspel, dataspel, läsning med mera.
KURIOSA: Slashs pappa, konstnären Anthony Hudson, har gjort skivomslag åt artister som Neil Young and Joni Mitchell. Slashs mamma, Ola Hudson, var kläddesigner åt bland andra David Bowie.

Rock'n'Roll Kalendern

Rock'n'Roll Magazine reserverar sig för eventuella ändringar och inställda evenemang.

Redaktör: **Peter Törnqvist**
E-post: **peter.tornqvist@fabas.se**

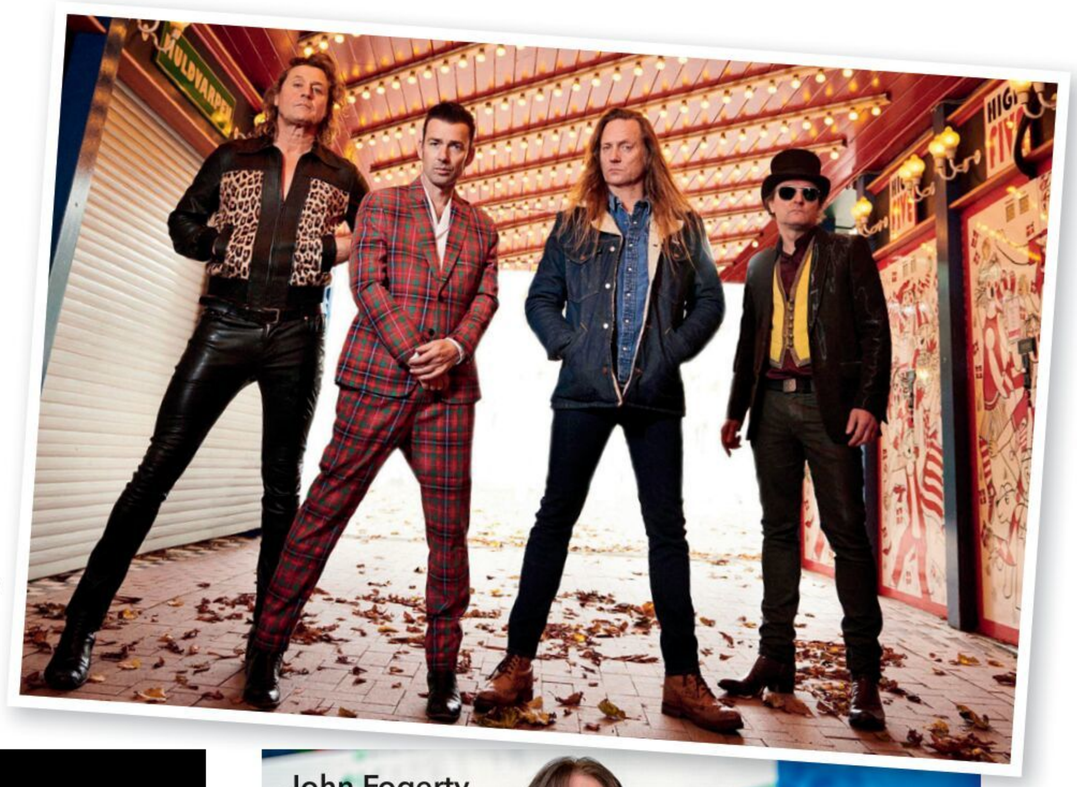

D-A-D (bilden) turnerar med Sator.

OBS!
På grund av rådande pandemi rekommenderas avstämning med arrangörer innan event!

Royal Republic spelar i Sverige innan de ger sig ut i Europa.

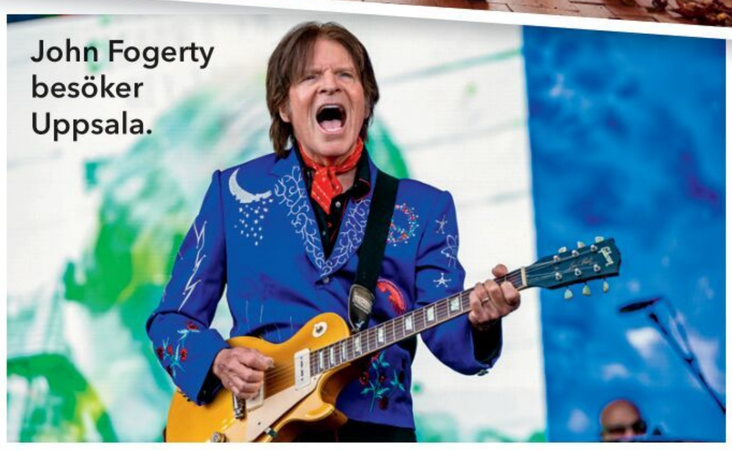

John Fogerty besöker Uppsala.

ACE FREHLEY 23/7 Rock på Skansen i Stockholm. 30/7 Skogsröjet i Rejmyre. Info: www.tadc.se
ATLAS ROCK Gävle 4-5/6. Scorpions. Alice Cooper, Black Label Society, Powerwolf, Mammoth WVH, Ugly Kid Joe och Nestor klara för festivalen. Biljetter och info: www.atlasrock.se.
BEACH BOYS 19/6 Skansen Stockholm, 20/6 Huskvarna Folkets Park. Info: www.tadc.se
BLACKBERRY SMOKE Stockholm 18/2. Info: Live Nation
BLUES CHALLENGE 24-26/3. Baltiska hallen, Malmö. Info www.ebc2022.eu
BLUES PILLS + SPIDERS Örebro 1/4, Uppsala 2/4, Malmö 8/4, Karlstad 9/4. Info: www.tadc.se
D-A-D OCH SATOR Stockholm 9/9, Karlstad 16/9, Göteborg 17/9, 23-24/9 Malmö. Info: www.livenation.se
DEEP PURPLE 4/10 Stockholm, 6/10 Göteborg. Info: www.livenation.se
ELECTRIC BOYS 18/2 Malmö, 19/2 Göteborg. Info: www.electricboys.com/tour
GRETA VAN FLEET 5/6. Info: www.livenation.se
GÄVLE ROCK OUT 25/2. H.E.A.T, The Night Flight Orchestra, Treat. Info: www.tadc.se
IRON MAIDEN Göteborg 22/7. Info: www.livenation.se
JIMMY ULLER BAND firar Rolling Stones 60 år. 4/3 Linköping, 6/5 Linköping, 7/5 Gränna, Österbymo 23/7,Torpön 20/7. Info: Facebook.
JOHN FOGERTY Uppsala 5/6. Botaniska Trädgården. Info: www.livenation.se
KANSAS Stockholm 17/9. Info: www.tadc.se
KISS Stockholm 18/6, Göteborg 22/6. Info: www.livenation.se
LUCIFER Göteborg 25/2, Stockholm 26/2. Info: www.facebook.com/luciferofficial
MICHAEL SCHENKER 29/4 Tyrol, Stockholm. Info: www.tadc.se
MUSKELROCK 3-5/6. Tyrolen i Blädinge. Info: www.muskerock.com
MÜNCHEN HIGH END 18-22/5 Hifi-mässa. Gruppresa arrangeras från Stockholm. Info: www.sweetspotevents.se
RECORD STORE DAY 23/4.
ROCK PÅ SKANSEN Stockholm 6/8. The Hooters, George Thorogood & The Destroyers och Blues Pills. Info: www.tadc.se
ROYAL REPUBLIC 16/2 Göteborg, 17/2 Uppsala, 18/2 Borlänge, 19/2 Mora, 25/2 Jönköping, 26/2 Lund, 04/3 Halmstad, 05/3 Helsingborg, 22/4 Örebro, 23/4 Linköping. Info: www.royalrepublic.net
SPARKS Stockholm 29/4. Info: www.livenation.se
STING Göteborg 21/6. Info: www.livenation.se
SWEDEN ROCK FESTIVAL 8-11/6 Norje/Sölvesborg. Info: www.swedenrock.com
SWEET Borås 8/9, Karlstad 9/9, Uppsala 11/9, Helsingborg 12/9, Göteborg 21/9, Kalmar 22/9. Västerås 23/9, Norrköping 24/9, Jönköping 25/9. Info: www.besterman.nu/sweet
SWEETSPOT 23-24/4 Hifi- och musikmässa i Jönköping. Info: www.sweetspotevents.se
ULF LUNDELL Turnéstart 17/6. Info: www.livenation.se
THE CURE 10/10 Stockholm, 13/10 Göteborg. Info: www.livenation.se
THE DEAD DAISIES Stockholm 11/3, Örebro 12/3, Göteborg 14/3. Info: www.tadc.se
THE WHO SWEDEN Turnéstart 9/2. Hyllning till The Who med Mats Ronander, Lagaylia Frazier och Janne Åström. Info: www.thewhosweden.se
UMEÅ GUITAR SHOW 7/5. Info: www.umeaguitarshow.com, info@swedenguitarworks.com
URIAH HEEP 22/11 Umeå, 23/11 Stockholm, 1/12 Sundsvall, 2/12 Göteborg, 5/12 Malmö. Info: www.tadc.se.
THÅSTRÖM Uppsala 18/3, Linköping 19/3, Kalmar 25/3, Karlskrona 26/3, Norrköping 1/4, Örebro 2/4, Karlstad 8/4, Huskvarna 9/4, Västerås 22/4, Falun 23/4, Umeå 29/4, Skellefteå 30/4, Göteborg 6/5, Oslo 7/5, Köpenhamn 19/5, Malmö 20/5, Stockholm 21/5. Info: www.luger.se
WHITESNAKE Göteborg 31/5, Stockholm 4/6. Info: www.livenation.se

Skivmässor

NYKÖPING 29/1. Albert & Herberts skivmässa. Folkets Park 10-16.
Tel: Magnus 0705-73 40 48, Conny 0709-82 08 26
VÄSTERÅS 30/1. Växthuset. Info: Facebook: Swedish Showcase
RÅGSVED/STOCKHOLM 5/2. Oasen. Info: Facebook: Swedish Showcase
ULRICEHAMN 12/2. Hotell Bogesund 11-15.
SOLNA 26/2. Stora Skivmässan. Solnahallen. (Reservdatum i händelse av restriktioner är 23/4)
Info: www.skivmassa.se
NORRKÖPING 26/3. Borgen kl. 10-15.
Info: Facebook: NKPG Skivmässa.
Mejl: lagerman.gunnar@gmail.com
HALMSTAD 26/3. Ängelbrektshallen på Sturegymnasiet 11-15. Inlastning 08.00. Info: matts.jernmark@halmstad.se, 0708-44 51 62
ÖREBRO 15/4. Globen, Folkets Park.
Info: Facebook: Norra Skånes Skivbörs.
HUSKVARNA 16/4. Stora Skivmässan. Folkets Park. Info: www.skivmassa.se
MALMÖ 18/4 Malmö.
Good Morning Hotel.
Info: Facebook: Norra Skånes Skivbörs.
LINKÖPING 30/4. Valla folkhögskola 10-15.
Info: Anton 0708-16 03 77
eller www.skivmassan.nu
SOLNA 24/9. Stora Skivmässan.
Solnahallen. Info: www.skivmassa.se
HUSKVARNA 12/11.
Stora Skivmässan. Folkets Park.
Info: www.skivmassa.se

ANMÄL TILL KALENDERN!
Skicka namn på konserten, mässan, eventet, datum, tider, plats samt kontaktuppgifter med telefonnummer, mejladress och eventuell webbadress till: peter.tornqvist@fabas.se

OBS: Vi tar endast emot anmälningar till kalendern via mejl, då det annars är risk att felaktigheter uppstår. Vi tar oss friheten att bara publicera evenemang som är passande i denna tidning.

SWEETSPOT events

PRESENTERAR

JÖNKÖPINGS

HIFI & MUSIKFEST

PL AUDIO - STYLUS AUDIO - ULTIMATE SOUND - AKKELIS AUDIO
AUDIO CONCEPT - AUDIONORD - MANGOLD INNOVATION
APS TUBETECH - HIFI CONSULT- HIFI PUNKTEN -THE BOYS CLUB
TRANSIENT DESIGN - HOLOGRAPHIC AUDIO - LASSES HIFI
LARSEN HIIFI - DIGITALBILD & LJUD - PHONO BAR - MYC AUDIO
LUKASE - MAC AUDIO - JOGUMATECH - OA51.PURIFI - META WAWE
STONEBJELK - AUDIOACTIVE SVALANDER AUDIO NORDIC GAME
SUPPLY GROUP - SCAN AUDIO - ANATECH - CUSTOM HIFI
SKIVHALLEN - STOR SAMLING AV GULDSKIVOR - VINTAGE HIFI
ÖVERRASKNINGAR OCH INTE MINST VÅR SEDVANLIGT
STORA TRIVSEL

23-24 APRIL

ELITE Stora Hotellet

sweetspotevents.se

Singelklubben

Singelklubben består av fyra killar som alla har fast sällskap. I stället handlar det om singeln som skivformat.

– Med obskyra låtar från 60-talet så sällsynta att nästan ingen har hört dem, säger dessa musikentusiaster.

Av Jörgen Holmstedt (text), Stefan Boman (foto)

Med var sin liten skivväska samlas killarna i Singelklubben. Innehållet i varje väska är bara drygt tiotalet singlar, men verkligen inte vilka plattor som helst. Det är sjutummare så sällsynta att det i vissa fall bara existerar några få kända exemplar i hela världen.

Klubben har sitt ursprung i det tidiga 90-talet och har de senaste tio åren bestått av fyra killar från Stockholmstrakten: Måns Månsson, Peter Redving, Johnny Elfström och Peter Bergman. Alla är fanatiska musikälskare och skivsamlare som främst vurmar för beatmusik, garagerock och psykedelia från 60-talet. Och det är singelformatet som är den stora favoriten.

– Då får man EN grym låt. Dessutom är ljudet bättre och högre i de breda spåren, förklarar Måns Månsson, i vars lägenhet i Hägersten utanför Stockholm vi befinner oss.

Släppte bara en singel

Många av 45-varvarna de har med sig går inte att hitta på någon lp, cd eller strömningstjänst. Det handlar om obskyra låtar av okända grupper som nederländska Softs, tjejkvartetten Dara Puspita från Indonesien, Gävles fuzzpionjärer The Pools eller barngruppen The Little Bits från Louisiana, USA. Alla verkade under andra halvan av 60-talet.

– Ett band kunde ge ut en enda singel, med två låtar som är så otroligt bra, så extremt genomarbetade – och sedan inget mer. Detta

"Bästa formatet!" Det är inte svårt att lista ut vilken typ av skivor killarna i Singelklubben föredrar. "Man får EN grym låt", påpekar fr.v. Peter Redving, Peter Bergman, Måns Månsson och Johnny Elfström. Bra, obskyrt, sällsynt och från 60-talets andra halva, ska det vara.

efter åtta månader i replokalen, berättar Peter Redving.

Singlarna kom på lokala skivetiketter i små upplagor. Artisterna var ofta psykedeliska, stökiga och råa garagerockare, omöjliga att få spelade på kommersiella radiostationer.

– Man gjorde en singel för sin egen skull och för att få komma ut och spela live, inte för att nå hitlistor, påpekar Måns.

Det är den ambitionen som killarna gillar mest med epoken i fråga, ibland kallad freakbeat. Den är okonstlad och sprungen ur själar som brinner för sin musik, utan några karriärstrategier påklistrade av storbolag och managers.

Måns Månsson gör musik på samma sätt som gitarrist i grupperna Crimson Shadows ▶

◀ "You just gotta know my mind" med okända sångerskan Karen Verros, som gjorde den första inspelningen av den här Donovan-låten, redan 1965. "En riktig rökare och partystarter", tycker Måns Månsson.

Pop-knappen kunde beställas från en anonym tillverkare i Hägersten, via annons i Bildjournalen 1967. Alla knapparna är gjorda på samma sätt och kan knappast betraktas som officiella produkter från banden. "Jag lyckades hitta en samling oanvända sådana, med leveranskuvert", säger Johnny Elfström. ▶

Engelska Deejays bodde visserligen i Sverige under flera år på 1960-talet, men det är ändå tveksamt om kvartetten visste att den blev Pop-knapp.

Downliners Sect från London hade Sverige som en av sina huvudmarknader, och blev förstås också en Pop-knapp.

Måns Månsson med en Jefferson Airplane-skiva innehållande reklamjinglar för Levi's. "Den gjordes innan gruppen slog igenom", säger han. På plattan kan man höra någon beklaga sig över att vara anka (!), och därför inte kan använda jeans. Undrar hur pass lyckad den kampanjen blev?

Vissa rariteter har de faktiskt allihop, som Tages-singeln ”The man you’ll be looking for”, som kom på vinyl enbart i Norge 1966. I Sverige fick vi nöja oss med den som tunn och fladdrig flexiskiva. ”Pressad i 200 exemplar, på sin höjd”, säger killarna.

”Nu ska vi förflytta oss långt bort”, säger Johnny Elfström och snurrar igång ”Pesta pak lura” med indonesiska tjejbandet Dara Puspita från 1965. Röjiga, stenhårda rockbrudar.

”Direkte fra topp 10 i Sverige!”, står det på omslaget till Malmös popstoltheter The Namelosers norska singel ”New Orleans”. Bilden är exklusiv för den här utgåvan. ”Ruffigt och bra”, säger Peter Bergman.

The Shakers från Göteborg lät lite som Rolling Stones, när de var psykedeliska och smutsiga. ”Who will buy (these wonderful evils)” är otroligt sällsynt. ”Det tog mig typ 15 år att få tag på den”, säger Måns Månsson.

▶ och Strengsbrew, liksom Johnny Elfström gör som basist i bandet Dee Rangers.

Dagens första tema

– Vilket är dagens första tema? undrar Peter Bergman.

– En riktig rökare, föreslår Måns Månsson.

Andra teman kan vara en garageklassiker, bästa inköp, en låt med fuzz, första låt om du var sommarpratare, singeln du räddar först om det börjar brinna, något udda svenskt eller något fartigt från östblocket.

– Här kommer en djävulsk partystarter. Dansgolvsgarage! ropar Måns och vrider upp volymen till en toksvängig version av Donovans ”You just gotta know my mind”, framförd 1965 av en viss Karen Verros. Om henne vet man inte mer än att hon var från USA, och bara släppte några få singlar.

Johnny Elfström vill inte vara sämre, när han får chansen.

– Håll i hatten, här kommer en rökare från 1966 med The Night Birds från Schweiz, säger han och drar igång en röjig instrumentallåt i vansinnestempo som är titulerad efter gruppen, ”The Night Birds”.

Peter Bergman är expert på nederländsk garagerock, och sänker nålen på gruppen Softs lika skramliga som ekivoka singel ”Paarse broek”, som alltså framförs på nederländska.

– Titeln betyder lila underkläder, upplyser han under ett av de mindre larmiga partierna.

Gärna mycket fuzz

Peter Redving plockar fram en amerikansk originalpressning med en i sammanhanget ovanligt känd artist, Roky Erickson.

– Fast här kallar han sig Emil Schwartze och är med i gruppen The Spades, som Roky hade innan han bildade The 13th Floor Elevators.

Singeln heter ”You’re gonna miss me” och kom 1965. De otyglade, psykedeliska tendenserna hörs redan här.

Musiken avnjutes med vin och öl. Inledningsvis har man ätit pizzor tillagade av Måns.

Finns det någon gemensam nämnare för er musiksmak?

– Åren 1965 till och med 1968, svarar Peter Bergman.

– Min musiksmak är inte bred, men djup, resonerar Måns Månsson och får alla att skratta.

– Det är rhythm’n’blues, soul, gospel, blues och rock’n’roll i grunden. Men vanligt folk tycker att vi lyssnar på konstig musik. Väldigt mycket är psykedeliskt. Det är något med ljudet som tilltalar oss, fortsätter Måns.

– Det är mycket fuzz, poängterar Peter Bergman.

Fuzzpedalen är den som förvränger gitarrljudet på ett smutsigt och rått sätt, ofta förknippat med psykedelia. Jimi Hendrix var tidig med att förälska sig i en sådan.

– The Pools från Gävletrakten gjorde Sveriges första singel med fuzz, berättar Måns och spelar upp nämnda grupps andra singeln ”Darling Corey”.

Det fuzzar för fullt om låten inspelad redan 1965. ▶

The Night Birds från Schweiz gjorde en mycket stökig instrumentallåt i ett vansinnestempo, titulerad som gruppen, ”The Night Birds” (1966). Johnny Elfström kommenterar: ”Otroligt bra, och bättre än A-sidan”.

Den psykedeliska rockens förgrundsgestalt var Roky Erickson (1947-2019). Innan han bildade The 13th Floor Elevators skrev han låten ”You’re gonna miss me” med The Spades, ett kompisband från Austin, Texas, som han blev medlem i. Då, 1965, föredrog han pseudonymen Emil Schwartze.

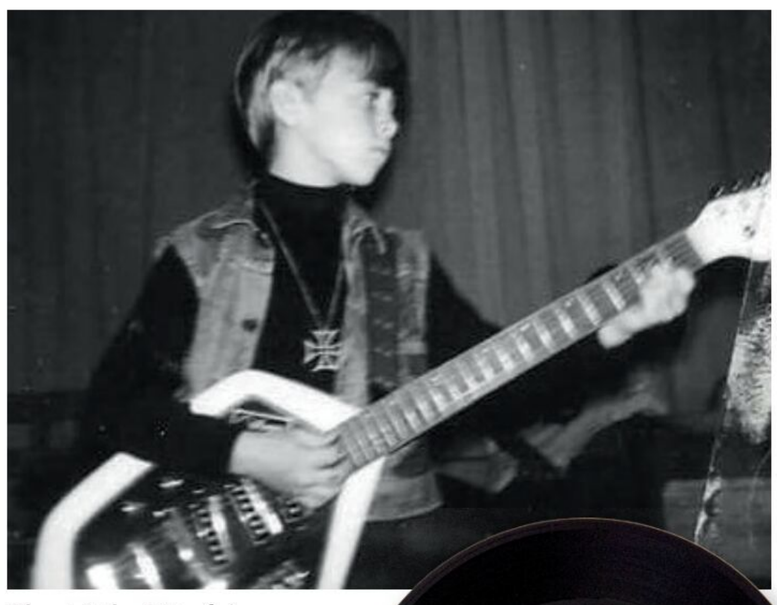

The Little Bits från Louisiana, USA, var bara 9 till 12 år när de sjöng om ”Girl give me love” 1967. På bilden syns deras gitarrist Kim Roy, 9 år. ”De skriksjunger och det är fruktansvärt tufft”, myser Peter Bergman.

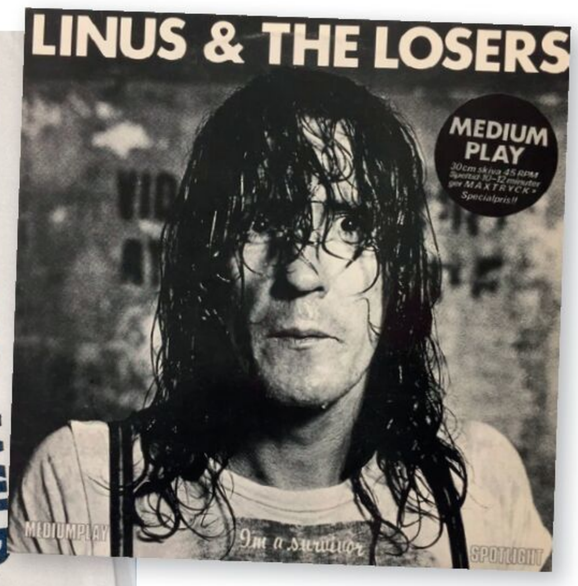

Sverigebekantingarna Linus & the Losers frontman Karl Gebhardt, som gick bort häromåret, hade på 60-talet gruppen Something Wild i Kalifornien. Peter Bergman fick överta bandets arkiv av kultfiguren själv.

Personligt

MÅNS MÅNSSON
ALIAS: Mr Fuzz.
FÖDD: 1966 i Uppsala.
YRKE: Arbetar på gruppboende och är gitarrist i Crimson Shadows och Strengsbrew.
BOR: Hägersten, Stockholm.
FAMILJ: Sambon Anette och två katter.

PETER REDVING
ALIAS: Mr Prog.
FÖDD: I Stockholm 1967.
YRKE: Utredare på statlig myndighet.
BOR: Södermalm, Stockholm.
FAMILJ: Sambo och dotter.

PETER BERGMAN
ALIAS: Mr Jangly.
FÖDD: 1966 i Karlskoga.
YRKE: Psykoterapeut och sammanställer samlingsskivor med obskyra låtar.
BOR: Hässelby.
FAMILJ: Fru och två barn.

JOHNNY ELFSTRÖM
ALIAS: Mr Beat.
FÖDD: 1964 i Tungelsta.
YRKE: Jobbar på Stim och är basist i gruppen Dee Rangers.
BOR: Björkhagen, Stockholm.
FAMILJ: Fru och två barn.

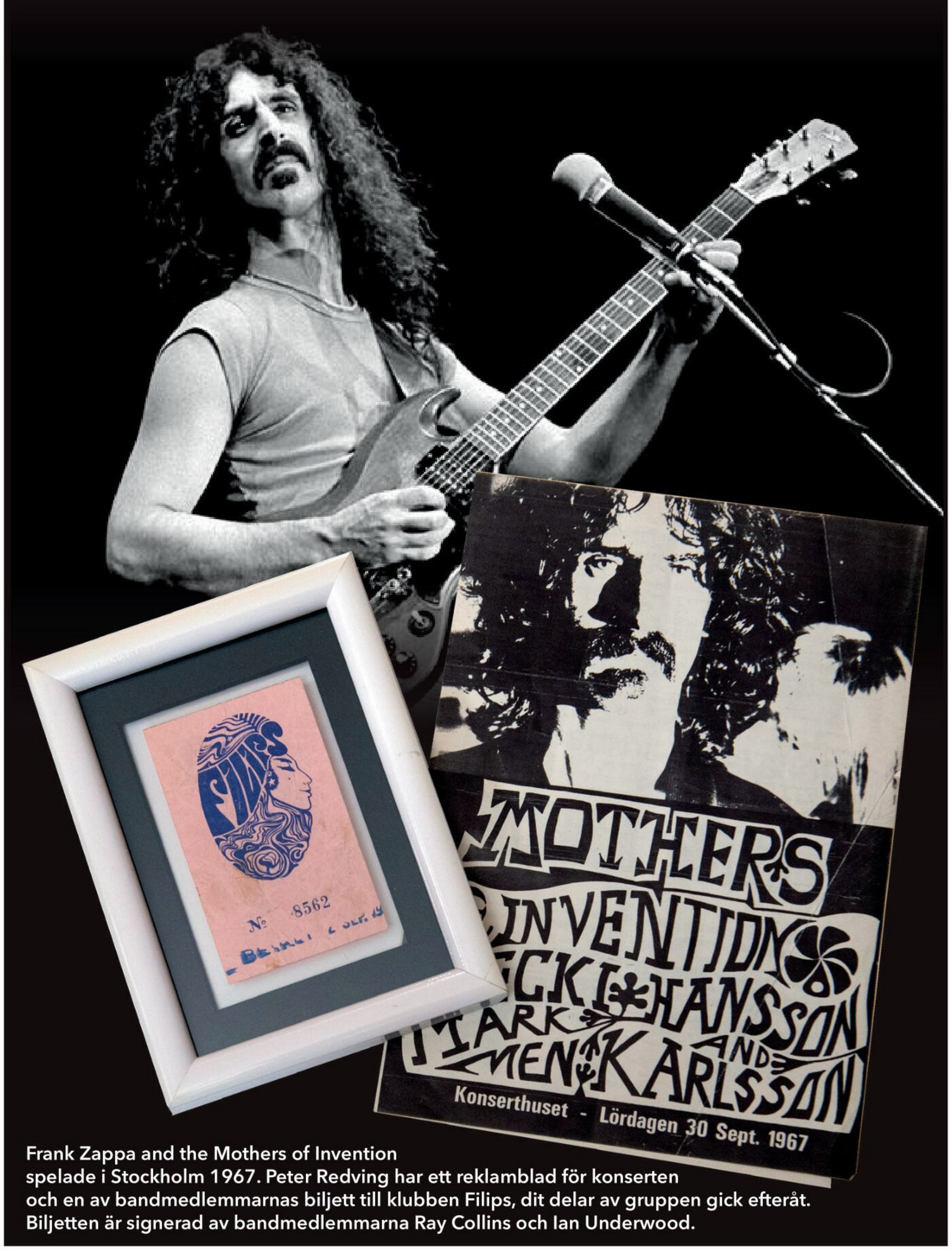

Frank Zappa and the Mothers of Invention spelade i Stockholm 1967. Peter Redving har ett reklamblad för konserten och en av bandmedlemmarnas biljett till klubben Filips, dit delar av gruppen gick efteråt. Biljetten är signerad av bandmedlemmarna Ray Collins och Ian Underwood.

The Pools kom från Gävle-trakten och gav 1965 ut ”Darling Corey”, vårt lands första singel med fuzzbox. Vilket fick Ola Håkansson att tycka att solot lät som om det var inspelat på en toalett. ”Han hade helt fel, detta är riktigt bra”, anser killarna i Singelklubben.

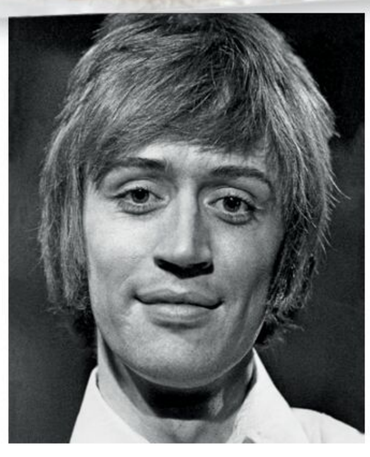

Claes Dieden (1942-2021) sjöng i gruppen Science Poption och var stolt över att ha fått en singel, ”Monica”, utgiven i världens enda skivomslag gjort av glasfiber. 50 exemplar tillverkades till glaskonstnären Monica Bäckströms vernissage 1967.

▶ – När Ola Håkansson var gästrecensent i Bildjournalen, tyckte han att det lät som om den var inspelad på en toalett, tillägger Måns.

– Han hade fel, det här är riktigt bra, protesterar de övriga.

Knäcker varandra med fynd

Killarna diskuterar gammal garagerock från östblocket, där tydligen Tjeckien och framför allt Polen varit framstående.

– Den stora grejen för mig är att hitta något som nästan ingen känner till, säger Peter Bergman.

– Och att dela med sig. Man behöver inte äga allt själv, inflikar Måns utan att låta helt övertygande.

Ofta knäcker de varandra med nya fynd.

– Johnny, din upptäckt med Annaabee-Nox var speciell, tycker Peter Bergman.

– Jag hittade en låt med Annaabee-Nox, ”Bo bo boggie pack” som bara hade släppts på en av Bildjournalens flexiskivor, fast på vinyl. En tiotums testpressning, säger Johnny.

– Och solot var längre! Jag var helt förstörd, stönar Måns avundsjukt.

De vill helst inte prata om hur mycket deras singlar är värda.

Men värdet på innehållet i era lådor kan väl vara 5.000-6.000 kronor?

– För en enda singel kanske, mumlar någon hemlighetsfullt.

– Tur att man började samla när priserna var mycket lägre, betonar Peter Redving.

Lekfulla sidoteman

De har även lekfulla sidoteman. För dagen gäller det att ta med sig en artefakt från 60-talet. Alltså något väldigt speciellt och udda.

Johnny Elfström plockar fram popknappar med bland andra Deejays, Tages-Freddie och Downliners Sect. Zappa-memorabilia från konserten i Stockholm 1967 visas upp av Peter Redving. Peter Bergman öppnar en mapp med foton och dokument rörande gruppen Something Wild vars sångare var Karl Gebhardt, mer känd som frontman i Linus and the Losers.

Men det är Måns Månssons ultrasällsynta skiva där Jefferson Airplane har spelat in fyra reklamjinglar för jeansmärket Levi’s 1967, som möter störst jubel.

– Den här jingeln är bäst, fnissar han och snurrar igång en helt osannolik reklamlåt.

En röst inleder med att berätta att nu kommer Jefferson Airplane, följt av spöklika orgelljud och två kvackningar från en anka (”kvack! kvack!”), innan rösten återkommer gravallvarligt: ”I am a duck. I can’t wear white Levi’s. You are probably a human. You have all the luck”. Avslutningsvis ytterligare två anklåten.

– Haha! Hur mycket hade de inte rökt på där! tjoar killarna roat.

Finns det fynd kvar att upptäcka för er?

– Ja, men det börjar bli tunnare. Det är inte som det var på 80-talet, konstaterar Måns.

De här killarna har helt enkelt örnkoll på 60-talets skramligaste rock.

– Tillsammans har vi en av världens vansinnigaste skivsamlingar, fastlår Måns Månsson leende. □

Guitar Works

GITARRVERKSTAD SEDAN 1995. TILLVERKNING, RENOVERING OCH REPARATIONER.

SWEDEN GUITARWORKS

Jakobsson

WWW.SWEDENGUITARWORKS.COM
INFO@SWEDENGUITARWORKS.COM
HTTPS://JAKOBSSONGUITARS.COM

LÄRLINGSGATAN 41
904 22 UMEÅ
070-2484267

plek®
the optimum in tone & playability

Hificonsult - en riktig Hificbutik

Vi säljer inte multirumslösningar, kan inget om zon-indelning och vägrar befatta oss med extremt billiga look-a-like-produkter från Asien, retro eller inte. Vi kan det där andra, Hifi i bokstavlig mening, att få fram musiken så nära originalet som möjligt.

Merason DAC:ar

Schweiziska Merason dök upp på radarn för ett par månader sedan i form av lilla ”Frerot” för **13 500kr.** Nu anlände den stora DAC-1 och sopade banan med allt vi haft i butiken upp till 180 000kr. Klass A, helt balanserad, no nonsens, inga inställningsmöjligheter (!) Skönheten blir din för **56 000kr**

Viennas Beethoven Baby nu som Reference. Toppbetyg!

AVM:s minsta integrerade förstärkare som vi kallar ”husfrid” kommer med nya appen. Spotify, Tidal, MQA i ett bra gränssnitt 2x80W, CD-spelare, grym hörlursutgång, blåtand för dina gäster. **57 000kr**

Vår hobby hamnar ofta i facket prylar och priser. Med ett hembesök kan en Hificonsult hjälpa dig med det där som är minst lika viktigt: placering av högtalare, rumsakustik och intrimning av din anläggning.

Hifi (och musik) är allmänbildning och kultur men också friskvård (!) Ett berusningsmedel utan baksmälla. Står du i valet att köpa din sista CD-spelare eller ge dig in i streamingen? Då är ett hembesök bra med någon som kan koppla in, ladda ned appar och spela på en produkt som gör jobbet. Och det behöver inte kosta den berömda skjortan!

Vad kostar hembesök då?

Du betalar i förskott 50kr/mil enkel resa, oavsett var i landet du bor. Då har du ”köpt dig fri” från tankar om att du ”måste” handla något när jag åkt till dig. När bilen ändå är ute och åker så kan den var full av elektronik, högtalare, kablage, tillbehör. Du väljer helt fritt och det kostar inget extra.

Undertecknad är fullvaccinerad men vi tar det såklart försiktigt med rätt avstånd vid hembesöken.

Butiksbesök, hembesök, skicka paket?

Du väljer - i hela landet!

Butiken i Corona-tid

Webbutik i Corona-tid

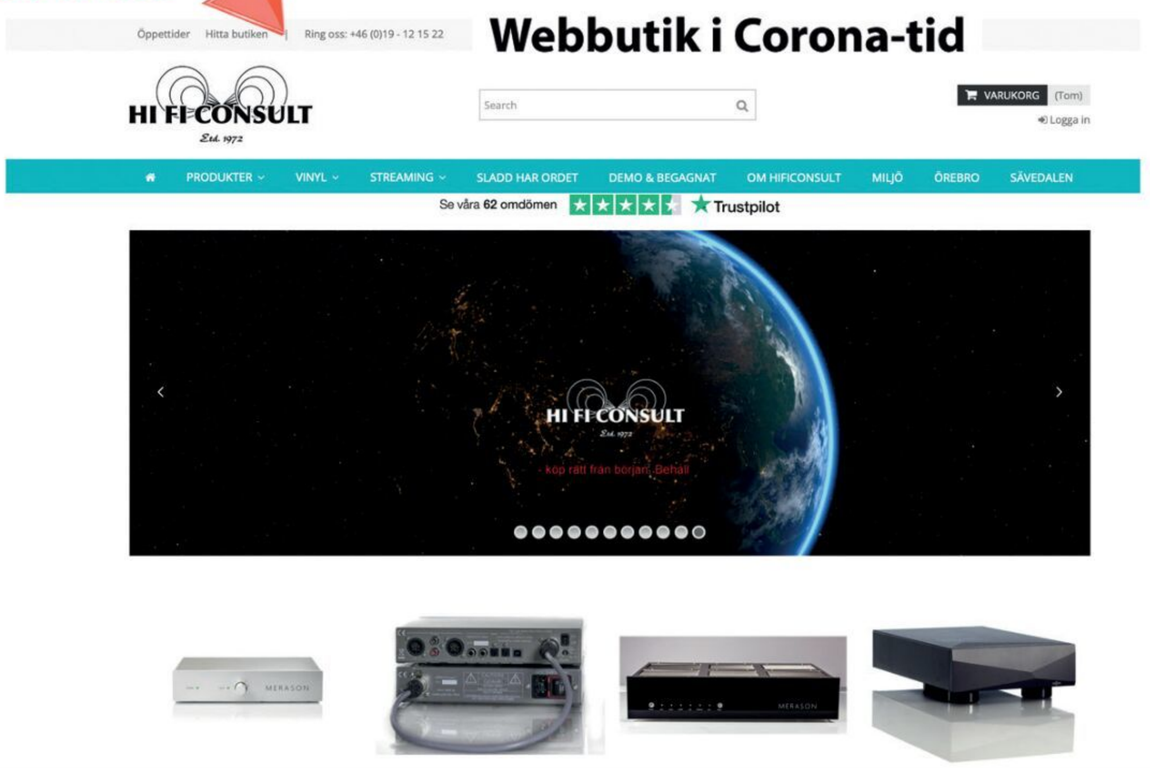

Vi tar inbyten - demo/begagnatavdelning - räntefritt via Wasa

Butik Örebro
S:ta Birgittagatan 5
702 14 Örebro

019-121522
070-6027075

HI FI CONSULT
Etd. 1972

Webbutik:
HIFICONSULT.SE

Fraktfritt
Vi tar inbyten
Räntefri kredit